

Вдивляюся в обличчя їх як у червоне те лихе століття,
Де воювало героїчне покоління в світі званої війни.
І десь я відчуваю серцем, що вони нам, як своїм дітям,
У спадок правду залишили із тієї довгожданої весни.

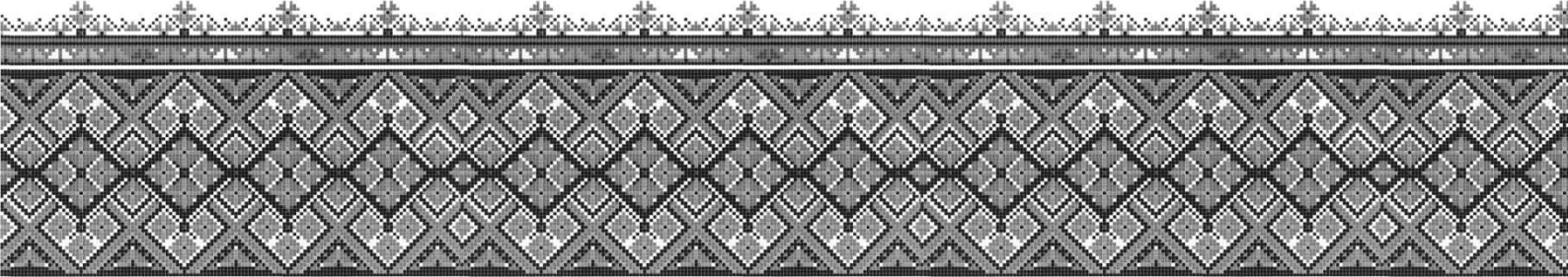

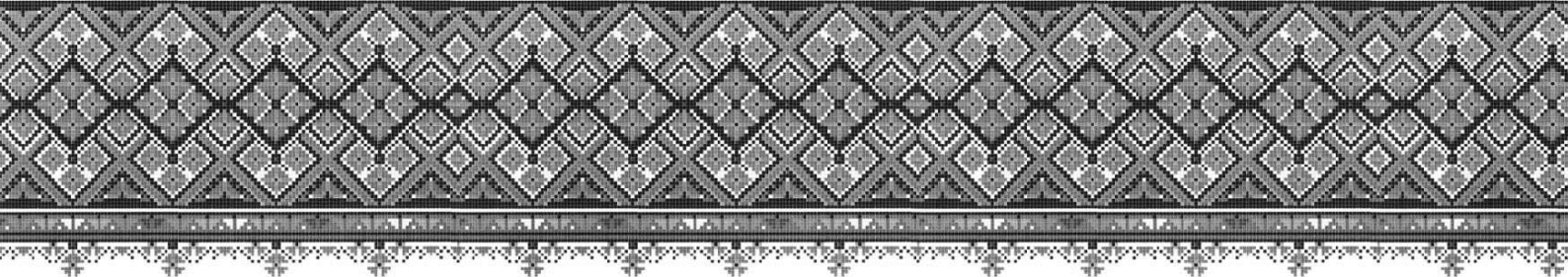
Анатолій Карасевич

ФІЛОСОФІЯ ВІЙНИ

поезії

Умань – 2015 р.

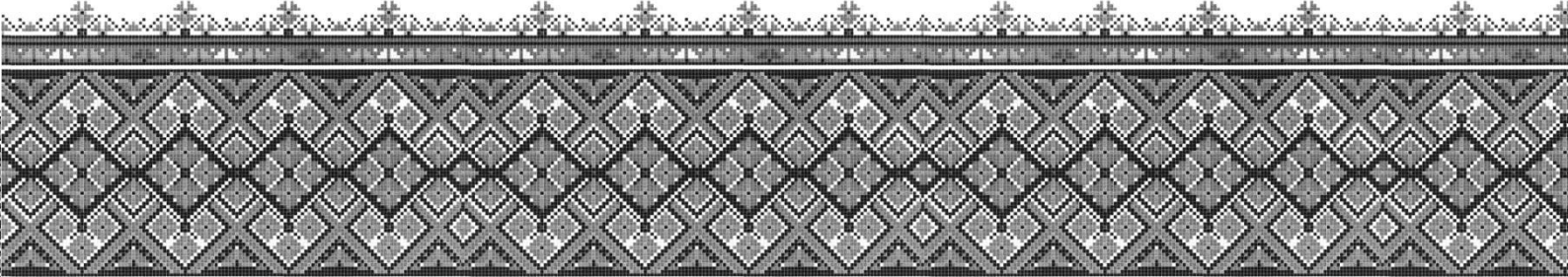
УДК 821.161.2
ББК 84 (4 Укр.)
К 21

Анатолій Карасевич

Філософія війни. Поезії. –

Умань: ВПЦ «Візаві», 2015. – 200 с.

© А. Карасевич, 2015

ЧОМУ ТАК БОЛЯЧЕ МЕНІ

Чому так боляче мені, і сльози у путі додолу.
Людський гербарій складений війною,
Як ніби вбивць хтось запустив по колу,
І нищать світ заплетений вінком тобою.

Чому не спинить їх та свята Божа кара?
Вже просить світ, що зчервонів від крові,
Кому ця нелогічна прокремлівська свара,
Знов гріє руки на знайомій всім основі.

Одні запитання, а відповіді будуть потім,
Коли не буде вже кому й відповідати,
Коли останнього ми воїна в двохсотім,
До Бога будемо всім світом проваджати.

Чому збіднів цей світ на мудрість хворобливо?
Не знає, ніби, що причина зведена у його руки.
Невже не можна вже сьогодні скоїть диво,
І зачохлити зброю, щоб зростали в мирі внуки?

Щоб розцвіла калина, а у небі звиклі пісні звуки,
Щоб наші діти лиш за руки у життя у обійми,
Щоби жінки всі познімали одяг вдів і на поруки,
Взяли Любов відмиту з пороху війни слізьми.

Чому так боляче мені і на душі тривога,
Бо знов на Схід вже звиклий стрій, там наші діти,
І їх свята в ім'я України нашої дорога,
Десь згодом зможе в мудрість грішний світ одіти.

ШКУРИНКА ХЛІБА

Ти відломив шматок смачний свій від хлібини,
Що батько виростив в селянськiм полі у стерні,
Де від російських танків смерть там щохвилини,
Й дітей в гробах привозять все частіше до рідні.

Як ніби світ здурів чи вбивці помішалися на крові,
Хоча недавно всі ходили у єдиний країн стрій,
Де примітивний був кордон - всі видимо здорові,
Мріяли миру в Україні, але Кремль був проти мрій.

Тому й вдягнули світ стосунків в поле зради,
Зелених чоловічків поселили своїх в Крим,
А згодом Схід і заборонені у Мінську ГРАДИ,
Принесли в дім Вкраїни хижий війни стрим.

Шматок той хліба на столі як символ болю,
Дітей померлих з голоду на Сході бачу в наші дні.
Я згадую дідів з тридцятих - діалог вони зі мною,
Ведуть як з внуком - свідком у сьогоднішній війні.

Який подібний зміст у геноцидів крізь сторіччя,
Коли людина праці, як сьогодні - так й тоді,
Була розтоптана провладними в неадекватних січах,
А згодом голодом зморили у селянській слободі.

Шкуринка хліба білого до маминого столу,
Як благоустрій в хату - дань в подяку трударю,
А за столом повислі китиці від скатертини отчої до долу,
Де на вечерю вся дружня сім'я збиралась під зорю.

Оця ідилія як рівновага в Божім миро світі,
Нам подає надію у майбутнім в миро день.
Щемить душа ти ніби з Ним на миро звіті,
Де Він тепло Вкраїні делегує з миро жмень.

ФІЛОСОФІЯ СПОВІДІ

Ти навкруги поглянь - це наша Україна,
Вона у історичній пам'яті народу у віках,
І це наш біль, і гордість наша спільна,
У всіх сьогоднішніх й в минулого роках.

Де б я не був, куди б не посилала мене доля,
Я завжди з радістю вертався у свій двір,
Бо українцю понад все потрібна завжди воля,
А до чужого в нас немає тяги, ти повір.

А як повіриш - ти бери гарну перцівку.
Бо в Україні друзям завжди раді ми.
Ти з миром їдь до нас на Осташівку,
І ми залишимось у Умані людьми.

І ти пізнаєш суть душі мого народу,
Він із колін піднявсь, за правду воював,
Ти зрозумієш велич духу і його природу,
Оцих людей, у яких радість Кремль украв.

Не вір програмам, здертих з Інтернету.
Вони надумані, їх Путін сам під себе склав.
Ти краще вір народному з життя портрету
Тих українців, що за правду Бог з'єднав.

Ти зможеш мислити із нами в одному руслі,
Закономірним в ньому буде сенс буття,
А ті думки, що на брехні Москви порослі,
В нас викликають лиш огиду й каяття.

За ту неволю дику в руслі малоросів,
Що пережив наш в роки брані український рід,
Якому міряли костюми чукчів й ескімосів,
Хотіли вдіти по війні великій, із якої не вернувся дід.

Пройшли роки, і аферисти у архівах згинули.
Сьогодні та пора сказати всьому світу - хто ми є.
Ми з Майданів йдемо, ми виклик брехні кинули,
Щоб відстояти заповітне вето в цій війні своє.

ЗАПОВІДЬ ХРЕСТА

Хрест Володимира вдивляється в Дніпро,
Змарнів від болю – в Україні знову горе,
Тисячу років від хреста святе його тепло
До наших душ приходило у світі непрозорім.

Ви заповіді всі святі порушили Хреста
І на крові будujete свій храм у піднебесся.
Не знаєте, бо вас не вчили - істина завжди проста,
Що лише сам посієш - те й в житті спечеться.

А те захмарне, що створив ти на чужій біді,
Так і залишишься в твоїм житті лише бідною,
Бо ти зганьбив святу правду своїх дідів,
Яку вони завоювали у дорогу нам з тобою.

А ти порушив Божу заповідь: «Не вбий»
І знов стріляєш в наші українські хати.
Ти вже зарвавсь, сусіде, став надмірно злий,
Хоч свічку ставить в церкві Божій твоя мати.

Вона в лоно Хреста прийшла щоби просить
Мабуть прощення, що таких синів вродила.
Вона, як мама, вірить, що оцю бійню спинить,
Порозуміння зможе й Бог, поки синів війна не вбила.

Хрест Володимира нам дивиться у душі і серця,
Бо України знову гордість й правду осквернили.
Не до вподоби їм в Москві вся мудрість праотця,
Яка нам в боротьбі приносить лише гарт і сили.

ФІЛОСОФІЯ ВІДРОДЖЕННЯ

Вони вбили у неї рідних - сина, дочку і чоловіка,
Вони знищили найсвятіше - могили її роду.
Як потрібно діяти нам усім, коли духовна каліка,
Взяла націю за горло і відбирає у неї свободу.

Якесь алогічне питання, але відповідь не міфічна.
Без двомовності складала Україна свій правопис.
З вбивцями політика була у нас категорична,
Про що стверджує попередній історичний опис.

То чому сьогодні таке довге топтання на місці?
І стрій народного гніву не налагоджений в ногу.
Ми ніби народилися не на цій землі, а на Місяці,
І забули ту оплакану бабусями дідівську дорогу.

Вони заберуть у нас душу і доберуться до серця.
Тяжко повертати те, що віддане на поталу нами.
А як будуть жити без нашої мудрості життя озерця,
Що зберігалися століттями в історії нашими дідами.

Невже висохнуть як очі мами, яка дітей схоронила?
Невже забудемо вдову, що у двохсотім мужа в Аїд?
Я свято вірю - є у державі така героїчна народу сила,
Яка про це не забуде і ще вкриє славою України рід.

ВБИВЦІ

Хто вродив їх? А потім в купель із крові...
Може, ночви попутав чи просто проспав?
Не співав він їм пісні у дитинстві світанкові,
А потім юність вже без любові розікрив.

Ви ніколи про це не думали і не читали,
Що саме так вирощують вбивцю людей.
Про такого виконавця у всі часи дбали,
І доповідали, кому потрібно, не піднімаючи до Бога очей.

Потім піднімуть уже в сльозах та буде пізно.
Їх не зрозуміє світ правди – до кого здійснили крок?
І лише сніг на голови матерям впаде слізно,
Оросивши ще свіжий землі рідний бугорок.

І вже тоді стане питання про сенс життя у світі,
Задумається все людство на грішній землі.
Вбивців не народжує і не формує світ на святому звіті,
Вони є продуктом закономірностей на злочинному тлі.

УКРАЇНСЬКІ ШУРАВІ

Поцілувала сина й відпустила в світ
Своє рідне дитя в літах вже сива мати.
І попросила по війні, щоб він свій звіт
Приніс у отчий дім - вона буде чекати.

Вони пішли на Схід, на подвиги нові,
Бо народились й вирости в державі.
Ці обціловані афганською весною шураві,
Щоби служити українській нині славі.

Їх ще почує мудрий світ, сагу життя складе,
Про їхні подвиги на східнім українським полі.
І як буває по війні син в хату батьківську прийде,
І віддадуть ще шану вдячну за селом йому тополі.

ДО ПРАВДИ

Яка різна судьба в нас, ніби ми не з одної планети.
Вічний поклик до правди ще вгамує енергію злих.
Залишилось одне, що до мудрості слід нам донести,
Серед бруду й брехні до народних традицій святих.

Може, десь вже тоді, як вгамуються всі біснுவаті,
І по Божій команді зброю помсти усі зачохлять,
І відбудеться суд, де каратимуть всіх винуватих.
В нелогічній війні, що продовжує в правду стрілять.

Тяжко щось доточить, що сказали вже наші народи.
Може, згодом ще скажуть внуки в спину дідів.
Ніби хтось вліз в архів переплутав уставлені коди,
Або Кремль перебрав і від крові на Сході здурів.

Як ми зможемо всі пояснити це внукам і дітям,
Бо цей безлад війни не вміщається в рамки буття,
Задихається правда в пересипанім світові сміттям,
І не видно у ньому хоч мізерних зернин каяття.

ЗА КРОК ДО ПОДВИГУ

Світ несподівано спинився в одній миті,
Хоча він по інерції ще біг у центрі строю як усі.
І очі у останнім його подиху майже закриті,
Були у воїна, що впав на безіменній полосі.

Десь не добіг і доповзти вже не під силу,
А снайпер вибирав вже нову жертву на показ.
Солдат ніби почув, як в ріднім домі попросили,
«Ти доповзи і виконай свій батьківський наказ!».

Послушним сином був - хвала йому і вічна слава,
Він відчував - є сили мінімальні і від серця відлягло.
Поглянув в світ, солдат, що захищав - дідів свята держава,
А в ній побачив найдорожче - Батьківщину, те своє село.

Ох, як не просто, моя мамо, з того світу повертати,
Але потрібно було, сину, виконати той мамин заповіт.
Він в вирішальну мить зумів два метра Україні відібрати,
І залишився на летовищі навіки, де роса в тиші з віт.

ПОДВИГ

Він гранату помітив, що в колону летіла.
І була лише мить, коли світ у єдиний кулак
Хтось уміло вмістив, а душа жити в правді хотіла.
Він про це зрозумів, ніби з неба отримав свій знак.

Воїн бачив заряд, а про наслідки чув від комбата,
І про матір згадав в неймовірнім своєму стрибку.
Він в польоті своїм приземлився, де впала граната,
Щоб навіки лишитись при дорозі у свіжій горбку.

Похилилося небо, щоб заплакати разом з судьбою
Необстріляних юних ще безвусих українських бійців.
Він їх тут захистив, забираючи смерть із собою,
Хоча сам як й вони жити в вільній країні хотів.

Там стоїть обеліск край дороги, де збіглись їх долі,
Цих дітей, що покликала совість у знаний похід.
Він лишивсь у війні - при дорозі вклонились тополі -
І останні заплакані зорі полетіли солдату на Схід.

ТИ ПАМ'ЯТАЄШ?

Ти пам'ятаєш, як в АТО їх проводжали всіх навідні?
Це вони перші добровільно у безсмертя на віки.
І ти завмер в строю на Площі в честь Святої сотні,
І мимо волі біготню сльозову не утримали сиві батьки.

То символічний стрій був, потім будуть ще колони інші,
Уже злочинно світом правив хижий млин війни,
Який заповнював двохсотими закономірні ніші,
Що споконвічно будуть мамам прилітати в сні.

ПРОЩАЙ, СОЛДАТ

Ми несли Ігоря сьогодні шостого з Небесних,
У поминальні квіти Площу вдячна Умань вбрала,
І шлях останній в душах земляків воскреснув,
Їх поіменно пам'ятаємо усіх, яких війна забрала.

Я бачив маму в горі спільне України вбрану
І трьох дітей осиротілих із малечих років.
Я вже сьогодні чітко бачу вбивцям статтю карну,
В яку не входить злочин віку у перелік строків.

Прощай, солдате, ти як вирок їх свавіллю,
Ти не зігнувся на коліна на лихим полі брані.
Вся Україна і ця площа у вінку в одному біллю,
І брати-найманці відомі, що у наш дім незвані.

ПІЗНАННЯ МУДРОСТІ

Не стріляйте у мудрість - ще бракує її цьому світу,
Убивати її можуть нелюди - їх покарають у Бога.
Всі люди мають можливість перед Ним до звіту,
Мабуть, це сама правдива у нашому житті дорога.

Мабуть, вбивці забули - за скоєне слід відповідати.
Незнання закону не знімає покарання за злочин.
Невже серед перебігу ведення війни тяжко взнати,
Хто цей мир між двома народами підло опорочив.

Хто гріє руки на смертях дітей і натоптав кармани,
Будує свій терем на клапті землі, политій кров'ю.
Народ їх у всі віки возносив у статусі бусурманів,
Яких наші славні предки громили у Подніпров'ю.

Візьміть Біблію - Книгу життя, вчитайтесь в її правду,
Не потрібно придумувати проблем, де їх немає,
Не мішайте два нетотожні терміни - мудрість і зраду,
Мудрість робить прекрасним світ, зрада в спину стріляє.

І коли Ви пізнаєте всю суперечливу соціуму природу
Спробуйте піднятися хоч на мить на Голгофу правди,
Ви повинні помітити ту необхідну мінімальну квоту,
Яка світ відділяє від зради в статусі злої принади.

Наберіться мужності і переступіть через слабини.
Світ добра Вас ще обніме, він Вас просто не зустрів,
Тоді Ви зможете вдягнутися у нову сутність людини,
Якій непідвладний світ брехні, бо він в її утробі згорів.

Ніби все ясно, але чому надворі у мудрості зимно?
Чому нам намагаються втлумачити несумісні істини?
Я знову вдаюся до моралізації, і на душі противно,
Не розумію - як можуть люди нищити святі місцини?

ШИРОКІНО

ГРАД вибив все живе, лишив страшну алею горя,
З-під груд каміння смерть дивилась бійцю у вічі.
А він з останніх сил свій погляд відвести від моря,
Так і не зміг біля Широкіно в останній своїй січі.

Він чув, як хвиля в ритм життя цілує берег України,
І воював за цей останній клаптик у своїм житті.
Він так надіявся в наступні повоєнні мирні зміни,
Які його однополчан ніколи не залишать в самоті.

Бо світ на мудрість так збіднів, сп'янів від крові,
Він добровільно свій бронежилет вдягнув на тіло.
І десь зозуля як і личить років його роду у діброві,
Зверстала звично в канву пам'яті, скільки хотіла.

«Прощай!» - як громом серед ран землі лунало.
Він крізь стерню побачив день і відблиск хвилі,
І серце воїна благало небо - вслід війні кричало,
І так хотілося світ пригорнути, щоб були щасливі.

Але Широкіно - маленьке місто українське слави,
Форпост останній він помітив як на п'єдесталі,
Він посміхнувся всім і у ім'я української держави,
Продовжив цей шматок землі тримати в руках далі.

«Герої не вмирають», - вслід з пивниці бруду й горя,
А серед них боєць із Києва, що не дійшов до моря.

НАВІЩО?

Здригнувся світ і поклонився дітям в ноги,
І сніг на скроні досить рано батькам впав.
Він залишивсь на Сході - край його життя дороги,
В поклони люд України вдячно у скорботі обійняв.

Я ніби випав в біготні із строю – скільки можна?
Їх у життя зеніті в землю України назавжди?
Чи, може, пам'ять там в Росії так спаплюжена,
Що стали вбивцями колишні ті вже не брати?

І сотні НІ, і тисячі НАВІЩО, і мільйони ПРОТИ...
Чому ж тоді не строєм йдуть сьогодні всі ОТІ,
Хто одягнув сутану вбивць і віднайшов ті квоти,
Що залишили мудрий світ у бездуховній самоті.

Давайте скажемо їм всі: «Герої не вмирають!»,
Як й їхні справи, що лишили слід свій на землі.
Хай вбитих друзі їх запам'ятають, а убивці знають,
Що прийде для них Божий суд на праведному тлі.

МУЖНІЄМО В БОРНІ

Вже втомилося небо барикади в душі будувати,
Вже скінчився терпець, бо терпіти таке не дано.
Ми за правду усі, нас не треба за горло тримати,
Ми змужніли в борні і в боялися в раті давно.

Навкруги подивіться – це земля наших предків,
Її в нас забирають, не питаючи нащо й почім,
І в загальній брехні ми шукаємо тих осередків,
Що дозволять нам жити в світі правди своїм.

На нас дивляться внуки і діти - в Україні їм жити,
В мирі таїнств до правди не буває байдужих людей.
Ми на бій піднялися і в майбутньому Богу служити,
На Майданах клялись, відправляючи в вічність дітей.

А на втомленім небі заховалася мудрість у хмари,
І на землю святу космос шле свій у зорях десант,
Їх чекає весь світ, серед ГРАДІВ смертельних ударів
Промінь правди знайшов так чеканний усім адресат.

ЩОСЬ ВЛІТКУ ЗИМНО СТАЛО

Щось закортіло у теплі ще всім пожити,
Давно я так до сонця бігти не хотів,
Чи може світ десь у мороз почав спішити,
А може я не в теплу свиту свою суть одів.

Ми майже чверть століття незалежні жили,
Гордились Україною своєю на весь світ,
А ці ординці знов дітей сьогодні вбили,
І принесли народу нескінченних бід.

Щось сонце засльотило у Криму і Сході,
І стогне знов побита ГРАДАМИ земля,
Застигла юність - жде команд в поході,
І потягнуло в Україну холодом з Кремля.

І влітку зимно - мізки перемерзли
В тих, хто придумав цю брудну війну.
Ми всі з Майдану Гідності воскресли,
І дух козацький на нас славою війнув.

Вже розігрілись м'язи, сталь зручніше стала,
Життя навчило, хто є ворог, а хто - брат,
Та історична версія братання так усіх дістала,
Ще рік тому її в Криму й на Сході вбили із гармат.

Щось зимно, може, скоро соціальне буде літо,
Зігріє душу, всі чекають новий в Україні стрим,
Те, що розстріляне на Сході й по-бандитські вбито,
Ще обернеться для Росії лихом злим.

ЗЕМЛЯК

Привіт, земляче, як життя своє в Москві верстав?
Чи, може, легкий хліб шукав по світу?
А ми тут на війні - народ наш знову за Вкраїну встав,
Воює за свою свободу в кров дітей одіту.

Ти, кажуть люди, нові знов угіддя в них придбав
Та і, за звичай, дачу збудував, як українцю личить,
А я навідні волонтерів знов на фронт запакував,
Щоби бійці відчули, як серця їм наші перемоги зичать.

В народі кажуть - ти в Росії проживаєш вже давно,
А ми учора шостого у Умані несли до Бога.
Ти, мабуть, бачив в Інтернеті те не змонтоване кіно,
Як на колінах була встелена йому свята дорога.

Як його матір вслід за гробом ледь живу вели
Твої односельчани по шляху, де ти в дитинстві бігав.
Убити батька у дітей, земляче, росіяни помогли,
А ти із ними, як ніщо не сталось, смачно снідав.

Тікай додому із Москви, бо тут земля твоїх дідів,
Такої не зустрінеш ти у них на Красній площі,
Бо вже оділась Україна в традиційний одяг вдів,
Отих людей, що в історичнім тлі є найдорожчі.

Ти вибачай, земляче, що цю правду тут почув.
По цій землі діди твоїх батьків у світ водили.
Ти лише кілька днів у нашім горі тут пробув,
А я тут щохвилини для Вкраїни зичу нові сили.

Прощай, земляче, я молитись буду кожні дні,
Щоб наші діти не зустрілися на Східнім полі брані.
Я буду свічку мудрості за долю України ставить на вікні.
Щоб її воїни вертались в дім як переможці на світанні.

МІСЦИНА

По змісту сказаного - визначають твою суть,
По тому, як акценти ставиш - віру твою в істину,
Бо ти не можеш з дороги життя до правди повернуть,
Якщо не переконаний, що знаєш її місцину.

Падіння зірки на небі означає, що світ збіднів:
Когось найріднішого на нашій землі не стало.
Може, тілом своїм він перед Богом уже змілів,
А, може, те, що діється в державі його дістало.

Причини різні, але сутність існування людини одна:
Хочеться кожному залишити розчерк на паперті,
Бо світ оцей людську подобу тому і вкупі об'єднав,
Щоб не померла мудрість люду в соціальній заперті.

Люди зреалізуються як розумні істоти лишень тоді,
Коли перестануть нищити свою суть на полі брані.
Зникнуть війни на землі, розквітнуть таланти молоді,
І вбереться у одяг правди світ стосунків на його світанні.

І наступить апокаліпсису довгождана усім мить,
Піднімуть Людину до вінця її заслуженої слави,
І серце, як у філософії Сковороди - вдячно защемить,
І зможуть здати навіки в архів діти наші балаклави.

СУДЬБА

Пробачте, мамо, правда кличе знов на фронт мене,
Як колись кликала і діда, в ту його війну із хати,
Мене, як і його, Україна зрозуміє і навіки обійме,
Бо я на Схід іду, щоб, мамо, мудрість звоювати.

Він зовсім юним в ту гібридну нам пішов війну,
Не встигнув навіть двадцять з роду літ прожити.
Він, як метелик, в синім небі тінню промайнув,
Щоб потім правді в Бога Господа служити.

Така судьба його і всіх, в ту завершальну мить
Він серед тисяч інших там лишивсь на Сході,
А серце не погоджується з цим - дужче болить,
Бо юність України гине ще до мудрості в підході.

Збіднів вже нині світ України, бо їх тисячі в Аїд
Пішли з життя - лишили дітей сиротами жити.
Але їх славний, як зорі прощальний в небі слід
Нам допоможе відновити мир і нову націю створити.

Така судьба народу, який йде на паперть слави.
Вона не нагороди обіцяє воїну, а пам'ять у віках.
І ми мужніші стали, у ім'я української держави
Піднесли славу України в нездоланних вояках.

ТАНКОВА ДУЕЛЬ

Він танк помітив, мабуть, перший в тім бою.
Вже сонця коси розплітала запізнiла ніч,
А він дививсь на потвору у фатальну мить свою
І готувавсь оголосити їй свій героїчний спіч.

Земля, як злодій, утекла бійцю з-під його ніг,
Окіп став меншим вдвоє - так тоді подумав він.
Він лише бачив те чудовисько і до гранати зміг
Торкнутися ще рукою і чека, як похоронний дзвін

Пронісся полем, а граната вже у танк летіла,
Десь зірка впала залишивши сивий бійця слід,
А душа жити в мирі так його тоді хотіла,
Він подивився в душу неба - край якого зблід.

ПРАВДА ВІЙНИ

Я дивлюсь на екран і не вірю побаченій прозі.
Можна вірити всьому, але це поза рамок усіх,
Ніби ми українці на воєнних дорогах не в змозі
Захистити себе, бо сказав так в Кремлі усім псих.

Де солдат він подів, у яку закопав десь канаву?
Славу наших дідів на звоєнованих землях країн.
Це вони брали Прагу, визволяли з нацизму Варшаву,
А опісля спасали Вкраїни з повоєнних руїн.

Я вслухаюсь в брехню із найвищого крісла держави.
Цей роздутий психоз претендує у статус доктрин.
І десь хочеться нам із сьогодні донести до слави,
Кіпу фактів з війни, що не встиг ще змолоти їх млин.

Як мій дід догорів в Сталінградському місиві в танку,
Міг не йти на війну мав підстави, бо був тракторист.
П'ять синів обійняв і пішов добровільно він зранку,
Щоби дім вітчизняний не зумів звоювати нацист.

Добровольців таких тільки в нашім селі більше сотні,
Півсела у могилах по дорогах тієї страшної війни,
А він мізки позичив – каже світу, що ми були трутні,
А чи бачив він очі бабусі, коли дід із війни в її сні?

Я їх бачу й сьогодні, як пішов самотійно в дорогу,
Хоч вона вже не з нами, але пам'ять як свідок живе.
І коли я з стежок повертаюсь, як внук до порогу,
Я знов слухаю постать, що по діду до правди зове.

ЩОСЬ ЗИМНО В СВІТІ

Вам не було коли-небудь всім зимно серед літа,
Коли по небу сонця в пору пролягає жаркий слід,
А твоя сутність знов в кожух століть спритно одіта,
І біля серця як за звичай вже привиклий людям лід.

Коли душа кричить, ти намагаєшся у нелогічному світі
Переосмислити життя і пояснити ту чекану мить.
Як сталось так, що ми були із світом всім в зеніті,
А вже сьогодні Україні знов по - справжньому болить.

Ще й поколіннями встелили ту святу в Аїд дорогу,
На рівнім місті в пам'ять люду знов кругом горби.
Як ніби Каїн править світом - тільки в Бога допомогу,
Чекають смертні в вічність безупинно несучи гроби.

Тому й зима у серці серед правди, бо не всюди літо,
То у природі все логічно - у суспільстві ряд проблем:
Їх торбу літ не буде ще із паперті у бурі соціальні змито,
Хоч люди прагнуть жити в світі не надуманих систем

Щось зимно серед літа, ніби совість і душа замерзла,
Ти згоден вже, що стан змінити зможе лиш весна,
І ти чекаєш миті, бо болить, і у державних жестах,
Нарешті хочеш теплоти, бо світ спасе тільки Вона.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Герої не вмирають, - вони вічно в наших душах,
Як всі їх попередники, що захищали мудрий світ.
Листаю я історію героїв, в цьому світі не живучих,
І бачу в тих розстріляних роках кривавий слід.

Герої залишаються навечно в лабіринтах брані,
Життя завжди фіксує підсвідомо той останній крок,
Коли підходить мить віддати найдорожче на світанні,
А потім всіх зібрати воедино на ще свіжий бугорок.

Герої не вмирають, ніби постріл з пафосом на площі,
Герої разом з нами будуть сторожити мир в віках.
Для всіх живих достойно в статусі як найдорожчі,
Вони залишаться навіки серед нас у мирних снах.

Герої не вмирають, як і їхні справи у ім'я держави.
Якось незвично це звучить, коли в вікні мирна весна,
Я бачу їх всіх поіменно, і на паперть історичну слави,
Приносить пам'ять наші душі ще не випиті до дна.

ПЛОЩА ПАМ'ЯТІ

Притихла площа Пам'яті в травневий смуток вбрана,
Став на коліна у пошану воїну міський Майдан,
Загинув він, бо не хотів, щоб діти жили у кайданах,
І як було раніш, платили за життя ординцям дань.

«Герої не вмирають!» - прогриміло, як салют, у миті.
Здригнувся натовп, знов у серці материнський крик.
Вже шостий раз він об'єднав цю площу у зеніті,
Як ніби так й потрібно, вже до цього народ звик.

І десь впирається душа - кому все це потрібно?
Де снайпер той, що вдіав під зарубку злочин цей,
І хто цей лютий бізнес свій продовжив вірогідно,
Так й не побачивши сьогодні цих матусиних очей.

А я їх кожен день стрічаю в нашій сивій Україні.
Я бачу біль синівську, що як вирок всьому злу,
І весь народ наш переконаний, що не потрібні
Ці нелогічні війни, як подоба злomu ремеслу.

Він серед квітів по весні проплив до Бога,
Крізь рясну сітку сліз, що окропили бійцю слід.
І ця остання в цьому світі у Аїд свята його дорога,
Знов загострила ті проблеми, що ведуть на Схід.

КУРГАНИ СЛАВИ

Покайтеся, якщо у вас лишилось щось від Бога.
Краплини правди ще присутні в бруді цього зла.
Тоді в Росії, окрім смерті, Вам пророча та дорога,
Щоб Ваша мати оцей безлад зупинити помогла.

Щоби звернулися до світу мудрості - якщо Ви люди,
І усвідомили, що війни знищують, а не шанують квіт.
І не Ваш Путін - логіка життя злікує від простуди,
Сльози прощення, хоч і пізно, на плиту із сивих віт.

І десь з роками ми загоїмо ці не братерські рани.
Зігріє Україна всіх батьків, що дочекалися синів,
Тих, що лишилися на війні, ми вознесемо у курганах
Як застереження віків - у пам'ять українських вояків.

ФІЛОСОФІЯ ВІЙНИ

Торкнулось раннє сонце понівечений окіп,
Проміння намагалось залишки життя зігріти.
Й знов від війни, що убивала мудрість, кліп.
Десь намагався день у справжню суть одіти.

Під Іловайськом залишились їх чимало, тих,
Хто намагався з честю вистояти у брудній січі,
А потім сотні ще безвусих жданих молодих,
Збирали днями, під церковні святі свічі.

Така вже філософія війни – в апофеозі правди.
І наслідки завжди верстає пам'ять в суті цій,
Бо кров солдатську проливали всі лише заради,
Щоб по мудрішав світ і згідно філософії земній.

Вернулося благополуччя Боже у солдатську хату,
Яку він захищав на полі брані в суперечливій війні.
І щоб ніколи більше не схотілось брату-кату,
Вбити красу народу України, й бачиться мені,
Останній подвиг воїна, що залишився у її вогні,
Біля найвищої свічі історії у поминальні дні.

МІЛЬЙОННИЙ СЛІД

Десять мільйонів їх у повоєнних вічних списках.
Не повернулися з жорстокої війни на родовий поріг.
Їх слід у пам'яті народній в героїчних обелісках,
По всьому світу у нагаду крізь серця проліг.

Чи не багато їх для України у дідівську землю?
Сьогодні кажуть у Кремлі, що обійшлись без них.
Листаю сторінки жорстокої війни і не виокремлюю,
З її історії солдат мільйони України вічно молодих.

Тих, хто не вклонилися нацизму й впали з ним у січі,
Не слід нас вчити із Москви як воювали всі вони.
Це ті, які брали Берлін і у святому переможнім спічі,
Всі поіменно були внесені в апофеоз великої війни.

ПОМИНАЛЬНА ХОДА

Як ніби зупинилось сонце, щоб зігріти їхню славу,
І золотисті промені вклонилися до ветеранів ніг,
А вони гордо йшли до тих, які свою в боях державу,
Від пут нацизму захистили правду кривді в перебіг.

Це особливий стрій був України - пам'ять у граніті.
До постаментів вдячно потягнулися всі України люди.
А вони з неба зрили нам у душі і в поминальнім звіті,
Прийшли наступні покоління їм в подяку від усюди.

Їх одиниці залишились у батальйонах слави,
Але їх подвиг знов покликав в рейд на Сході.
Вдяглись сьогодні вже їхні внуки у балаклави.
Й застигла мудрість у непростому оцім поході.

Здригнулась правда в пам'ять одіта сімдесята,
А вони знову стали рядами, як в сорок першім,
І тільки в очі вповзає білль - сльоза солдата,
Що намагався у пришлім віку війни завершить.

Чому ж сьогодні плачуть солдати в неповну сотню?
Чому ж від болю їх стогне серце в боях невбитих?
Хто ж їхню славу поклав вже нині на брехні лютню?
Хто кормить кров'ю дітей України найманців ситих?

Знаки питання, як круки в полі брехні і свари,
Хто ж розгадає для ветеранів нехитру схему?
І не зупинить набридлі світу в Кремлі фанфари,
Що кормлять вбивців уже відому усім систему?

Але сьогодні назустріч сонце, як в тому травні.
Вони своє вже як личить Людям відвоювали.
Дивлюся вслід їх звитязі й славі і на живім екрані,
Я бачу внуків в війну одітих, що за Україну встали.

ПІДНІЖЖЯ СЛАВИ

Я знов вдивляюся у їх мужні обличчя.
Це воїни, які фашизм в війні перемогли.
Їм вже до сотні літ, але в очах іскриться,
Той сенс життя, з яким на битву віку йшли.

Бігли в атаки, не просили квот у своїй долі,
Вмирили в раті за вишневий України сад.
І здобували на українськiм волошковiм полі,
Ту Перемогу, у яку внесли особистий вклад.

І в день травневий до підніжжя обеліску слави,
Принесли квіти вдячні покоління від весни.
Шматок епохи України, що вони відвоювали,
Ще довго буде всім приходити у повоєнні сни.

В ПЕРЕДДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

Листаю сторінки історії і воїнів в війні минуле бачу,
Як в юнім віці піднялись вони на святу січ,
А потім разом з ними на могилах дідів плачу,
І стримати не можу сліз у океані поминальних свіч.

Переді мною сторінки живої правди в долі України:
Не так напишуть всі про них, не ту історію складуть.
І будуть довгі роки говорити не про вітчизняні війни,
І правди слід у тому спічі переможці не знайдуть.

А вони свято вірили усі, що Батьківщина - їхня хата.
І мати з батьком посивілі за війну - то їх святий поріг.
І в них усіх була єдина ціль, щоби фашиста-ката,
На те родинне їх подвір'я не впустить, як в оберіг.

А помирали з вірою, що внуки косність переможуть.
І розберуться з тими, хто ховав правду у архів,
А потім всьому світу донести всю правду зможуть.
Мудрість віків, яку солдат війни принести в дім хотів.

Вдивляюся в обличчя їх як у червоне те лихе століття,
Де воювало героїчне покоління в світі знаної війни.
І десь я відчуваю серцем, що вони нам, як своїм дітям,
У спадок правду залишили із тієї довгожданої весни.

ДЕНЬ СПОМИНУ

І знову травень з прикусі сльозовім
Йде по землі у неповторній гамі барв,
Як в ритм труби по полю волошковім
Крокує в світ відлуння повоєнних справ.

Цей особливий травень до нас в гості.
Вже звиклим курсом в сімдесятий рік,
Він люд український на своїм погості,
Війни відлунням в сивих спогадах обпik.

Їх так вже мало в тім строю завзятім,
Прийшли на площі в поминальний спіч,
І тільки сльози переможців не здолати,
Що блискотять у панахиднім строї свіч.

І Ви вклоніться всі за звично обеліску слави,
Своїм солдатам в травні квіти принесіть:
Бо це вони в червоному столітті для держави,
Навіки світу дарували знану переможну мить.

В ПОШУКАХ ІСТИНИ

Я десь наблизився у пошуках до істини,
Лише приблизно - осягнути сутті ще не встиг,
Я все життя крутився біля роду мого місцини -
І лиш під осінь зміг зробити цей постриг.

Краще б не знав, то, може, ще прожив би лишнє,
А так для серця наступила правди мить,
Воно ввібрало в себе те буття страшне колишнє,
І вже сьогодні знов по-справжньому болить.

Болить, бо правду сталіністи під сукно сховали,
Десятки років наш оббріхували рід.
Мабуть, надіялись на непорочність і не знали,
Що прийде час розплати і розтане вічний лід.

А як же хлібороби? Тож мільйони закопали в ями,
Щоб збудувати на могилах їхніх комунізм,
Хоч світ пізнав нас не в комунах, а родами,
Як повноцінний рівноправний організм.

Здоров'я нації угробили в колгоспах,
Селянську душу поганьбили в ниві зла.
Я ще й сьогодні в будівничих їхніх ГОСТАХ,
На втямлю того злого проти люду ремесла.

Не втямлю, бо мене не вчили в школі,
Як можна закопати в землю ще живих дідів,
Які ж одного лиш хотіли, щоб їх внуки вволю,
Наїлись хліба з ниви, але вождь так не волів.

Дідівську працю поганьбили партократи,
Одних спровадили на цвинтар, інших у Сибір.
На довгі роки тупу біль і хліборобам грати,
Надав у спадок Україні у Кремлі вусатий звір.

А як же більшовицька істина і правда революції?
Та, Господь з нею, вождь таку дідам не обіцяв,
Він в нелогічному світі хлібороба власні езекуції,
В бутті брехливим комунарам сам злочинно нав'язав.

Ось так й жили, аж поки всіх гуртом не вгробили.
Хто опирався, закопали у могили віку всіх таких.
Це тих, що піонерами державу із руїни зводили,
Боролись, щоб не зникла мудрість роду в байраки.

Я все життя шукав цю правду, а пізнав - жахнувся,
Не знаю, як так сталось, та під осінь я її знайшов.
Я ніби у дідівську свиту хлібороба знову одягнувся,
В якій він із червоного століття в синьо-жовте йшов.

ПОМ'ЯНЕМО ЇХ

Давайте пом'янемо їх - колись і нас згадають,
І квіти в пам'ять на могили мовчки покладемо,
А потім стіл накриємо їм вдячно, вони знають,
Що ми сьогодні до них нині всі прийдемо.

Що тут доточиш - така логіка життя людини,
Ми в ритм традиції верстаємо всі наші будні,
А потім дивимося слізною в слід їм із-за спини,
І десь із вироком в їх долі не завжди ми згодні.

А світ фільтрує ряди живущих в не їхню осінь.
Ми дізнаємось усі з болем - когось не стало.
І в наші душі знов приходить сліпа поросінь,
Яка в прощальній тій хвилині вже значить мало.

Ми їх почесно несемо в вічність, серце рвемо,
А вони довго приходять в гості усі до столу,
А потім чарку за їхню пам'ять на рану ллємо,
Сльоза зрадливо лоскоче вії шляхом додолу.

ПІД НАСТРІЙ

Якийсь незрозумілий настрій, і душа болить,
Як ніби знову безіменний хтось до помсти кличе,
А над периметром війни, що не вдалося зупинить,
Вже цілий рік вкрай знахабніле вороння курличе.

І на цім полігоні совісті народів, вмитих кров'ю, дим,
І сльози тисяч вже прощених Богом тінню бродять.
Благає мудрість всіх зі зброєю молитись перед тим,
Як кулі пропуск у Аїд давати, де рахунки зводять.

І який настрій може бути коли дім продовжує горіти,
Згорає з ним запас моралі, що повнивсь віками.
І ти за звичкою ставиш питання, як опісля усім жити?
А головне, що буде з Україною, яку любив роками?

А тобі пробують довести, що в Європі буде рай,
От тільки доповзти до неї по життю ще залишилось.
Мій дід був середняк, мав коні, поле, власний гай,
Загинув з голоду, хоч комунізмом у вікно дивилось.

Як ніби звикли хлопців нести в царство спокою в Аїд.
Вже посивілий світ схилився в гіркій шані до колін.
А мамі як забути по подвір'ю перший сина слід?
На тому клаптику життя, де був самий щасливий він.

І ти під відповідний настрій сто солдатських грам,
Підносиш за усіх, хто впав за Україну на світанні.
За той квітучий вічно український солов'їний гай,
Що воїн в битві знаній захистив на святім полі брані.

ФІЛОСОФІЯ ВБИВЦІ

Він навіть задоволення отримав, як людей вбивав,
Лиш потім взнав, що може залишити когось жити,
Але виконував, як всі, наказ і, як усі, в життя стріляв,
Хоч рік назад не знав, що він людину зможе вбити.

А потім кілька днів, як в летаргічному сні, перебував,
Аж поки не отримував наказ про нові бойові він цілі.
І вже пізніше, при нагоді, звіт про злочини свої читав,
І всі мотиви попереднього вбиття були не зрозумілі.

Він не вродився вбивцею, він на війні ним став,
Коли прийшов вбивати тих, хто сів свою ниву,
І на тім клаптику землі дідівський почерк він впізнав
Побачив матір в полі, де в чужу стріляв, вже сиву.

Чому несправедливий світ, і хто верстає сенс життя?
Чому стають убивцями народжені в любові діти?
Як ніби їх спровадив сатана у січ, і перемерзле каяття
Тремтить, і думає у схованці від совісті пересидіти.

А як же Божий суд? Від нього схованок не зримо ми,
На звіт нас поіменно Він покличе, як й коли захоче,
І лише той досягне шани, ласка Божа того в обійми,
Хто пам'ять предків і призначення своє не опорочив.

ОСТАННІЙ КРОК

Загинув він у день, коли Христос воскрес,
Спустивсь на землю, щоб вершити правду,
Щоб знов внести у душі той святий прогрес,
І зупинити наболілу всім війни армаду.

І він віддав життя, щоб день жданий настав,
Коли у мирі його люди в Україні будуть жити,
Він в Воскресіння Боже у безсмертя відлітав,
Щоб з неба в душі поколінням правди зрити.

І той останній крок у вічність по його землі
Ступив солдат, як і мільйони воїнства святого.
Роса сльозою впала і на ріднім українським тлі,
Тепло відчула, що лишив солдат від сліду свого.

Вже в поминальні дні нові солдати слід у слід.
Підуть стежками вже його крізь канонади,
Аж поки не розтане у людських стосунках лід
В ім'я святої волі і народів мудрих правди.
І біль нестерпна роздирає українську ніч,
Де догоряють тисячі уже подібних свіч...

ПАМ'ЯТІ АНАТОЛІЯ СЛОНСЬКОГО

Не стало воїна – загинув на посту держави,
Його весь світ впізнав, як у безсмертя біг.
Він жив як тисячі і появивсь на п'єдесталі слави,
Коли на Сході за Україну кіборгом поліг.

І сива Умань в сьомий раз в війні збідніла,
Як проводжала нині Толю Слонського в Аїд.
І по землі, де він ходив і його сутність зріла,
Лишився рідним і України люду вічний слід.

Його до Бога проводжали вдячні побратими,
Схилило сонце золотисті промені з небес.
Їх не один ще через паперть слави до побіди йтиме,
Бо дух свободи у народу з Майданів воскрес.

КУДИ БІЖИШ, ТИ ДОЛЕ

Куди біжиш ти, хлопчику, ще встигнеш жити,
Побудь сьогодні вдома, у родинного тепла.
Ти потім, коли в світ підеш, будеш його любити,
У всіх кутках свого життя, де тебе доля занесла

Куди ідеш, юначе, подивись на свою рідну хату,
Там залишилось те, що Батьківщиною зовуть,
Ти намагайся жити так, щоб не схотілось супостату,
Батьків твоїх в неволю віковічну знову повернуть.

І ти, солдате, зупинись, вклонися Україні й волі,
Тут залишилися могили твого роду, пам'ятай,
Ти можеш звоювати правди світ і на оцьому полі
Розквітне знову на землі батьківській гай.

Куди спішиш ти, доле, зупинися і поглянь навколо.
Це отой світ, що хлопчик, від порогу лік, творив,
Що юнаком пішов в життя і українське поле
Уже солдатом у двобої в лютій бійні захистив.

СЛЬОЗА СОЛДАТА

Чому ти сльози розпустив, солдат, ти ж воїн,
А воїну не личить плакати, а воювати слід,
Ти просто цю мораль забув, бо від її пробоїн
Ти десь відчув, як у стосунках з небом появилася лід.

Бо вже твоїх однополчан звели на полі брані
І розстріляли те, що вчора ще було всім гріх.
І ти один під тим Дебальцевим вже на світанні
Пройшов по коридору смерті - з усіма не зміг.

І там, у тім котлі лишилися бійці – то твої друзі,
А ти не зміг їм побратимам в тому пеклі допомогти,
А потім цілих троє драматичних суток у напрузі
Тобі прийшлося бачить смерть і з того пекла йти.

Ти вийшов справно, втік від смерті, не від себе,
Тому і серце нині стогне за загиблими в тій січі
І все частіш гірка сльоза туманить тобі небо,
Забудь ти стид, це плачуть воїни у похороннім спічі.

Поплач солдате, облегли сльозами свою долю,
За неї вже мільйони їх пролили на брудній війні,
Бо так схотілося в Кремлі заперти дух наш у неволю,
Не в нашій душі воїне, і не стогнати Україні у ярмі!

ДУЕЛЬ

Дуло глянуло в вічі, ніби вирок у долю солдату,
Він відчув в цій дуелі перевагу моральну свою,
Бо вступив він в двобій цей, як і личить комбату,
Що на плаху безсмертя заступив у святому бою.

Та напружена мить на дуелі окопній з бійцями,
Наперед ти не знаєш - чи готова до подвигу суть?
Хоча впевнений твердо, що в цій битві з роками,
Неможливо назад всю реальність прожити вернуть.

Дуелянти притихли, знятий вміло уже запобіжник,
Лиш зісталася мить, щоб натиснути їм на курок,
Серце чує його, що вже скоро тут буде покійник,
Лиш душа у напрузі, що віщує життєвий їх крок.

І нарешті у залпі - вирішальній частині в дуелі -
Ти відчув струни нервів, які вмить напруглись,
І тобі вже привиділась та безжалісна сцена постелі,
Де до пострілів жданих люди жили у мирі колись.

Кулі рвали повітря, кров стікала густа на приціли,
Руки вмить досилали в ствол наступний патрон,
У розхристаній позі люди в вічність до Бога летіли,
І заплакане небо вже втомилося від похорон.

І нарешті все стихло, дуелянтів лишилася малість,
А розтерзане поле смерть засіяла в страшні ряди,
І формується мудрість, і збирається купи вся жалість,
По загиблیم за правду проти зла й світової біди.

ЗА МИТЬ ДО ПОДВИГУ

Вже знахабніли у Кремлі, завозять знову зброю,
Продовжують нечесно суд вершити на Сході.
Я відчуваю, як у горлі пересохло України, і до бою,
Завмерли у священному строю бійці в поході.

Ще мить лишилась до хвилини подвигу, й в пориві,
Стоять бійці і зброю помсти стиснувши до біла.
А в їх тилах сльозами стежку покропили мами сиві,
І Україна, що покликкала на бій, суттєво постаріла.

І якось боязно в цей історичний неспокійний час,
Серце болить за те буття дітей ще не змужнілих,
І десь в душі ти вже відчув той тільки їх Парнас
І ті хвилюючі миттєвості не по літах вже посивілих.

ЗАПОВІТ

Сказала мама сину, споряджаючи в дорогу:
Ти, сину, пам'ятай, тепло порогу, де б не був,
Бо ти від нього пішов в люди і, дякуючи Богу,
Те перше слово «мама» світ отут твоє почув.

Життя зцілило душу, в біле вбрало його скроні,
Діти завжди вертались в батьківське гніздо,
Щоб мудрість тут поповнити на перегоні,
І в світ збіднілий знов нести людям добро.

Тож пам'ятайте заповіт Ви від своєї мами,
І час завжди знайдіть відвідати поріг,
Тоді він зможе жити у теплі, як рід віками,
Як Україна наша, слід якої від порогу у серцях проліг.

ФІЛОСОФІЯ ПАМ'ЯТІ

Він впав на поле волошкове серед літа,
Небо сльозами шану віддало в поклін,
І та земля на Сході, що тілами воїнів зігрита,
Десь наближала мудрість всіх людей до змін.

Я ніби сам на тому полі синьо-жовтім стою,
Як ніби вріс у землю, бо вона моя навік,
І це побачене на Сході й пережите в полі мною,
Сьогодні Україні всій моїй болить вже цілий рік.

Звойована земля дідів засіяна тілами внуків.
В битві народів на нечеснім братовбивчій тлі.
Та є об'єднуючий стрим народів, його звуків,
Повниться всіх живими пам'ять на святій землі.

І в день, коли наступить перемоги поступ новий,
На святу паперть всі прийдуть віддати серця дань,
Згадайте поіменно всіх за їх останній погляд волошковий,
Згідно статуту правди і почесних людських звань.

ВЕСНА В СТОСУНКИ....

Весна ніби всміхнулась зранку небу,
Хоч ця усмішка неприродною була,
Немов спитало в землі небо про потребу,
Її зігріти, бо бракує соціального тепла.

Де замерзає правда, вдягнута брехнею,
А, головне, сусіди збіднені духовно, в світ -
Тому і в мудрості болить, і над землею,
Весна сльозами як пророчо, у безлисті з віт

А по обіді сонце стало землю обніматися -
Її ще довго так потрібно відігріти на весні.
І десь у літо треба в мудрість світ убрати,
Щоб він сказав усім нарешті «Ні, війні!».

Я підставляю першим променям обличчя,
І відчуваю як проміння вже торкається мене.
Я відкидаю всі думки замерзлі на узбіччя.
І відчуваю серцем, що весна нас всіх ще обійме.

А, може, і в стосунки треба весняного стриму,
Бо ця війна як виклик світу – зрозуміли усі ми.
Я кожен день тепло про мир на Схід нестиму.
Щоб потім відродити правду тут межі людьми.

Весна всміхнулась радістю всім людям в вічі,
Тепло як джерело життя нам на поріг.
Бо вже коробить всю людську природу жити в січі,
В чеканні совість - де ж той край війни проліг?

ФІЛОСОФІЯ ІСНУВАННЯ

Сьогодні вмерти в світі - не проблема,
А ось щоб вижити проблема дійсно є,
Бо підгоріла від братання вже сама система,
Тепер на паперті війни уже болить своє.

Та ще постійний прес принизливо віщує,
Що нас тримають знову в статусі рабів,
А навколишній світ вердикт на це готує,
І Кремль у цьому колі зовсім знахабнів.

І ми не можемо десь суть всі зрозуміти,
Що вихід з найскладніших лабіринтів є,
Знайти в архівах віковичний клич еліти,
Тоді і місце ми в Європі відшукаємо своє.

Це вже не вперше світ брехні на перегоні -
У цім вбранні Україна завжди в стусанах.
Нас все століття в комунізм везли в вагоні,
Щоб скроїть мізки однакові всім в віках.

Проте не вийшло, десь керманичі пропали,
Одні у інших фарбах, хтось з роками у Аїд,
І лиш сліди від шрамів в спадок знову нагадали,
Отой кривавий українців до свободи слід.

То, може, ми ще поживемо гідно, браття українці,
Бо вмерти також треба вміти – де, за що і як,
Ганебна смерть не возвеличить рід у Святій Книжці,
Яку писали наші предки по життю у статусі вояк.

А потім, як закінчите святу народну справу,
Ви не спішіть в Аїд, ще не прийшов тій славі край,
Ви краще поживіть і відбудуйте ту дідів державу,
Яку вони не встигли, бо попали як герої в рай.

А вже, коли наступить час прощення і путі до Бога,
Згадають всі, що Ви у ногу з часом, як і личить йшли.
І та остання Ваша в вічність із життя дорога,
Відтворить слід тих поколінь, які правду несли.

ДВІЧІ ВБИТІ....

Він йшов на фронт, казали що АТО триває,
Так воєнком шепнув услід, коли повістку брав,
Він власні очі мав і переконаний, так не буває,
Щоб терористів цілий рік по Україні рід ганяв.

Щоби кадиrowці чинили суд свій на Донбасі,
А Путін вішав всім власні легенди - звик давно.
Він це наслухався, набачився, і у оцім окрасі -
Він вже не вірив в те замовлене в Кремлі кіно.

Він йшов на фронт, рідня вся проводжала,
Як і у фінську баба діда споряджала на війну,
І його мама свого батька скільки літ чекала,
Він не прийшов з походу, десь в Аїд звернув.

Він сам вже нюхав порох в Кандагарі і Гераті,
То інша, не його, він зрозумів, чужа була війна,
Він знов відчув знайомий дотик сталі в автоматі,
І зрозумів, що у життя із-за ріки прийшла вона.

Він йшов на фронт, щоб боронитися завзято,
І десь, не вірив, що прийдуть туди й вони,
Ті, що спасав він під Кабулом у кінці семи десятих,
Коли горіли разом в танку, ніби в страшні сни.

Просніться ж нині, шураві, із-за ріки солдати,
Невже Вас Путін, як і більшість, в муті потопив?
Хіба можливо в пам'ять вмонтувати грати?
Щоб кіборг слави в лабіринтах брехні жив.

Він йшов на фронт, ні, мабуть, фронт до нього.
Питань перелік мав похожих в війни всі:
Чи може брат стріляти в брата свого,
Яких скріпила війна кров'ю на життя осі?

Він так й не зміг сказати із Афгана брату:
Брат вбив під Іловайськом свого шураві.
І мені бачиться той обеліск вже брату-кату
На ріднім полі України, зросли помисли нові
І в святій пам'яті народів вже сьогодні, як живі,
З'явилися двічі вбиті вже на Сході шураві.

ВАС ПРОСИТЬ СВІТ...

А, може, досить молотити тіло,
Яке вбивали Ваші предки всі роки?
Ви, мабуть, хочете, щоб в нас боліло
Завжди нутро і крізь потрощені боки -

Світилися ребра в матері Вкраїни,
А Ви, невдячні діти, на синцях тіла її
Свої брудні всі комбінації крутили,
І жала аж до серця, як буває у змії.

Я десь про це вже чув і навіть бачив,
Як ми жили в радянському тоді раю.
Я, може, все сьогодні Вам оте б пробачив,
Якби Ви Україну залишили в спокої мою.

Щось не сподобалося Вам, й свобода,
Яку ми здобули у чесному своїм бою,
Вам як більмо на оці, й не вподоба
Вас знову тягне пити кров уже чужу мою.

То схаменіться, час ще є, бо кара Божа,
Впаде на плечі Ваші, як Дамоклів меч,
Бо вже палає в душах наших огорожа,
Й вся послідовність світу в супереч.

Благає світ Вас, ще уклінно просить,
Вже матері з обох країн синам в уклін,
Бо ця війна біда, що смерть приносить,
А люд тепла чекає й миротворчих змін.

ЖИТИ...

Розстріляне небо на Сході,
Руїни в жорстокій борні,
І нерви солдатські на взводі
Завмерли, закуті в броні.

І снайпер надріз на прикладі,
Як тризну, зробив за життя,
Яке він забрав, залпи ГРАДІВ
Скрізь знищене в крові буття.

І в цім вкрай жорстокому світі
Надія, щоб безлад спинити.
Згасити війну, бо звучить у зеніті
Крізь призму віків святе «Жити!»

ОСТАННІЙ БІЙ...

А, може, ми втомилися, мій брате,
І щось згубили, що у нас суттєвим є,
Нам всім точніше слід було стріляти
І захищати мудро потім все своє.

Ми дали маху і в Криму й на Сході,
Та ще й за трон бездонна боротьба.
Ми десь згубили основне в поході,
Коли була ця, як у тирі, скрізь пальба

І ось сьогодні знов димлять руїни,
Стогне земля, там вже двохсотих стрій,
Й ці не класичні, а злодійські війни
Нас кличуть, брате, на останній бій.

НАЙМАНЦІ...

Навіщо ти в мудрість стріляєш, схаменися!
Тебе народила також мати, хоч і російська,
Тобі всі вбиті діти українські будуть снитися,
Й клястимуть матері і вдови від Харкова до Пінська.

А ти відкриваєш беззмістовні свої хижі очі
На все не твоє, а нашою працею згуртоване.
Ти хочеш забрати в моєї України солов'їні ночі,
І стук сердець поміняти на буття зруйноване.

І вовче своє нутро на мій край і долі народу,
Чомусь не питаєш в сусідів, чи потрібне це нам?
Ти забуваєш, що здолати не можливо того роду,
Хто клятву дає на паперті кожен день Богам.

Отож, вгамуй апетит свій звіра, блудний брате,
На крові народів ще ніхто кар'єри не збудував.
Ти можеш першим на паперть злочинців стати,
Яких світ правди у повоєнні роки ще не знав.

Іди додому, розберися, хто зробив з тебе вбивцю.
Незнання законів не звільнює від відповідальності.
Прийде час, коли світ винесе вирок воїну-найманцю.
Ти вже у списках незалежно від терміну давності.

НЕ ЖУРІТЬСЯ МАМО...

Чомусь Ви зажурились, мамо, і на мене
Незвично очі глянули з родинного вікна.
Я саме в світ ішов і те життя моє зелене,
Як і сьогодні внуків Ваших, обпекла війна.

Світ воював завжди, мене війна минула,
Хоча з Афгану мій товариш не прийшов,
Але те відчуття, як вона холодом війнула,
Я пам'ятав завжди, хоч міх років пройшов.

Ви раптом постарили, мамо, як й сьогодні,
Не в пору сніг на скроні мамам нині впав.
Чому ж Ви не сказали воєнкому, що не згодні,
Щоб я у світі війн шість грам чужих впіймав.

Ви не могли, хоч та війна за річкою була чужою,
А в цій вбивають нашу Україну хижі вороги.
Ви якось особливо подивись, мамо, бо до бою
Уже й онуків час настав, хай бережуть Боги.

Їх всіх на бойових дорогах, хай гартують славу,
Яку ніхто не зміг зганьбити й вбити у роках,
Бо вони тут, у своїй хаті, бережуть свою державу,
Ту нашу сиву і єдину Україну, що не скорена в віках.

Ви не журіться, мамо, що живемо в світі злomu,
Що материнство України в мирі ми не вберегли.
Ви нас чекайте всіх з війни, ми повернемося додому,
Дороги до якого нашим серцем пролягли.

ПОВЕРНІТЬСЯ В СВІТ ЩАСТЯ

Знов Валентинів день, до нас у гості
Щорічно й вчасно, як у древній час,
І ти його привітно кличеш, й на погості
Ти відчуваєш, що в душі не так у нас.

Десь загубили люди усю ніжність віку,
А, може, продали за бариші любов,
Зробили з почуття святого віку лиш каліку,
І прописали злість у душі покоління знов.

І ти вже відчуваєш різність у стосунках.
І здичавілий вік зорить пророчо вслід.
І недокохане болить, і в його візерунках,
Ти не тепло вже бачиш, а холодний лід.

Куди пропало все? Ти у Сократа позі.
Щось намагаєшся в ім'я святе здійснить.
І відчуваєш фібрами душі, що на порозі,
Щось загубили ми у цьому світі в одну мить.

А, може, ти заснув? І імператор Клавдій
В класичнім Римі знов з'явивсь на троні,
І Валентин святий вслід оздоровчих акцій,
Рятує зір любові й віру у Хреста в законі.

Знов Валентин у хату, щастям до порогу,
Крізь сльози всі зустріли, бо душа болить,
Десь гинуть наші воїни, щоб, дякуючи Богу,
Вернути в світ добра ту Валентина мить.

ТРАГЕДІЯ КРИМУ

Останній рік в Криму, як ніби вчора,
Хоч кілька років пролетіло з того дня,
І той Форос сьогодні - як свята Аврора,
Що в пам'яті моїй - як вже чужа рідня.

Щось ми лишили там в своїх літах укупі,
Вони забрали те, що в дар колись дали,
Лишили Україну у черговому відлупі,
А потім скажуть ми не так в Криму жили.

Не так, а як потрібно було в хаті своїй жити?
Мабуть, на це рецепт завжди Москва дає,
Нам слід було Кремлем побільше дорожити,
А ми в Європі мітили «чомусь» знайти своє.

Оте «чомусь» і наробило в братів шуму,
Втрачались види у Москві на братній стрим,
Тому майбутнє у Європі - тезу вже відому,
Нам підказало з практики - де буде нині Крим

БАЛАКЛАВА...

Балаклаву зніми, хай солдату подивляться в вічі,
Щоб вони пам'ятали, стільки гордості в них і краси,
Як вони спопеляли усіх, хто зустрівся із ними у січі,
В відчайдушнім пориві на початку життя полоси.

Бо оця полоса почалася в них юних на Сході,
Де зустрів він таких, яким сам був, завжди по житті,
Він свідомо пішов на війну, щоб у цьому поході,
Розібратись для себе, де ж та істина в цьому м'ятті.

Він прибравсь в балаклаву, взяв гвинтівку у руки.
Попереду дуель, він продумав деталі дрібні,
Він привикнув, як снайпер, відчувати всі звуки,
Особливо, як світ вже спішить до тепла по весні.

Він вернеться з дозору, друзі вступлять дорогу,
Бо вершив нині суд на розтерзаній в ранах землі.
Хто привів їх до нас, хай з нагоди помолиться Богу,
Щоб скоріше цей злочин зрозуміли ВОНИ у Кремлі.

КРОК У БЕЗСМЕРТЯ...

«Стріляй, бо я не можу», - шепотіли губи,
А руки міцно стисли без набоїв автомат.
«Стріляй поки живий, у них, вони до згуби
Привели люд наш, України, ти ж солдат».

Він подививсь на тих, кому казав стріляти,
А вони в різних позах навznak по землі.
Він зрозумів лише один - ці метри захищати
Для України він в останнє з шураві схотів.

«Пробачте, мамо, що лишусь на Сході», -
Без звуку губи кіборга промовили в п'тьму.
«Я жити в Україні міг лиш на свободі,
Я смерть пристойну за її майбутнє тут прийму».

Він у бійницю глянув смерті прямо в вічі,
Зірвав чеку, що, як церковний дзвін, гримить,
Він свято вірив в те, що в оцій лютій січі,
Нарешті все ж наступить перемоги мить.

Він в рiст пiдвiвся iз колiн i у безсмертя рушив.
Таким його весь взвод в аеропорту запам'ятав.
Я нiби в тому пеклi рядом пiв себе залишив,
Щоб iнша пiв донесла люду, як вiн правду захищав.

ВІДГОМІН РУЇНИ...

Якiсь неправильнi ми всi – вiдмовились вiд зброї,
Гаранту нашої свободи i стабiльностi всього буття.
Я часто сам аналізую усi бачення проблеми тої,
Й вiд бувших лiдерiв вже запiзнiлого чекаю каяття.

Хай каються, що у дiтей сьогоднi життя вкрали,
Що довели до сiчi Україну й братовбивчої вiйни.
Перед Майданом на колiна, за свободу впали,
Вам будуть слати спомини свої уже не з їх весни.

А Ви сьогоднi руки розпустили й корчите правдивих,
Де Ви у дев'яностих спали, як злодiї в дiм прийшли?
Ви бронепoїзд продали, серед гiркогo горя зливи,
На тимчасовiй ейфорiї лиш себе в свiтi знайшли.

А був би щит i зброя, що вiддали «братам» в Росiю,
Проблеми зникли б i у єдностi держави поготiв.
Був мудрий в мене дiд – вiн з осенi все зерно сiяв,
Щоб гарним урожаєм рiд наш в новiм році багатiв.

А Ви по осенi країну всю до нитки обiбрали.
I зброю всю, а з нею й нашу незалежнiсть, продали.
Ви вже тодi, я переконаний сьогоднi, твердо знали,
На торги нашу Україну виставить Росiї помогли.

Сьогодні в ролі клоуна, бо йому легше в світі жити,
Нема проблем, бо цирк на кожній вулиці тепер,
Ви в наші очі подивіться, і не буде чимось крити,
Те перевернуте буття, доки той чахлий світ не вмер.

А він впирається й скрипить, як у селі гарба улітку,
Привиклі в небі бути по землі повзуть не в смак.
А я дивлюся тому віку вслід, як він зумів каліку,
Перевдягнуть в старе буття і злити в новий нині бак.

Спеціалісти, що сказати - розікрали Україну,
Пустили армію по світу вслід за ядерним щитом.
А я недавно, так про себе, про отой сказ прикинув,
І стало страшно вже від того, що нас кинули, і ком

У горлі, ніби відгук з того світу від грудної жаби.
Я мимоволі глянув правді в вічі і увесь, ніби застиг.
Бо навіть в снах уяви я не мав про ті масштаби,
В яких відбувся той жахливий для людей постриг.

І ось сьогодні наслідки руїни в кров дітей убрались,
Нема щита, що іншим вже в пригоді не раз став,
І безхребетність, як до столу хліб, усім згадалась,
Бо її наслідки світ правди вже не раз гірко ковтав.

ФІЛОСОФІЯ БРАТОВБИВСТВА...

Мені сказали, що в Дебальцеве загинув брат.
Я в Інтернет зайшов, щоб відтворити штрих війни,
Його впізнав я серед інших понівечених солдат.
Убита юність, поряд брат колишній, з сторони.

Лежало двоє у обнімку, як в світову оту війну,
Коли діди Вкраїну від нацизму вкупі захищали.
Лежали двоє, як брати, і десь відчуженням війнув,
Отой ланцюг нерівності, що у віках скували.

Що нам втокмачували в мізки байку про братів,
Яких ідея братства всіх на полях брані поєднала.
А потім наш великий вождь все до Союзу звів,
Хоч наша річка братства в іншим руслі протікала.

Та хто питав народ? В Союз загнали, як рабів, усіх,
А заодно із комунізмом у колгоспах обвінчали.
А потім довго чувся світові той божевільний сміх,
Коли нас розіп'яли, як рабів у Римі й обікрали.

І що цікаво - така доля всіх республік в нас була:
Одних принизили за правду, стерли слід із фону,
І об'єднали в братську лігу через всякі терпіла,
Закривши вуха слабонервним від прокльонів.

А потім звиклий факел братства світом понесли.
Через бої з фашизмом, рейди в космос й цілину,
Минали роки, дні, як у німому фільмі, звично йшли,
Ніхто не думав, що брати затіють цю страшну війну.

Я часто думаю – хто розпочав цю дику всім різню?
Хто вузи братства занедбав, як лишню річ для люду?
Хто звів дітей наших лобами і привів в сіру пітьму?
Мільйони дружніх у радянській бувшині народів.

Хто їх послав сьогодні «братанів» на Схід і в Крим,
Пролити кров дітей рішив у промосковським стилі,
То вже не брат – бо з того часу став зовсім чужим,
Бо загубив на Сході сходи тисяч юних недоспілі.

Я буду ставити питання ще не раз – навіщо вбив?
Вони свою всі землю українську встали захищати.
Не вірю я, що злочин старший брат цей учинив,
Якщо це так, то як це можна розуміти, скажи, брате?

Я відмовляюсь розуміти смисл твого всього буття.
Ти вже не брат мені, бо вкрав життя в мого народу
І проміняв ти дружбу нашу на те Путінське сміття
З народом, що піднявсь з колін і гине за свободу.

РАДНИКИ

Вже появилось досить радників багато
Так непокоїть всіх їх хворий переспів,
Бо спершу слід народ про цю біду питати,
Як він у світі жити у майбутньому б хотів.

А потім вже й збирати мудрість в світі
І пам'ятати – краще нас ніхто не зрить,
Що відобразимо ми всі у Божім звіті,
Бо тільки нам найбільше це усім болить.

А радники завжди були - де крові море,
І навіть в ньому вудили для себе бариші,
Що в нас болить для них, то не таке вже й горе,
То поле злочину, що сфабриковано в гроші.

Бо радники усі - то як в війнах статисти -
Сьогодні десять, завтра сотню в рай до Бога,
А як всіх особисто до сердець батьків донести,
То вже не їх покрита ранами життя дорога.

Я вже прожив чималу кількість років на землі,
Вони мене у мудрість від народу одягнули.
Я бачу сльози на Україні понівеченому тлі,
Як ніби нашу націю на бій із сатаною пхнули.

А десь окремо радників армада, як у сні,
Як ніби не одна, а дві у Україні є проблеми.
І знов щемить душа, і просто видиться мені,
Що ця війна народів десь, не поряд з ними.

Але зрадливий сон рукою вмить пройшов,
Сьогодні Слонського вся Умань проводить,
Він добровольцем на війну на Схід пішов,
А нині земля сина у обійми на віки приймає.

То де ж Ви, радники? Скажіть, як жити тут рідні,
Коли батьки несуть в безсмертя свого сина.
Ви краще справте мудру тризну по оцій війні,
І Вас віками буде пам'ятати не одна родина.

Когорта радників, як привид, у бутті народу,
Стоять шеренги, мудрість геть лишила всіх,
Вже так нарадили усім, про українську вроду,
Звели в томи, як ніби у народу був у Бога гріх.

Та не було, то приписали байкарі Кремля Вкраїні,
Ми просто жити більш в багнюці не змогли,
А ті байки, що упродовж війни були усім нав'язані,
З Москви у слід кривавий уже звично пролягли.

БРЕХУНИ

Якісь неправильні морально ті артисти,
Одних ми зримо у кіно, а інших у житті.
Ми в образ так ввійшли, не знаємо, де сісти,
Щоб подивитись фільм і відтворити їх в бутті.

Ось цей Пореченков - герой в «Дев'ятій роті»,
Ну, прямо клоун, мені жаль за пам'ять тих бійців.
Йому б на Сході послужить, як шураві в піхоті,
А він стріляє в Україну, ніби відро браги з'їв.

Або Маховиков в «Сліпому» - озвірів Сірожа,
Попунав місце зйомок, хоче кіборгом в війну,
Він навіть не подумав, хоча припухла рожа,
Від тих судів, що у новоросії хильнув.

А головний Кобзон - гірник достойний
Та й патріот - дермо - на всі відсотків сто
Йому б, відомому солісту, молоток відбійний
Засунуть, як у пісні Олександра, під ребро.

Та що казати Вам сьогодні, клоуни, артисти,
Немає совісті у Вас, а, значить, й мізків теж,
Вам ще потрібно, циркачі, ту правду гризти,
Щоб мудрим бути в рамках наших меж.

СПОГАДИ...

Чомусь не в радість Новий мені рік,
Хоч все логічно і закономірно в ньому.
Як в минулім торт український спік,
І тост підніс на честь всьому святому.

Та якось боязно і серце в перестук
Шепоче в ритм подій, що буде свято,
А ти стоїш в світлиці, все летить із рук,
І душа там твоя, де їх було розп'ято.

І хочеться кричати на весь Божий світ,
І проклинати долю вбивці – супостата.
І тихо падає сльоза із посивілих віт
На ту плиту, де схоронили нині брата.

І ти береш фужер церковного вина
Запалиш свічку, висвячену в Божім лоні,
І знов згадаєш всі їх у минулім імена,
В пошану вічну пам'ять у святім поклоні.

ЗУПИНИСЯ, ПРОХОЖИЙ...

Зупинися, прохожий на могилі солдата:
Поклонися у ноги, йому шану віддай.
Він загинув за нас, і від тебе посвята
Цім життю молодому, ти про це пам'ятай.

Будуть тисячі їх ще вмирати за гідність,
Як зірки, пролетять у останню їх ніч,
А Ви їх пам'ятайте, проводжаючи в вічність,
В день святого помину подаруйте їм спіч.

Розкажіть у промові про нележку їх долю.
І згадайте про мужність на святому посту.
Це вони воювали, щоби знищить неволю,
І не вкрали більш правду і святу доброту.

Зупинися, прохожий - ти на паперті слави,
Найсвятішому місці на українській землі.
Тут покоїться правда і неспокій держави,
Щоби знане це місце не зникало в імлі.

РОЗКАЖИ, МЕНІ ПОЛЕ...

Розкажи мені поле, про долю,
Посміхнися до сонця крізь дим,
Як любив він край тебе тополлю,
Й залишився в серцях молодим.

Він пішов серед перших до бою,
І дідівський наказ там здійснив,
Він свою Україну в святому двобої
Від ординців в борні захистив.

Бачу, поле, болять твої рани,
На порізанім тілі землі,
Що понищив все ГРАД ураганний,
Тільки ранена правда на тлі.

А тополя стоїть сиротливо,
Похилилась й очима на Схід,
Все ще вірить в придумане диво,
А вже тисячі інших слід в слід ...

РОЗДУМИ

Мене так часто всі дивують люди,
Які прийшли невігласами в світ.
Я в насторозі думаю, що з істиною буде,
Коли вони портфелі розгребуть.

Мабуть, і істину схоронять, закопають,
А як без неї в світі зради можна жити,
Кажуть – привикнеш, будеш цілувати
В місця незвичні, згодом звикнеш їм служити.

А істина ж, то як? Та Господь з нею,
Без неї тисячі вже поколінь, як в дим,
Ти не останній, що свій рот заклеїв,
Бо бути в білім світі не привик рябим.

Але, коли той час прийде на сповідь Богу,
Тебе, як всіх достойних, Люди понесуть.
Чи скажеш ти йому, що у житті ти спробував,
Оцей бедлам назад до істини вернуть.

І якщо можеш, не згордись раненько,
Що десь поміг цей освітлити Божий світ,
Тобі в подяку там у вічному бутті, тихенько,
Роса заплаче із надгробних твого роду віт.

КОДЕКС ІСУСА ХРИСТА...

Розкрийте очі, нехрещені діти,
Хрещені - не підуть проти Хреста,
Бо не написано в Святім письмі, повірте,
Щоб люди розпинали древні береста.

Вони читали їх і як родинну цінність,
Передавали внукам у віках.
І ту просіяну крізь сито віків мудрість,
Нам залишали в пам'ять, і цей жах.

Ті спричинили, хто не вмів читати,
Що син на батька руку не здійме,
Бо, бачить Бог, він буде біду мати,
Якщо Христову мудрість не пойме.

Не зрозуміє в дурноті, що крові
Не хватить, щоби правду утопити,
Бо вона істинна завжди і у своїй основі,
На кодексі Хрестовім буде жити.

ПРОСИПАЄТЬСЯ СХІД...

Сьогодні другу подзвонив, спитав про справи,
Як під Луганськом проживає наш України рід,
Приємно стало, що і він за майбуття держави,
Підняв бокал за мир, за єдність і за наш нарід.

Щось помінялось у свідомості людей на Сході,
Категоричність зникла і з'явився правди стрим,
І появилася надія, що в цім визвольнім поході,
Нас упізнають ще в Європі з прапором одним.

І нехай стукають в Кремлі зубами, не здолати
Отой народ, який з колін Майдани підняли.
Ми всі з єдиного русла зуміли правду звоювати,
І в цім поході до єднання нації себе знайшли.

А головне, на Сході зрозумів друг суть походу,
А там розвіється завіса і для інших братанів.
І зрозуміє наш народ, що ми одного усі роду,
І будемо навік єдині, як би Кремль не звірів.

ВИЗВОЛИТЕЛЬ

Він, як усі, кричав «Ура!» на вражі дзоти -
Вони послали смерть бійцям навстріч.
Взвод виконав можливі й неможливі квоти,
І стогін покалічених в цій січі схоронила ніч.

А потім вже отямившись від тої злої січі,
В осколок скла побачив перший сивий слід.
І біль війни війнула хлопцю в його сині очі,
Як ніби знак йому до нескінченних України бід.

Ще будуть битви, прикрі втрати й перемоги,
Він потім сам Апокаліпсис свій знайде в житті,
Він особисто попросив у Бога допомоги,
Щоб десь знайти себе у дикому війни бутті.

ПЛОЩА ОМОВІННЯ...

Він поправив кашне, що на плечі упало,
І незвично схилився, ніби в роздуми впав.
Я дивився на нього, і мене почуття те терзало,
Ніби сам у бою я під Курськом в окопі лежав.

А надворі був травень - сороковий від дня перемоги,
Я приходив на площу, щоб побачити відгук війни.
Я любив цих людей і гордився, що маю ще змогу,
Щось сказати їм тут, від мого покоління з весни.

А Великий театр нависав, як Рейхстаг над Берліном,
Я вдивлявся у вічі посивілих до строку солдат,
І здавалось мені, уся площа вдяглась парафіном,
Від тих свічок згорілих, та салютів гарматний набат

Я чекав ту хвилину, як побіди чекають солдати,
Як здригнулося небо, ніби в куполі хтось правив бал.
Сльози рясно текли, бо то плакали сиві комбати,
Що у пеклі були, де фашизм кожен день їх вбивав.

Потім пісня була, я співав в їх єдинім потоці,
Щось незримо штовхало в саму гущу героїв війни,
Тридцять років пройшло і щораз появляється в оці
Та, в подяку сльоза в вічнім квіті тієї весни.

Він забув про кашне, він дивився, як ніби спитати:
Щось хотів на прощання, бо ця зустріч остання була.
Ми дивилися в очі в різні роки радянські солдати,
Він помітив, що зміна ще у нього надійна жила.

Я цей погляд завжди як подяку ношу із собою,
В нім пройшов омовіння, не один взвод бійців.
Ми оте покоління, не охрещене було війною,
Але келих велично піднімаєм завжди за дідів.

ПРОСТІТЬ МЕНЕ, СИНИ МОЇ...

Сини мої, простіть мене, батька ви, солдата.
Він схилився до подвір'я, де стояла хата,
Стара хата похилилась, як мама до хвіртки,
А ще батько пустив сльозу десь біля повітки.

Простіть, мамо, може, сином я був Вам поганим...
Та на землю летять круки у жорстокість вбрані,
Хочуть в нас завоювати нашу правду й волю.
А ще, мамо, нашу гордість продати в неволю.

То, хто ж може усидіти спокійно і зрити,
Як нас будуть як сиротів поодинці бити.
Пробач, батьку, що за плуга я нині не стану,
Бо волю в Україні ставить крапку клану.

Поки круки підуть з поля ім'ям Україна,
Як впадемо в лютій січі, прийде нова зміна.
Пройдуть діти та ще внуки героїчним полем,
Що озветься всім найманцям особистим горем.

Отоді ми заохлимо зброю нам священну
І покличемо у гості святу Мельпомену.
Нехай муза трагедії нам розкаже в пісні,
Що ми друзям раді завжди, з ворогами грізні.

Нехай люди України, як ведеться в світі
Перед Богом нашим будуть у святому звіті,
Отоді і правда буде проситись нам в хату
Будуть її наші внуки в мудрість воздвигати.

Простіть сини, як впаду я на паперті поля,
Хай прикрасить місце вічне подруга тополя.
Ви ж любіть за все на світі лише ту Вітчизну,
Що на свято замовляє для героїв тризну.

Він пішов в війну солдатом за свою Вкраїну,
Бо любив її, як любить мати свого сина.
І я вірю в святу мудрість, в нашу перемогу,
Захищати Україну згідно вимог Богу.

ЇХНЕ ЛІТО

Не діждалась дівчина свою долю зі Сходу...
Він пішов, як і сотні, по дорогах війни,
Не вернувся до хати він із того походу.
Лише спомин про літо їй приходить у сни.

Те останнє їх літо у Криму пролетіло.
Потім будуть в них ночі так не схожі на ті,
Коли від поцілунків томно тіло боліло.
А їм зорі верстали щастя й долі в житті.

Обмануло їх небо, що російським вже стало.
Скоро сіра шинель зручність в стан додала.
«Повернись, я чекаю», - серце в небо кричало,
Та дорога солдата вже на Схід повела.

Він писав їй з війни, що воює завзято,
А вона як могла піднімала в нім стрим.
Не сказала солдату, що він стане вже тато,
Так і впав за Україну, і не знав - в нього син.

Сонце встало й заспане освітило стежину,
На руках вона з сином підійшла до плити.
Він від роду до року зрив святу цю картину,
До якої в майбутнім мав свідомо прийти.

ЛИСТ З ВІЙНИ....

Я знову, мамо, Вам листа з війни пишу,
Хоч це не саме краще місце на морозі.
Я просто втік від всіх, сказав, що в тиші подишу,
І ось з тобою мамо знову я в найкращій позі.

Війна - біда, та, вірю, прийде мир, як вже приходив в сни.
Не знаю, як я зможу в тому мирі жити,
Я в двадцять літ пройшов дорогами війни
І можу тільки так Україні і тобі, рідна, служити.

Ця бійня поміняла мої погляди на світ.
І десь я переконливо і чітко бачу нашу долю,
Що ми тоді лиш зможемо завоювати України квіт,
Коли свою державу не здамо Кремлю в неволю.

Тому солдатом, мамо, став я назавжди,
Пробач, що не посію хліб я більше в поле.
Я хочу бачити тебе, на полі тім, ти тільки, жди,
Бо воно наше на віки, те рідне поле волошкове.

Десь постріл проковтнула, як злодійка, ніч,
Когось, мабуть, спасла від кулі темна гама.
І він згадав до болі рідну хату й українську піч,
З лону якої посміхалася солдату рідна мама.

І цей провірений роками мамин сину жест
Вселив надію в вибір спільного їх майбуття.
Він здав на зрілість материнський святий тест
І не відчув в посвяті захисту Вітчизни каяття.

Він кіборгом лишився в тій святій його війні.
Листи від мами, ніби килим на святому тлі.
Він часто сниться в тім останньому бою, і видяться мені
Ті василькові очі воїна, не від коси, а з автомата мозолі.

ПРОСТИ, СИНОЧКУ...

Синочку, мій! Прости, що підвела,
Що народила я тебе в часи до брані.
Могла б ще почекати, але доля зла
Вже не змогла більш жити у обмані.

Тому й з'явився ти - як символ мсти
За тих сестер, обкрадених на Сході.
Ти їх, обдурених, духовно всіх прости,
Коли вершитимеш ти правду у поході.

Будь справедливим, доброту твою
Нехай не спопелять всі їхні ГРАДИ,
Бо я тебе такого тільки бачу у бою,
На героїчнім полі до святої правди.

Я відчуваю серцем - ти мене простив
Свою сльозами в омовінні рідну матір.
Ти долю материнську, сину, воскресив,
Тут, де родився, ти в батьківській хаті.

Я жду, синочку, кожен день твоїх вістей
І вірю свято в нашу спільну перемогу.
Ми їх спровадимо, незваних всіх гостей,
І я горджуся, сину, що ти маєш оцю змогу.

Солдат вчитався в рядки матері прості,
Папір в снігу притримав дулом автомата.
Десь зірка стрімко падала і в сивій висоті,
Як у німім кіно, з'явилась сину рідна хата.

ПРИВІТ, БРАТАН...

Привіт, братан! Як нові родичі твої?
Ти написав, дивився смерті в вічі,
А я тобі сьогодні ці рядки нудні свої,
Як звіт за день прожитий, в мирі, тичу.

Мама хворіє, все чекає лист з війни...
Ти напиши, вона все серцем зрозуміє,
Бо ти погано знов приходив в її сні,
Тому й злягла і тиждень вже хворіє.

А сестра Таня знову йде в похід,
Їх волонтерами всі кличуть на Поліссі.
Уже не раз шлють допомогу їх на Схід,
Щоб виконати цю почесну свою місію.

Ти напиши, братан, як Схід тебе зустрів,
Чи ще лишились в тому пеклі друзі?
Бо батько наш раптово посивів,
Як стріло місто наше ті двохсоті грузи.

А так все добре. Тільки ти держись,
Так як наш дід, тримався в Білоруській січі.
А, головне, ти тільки з миром повернись,
Бо сором нам дивитись світу всьому в вічі.

І ще тобі від матерів усіх земний уклін,
Як було воїнам - на фронт бабусі наші слали.
Ти пам'ятай, у кожного в житті є свій Берлін,
Який солдати наші в різні часи брали.

Отож, тепла тобі, братан, на Новий рік
Від всіх селян привіт і від всієї України.
Ми переможемо, я пирога героям спік,
Хай буде мир і щезнуть з карти кляті війни.

ВАРТОВІ

Той кулеметний переспів, як сон у руку,
Він з цього сказу вигулькнув на мить.
Та сон, ніби рукою десь зняло, й по звуку
Він зрозумів, що тут війною всім болить.

Він руки відігрів на кулеметі свого друга,
І сталь приємно повернула їх у теплоту.
Вони немов одні десь в середині круга,
Дивилися у східну ніч на бойовім посту.

А навкруги періодично огризалось небо,
Чиясь зоря згоряла й хутко падала униз,
А вони гріли цей окіп як ніби, так і треба,
Чи залишив на цій землі їх чийсь каприз.

Тому на цім посту одні в нічному плині часу
Вони на мить десь загубились в ріднім тлі,
І їх відповідальність українському Донбасу
Дає надію, що прийде порозуміння на землі.

ОСТАННЯ ГРАНАТА....

Він уже розстріляв всі по штату набої,
І дивився у небо українське востаннє,
Він давно уже знав про амбіції свої
І здаватись не зміг, відчував це зарання.

Він поглянув на друга і поранене тіло
Усміхнулось на дії, що придумав солдат.
Їм обом жити в мирі, як всім людям хотілось,
Та покликав за правду їх до бою набат.

Вони руки скріпили, по гранаті у іншій,
Й вознеслися до Бога, як колись їх діди.
Пройде часу чимало, і в історії пришлій
Не забудь про те місце, пом'янути прийди.

КІБОРГ ВІЙНИ

Він погладив своє налаштоване тіло.
Подих м'язів вже вплився у відгук війни.
Він відчув, як йому вже у бій закортіло,
Бо війна не гостинно вже приходила в сні.

Він був кіборг війни і вона, як стихія,
Розуміла його всі думки на льоту.
І він серцем відчув, що таке ностальгія,
Коли мав купу часу на хворобу оту.

І відчув вже знайому насолоду у м'язах,
І як сталь уже звично приласкала рука.
Він дитя був війни, в професійнім екстазі,
Він вдягнувся у свиту рідну для вояка.

І пішов він в шляхи тільки Богу відомі,
Бо маршрути судьби пише доля одна.
Він був кіборгом правди, щоб у рідному домі,
Не змогла прописатись знову хижа війна.

КОСТИЛЬ НЕНАВИСТІ .....

Ти чув? В Європу Кремль, нас з милості, пускає,
Таких дружніх дарунків у дорогу, вірте, не чекав.
Ось майже рік, як Крим нас по російські усіх має,
Сьогодні Схід сусідську мудру поміч вже пізнав.

І я стою на пагорбі села, щоб далі було видно,
Нашу дорогу в той жаданий європейський світ.
І перед внуками стає так по - українські стидно,
Що ми несемо у Європу це ярмо, як рабів гніт.

А Кремль нахабно на знекровленому полі
Вбиває в честь України свій ненависті костиль.
І знову сльози, і в оцьому переповненому болі,
Я бачу матір в чорному, як війни, звиклий стиль.

І тут казки вже зайві, бо лишилась гірка повість.
Хто наш товариш, і за що купляли вічно нас,
Бо де вбивають мудрість, там вже відсутня совість,
Що набуває на війні у фарбах крові свій окрас.

«ПО ПОНЯТТЯХ»

Не хочеться мені дивитись брехні в очі,
Що цей, не їхній, світ під себе загребли.
Я ще й сьогодні просипаюсь серед ночі,
І бачу очі всіх бійців, що на війну пішли.

Мабуть, надіялись, що лихо наше спільне
Ми зможемо здолати вкупі світом всім.
І те, що у минулому житті було доцільне,
Сьогодні вже не впишеш в рамки іншої осі.

Та й нація змінилась, інша сутність її стала,
Піднялась із колін і заявила всьому світу,
Що влада «по поняттях» так усіх дістала,
І люду українському вже захотілось квіту.

Кремль сторопів, проснулись в Москві боси:
Жирний кусок хохли із рук в сусідів вкрали
І як могли, у двадцять першій віці, малороси
Піднятися з колін, на яких їх діди стояли.

На барикади вийшли, кров'ю волю вмили
І скальп зняли, як ту цнотливість із свободи.
Згадали чайки козаків, що бусурман громили,
Їх дух сьогодні Майданами й Сходом бродить.

А ці сидять на тронах, звитих в іншому світі.
Пора в архів - сьогодні Ви вже ненадійний тил.
Епоха Ваша вже пройшла, й не буде у зеніті,
І заважає руху правди Ваш гнилий настил.

А очі Ви довірливо у бобика купили,
Проспав собачка - кістку кинули у дар.
Ви в наркоті духовній з паханом прожили,
А він роками, у подяку, «фільтрував базар».

А тепер лупите себе в неси́лі груди,
Ще не дійшла вся інформація в нутряк.
Ви маршируєте ще по інерції, хоч уже люди
Прийшли в правдивий світ й пізнали волі смак.

ВСТАНЬ ПЕРШИМ...

Встань першим, і наступні встануть,
І зміни знов прийдуть, у це повір.
А ті двох особові в небу́ття всі кануть,
І буде новий знову в Україні двір.

І на той подіум усіх благополуччя
Прийде вже нова нація України,
І, може, інші їхній вже прихід озвучать
Й набу́ту мудрість возвеличать в змінах.

Але пізніше за салюти, нині треба встати,
Бо розгубили те, що усім світом берегли.
Нам поле жовто-синє слід у єдність засівати,
Бо ми в дідівській правді жити не змогли.

Тож першим встань на захист роду честі,
На поміч всім приниженим скоріш прийди,
Ти свою правду не шукай на Евересті,
А тут на ріднім полі України ти її знайди.

СНИ КРЕМЛЯ...

Щось тріщить вже знову у Кремлі,
Йде луна по всіх куточках світу.
Все - таки є свята правда на землі,
Бо не звикнув люд терпіти гніту.

Нам здається вже хворіє Кремль,
Лікувати тіло їх потрібно світом.
Вже придумав ряд нових земель,
Що на карті їх з'явилися літом.

Так, було! Хрущов нам передав
Крим Вкраїні наших предків скіфів.
Хтось Микиті мудро підказав
Історичний зміст сарматських міфів.

Згідно них вкраїнська ця земля.
Будували й ми форт Севастополь.
Крим Кремлю - це марево здаля,
Для України він завжди акрополь.

БЕЗСМЕРТЯ

В ефірі - як постріл: «Приймаю вогонь на себе!» -
Комбат по рації відкритим текстом сказав.
Над його ротою залишилось вкрай закопчене небо,
Яке душман від безсилля ще з ночі розстріляв.

А навкруги лежали його кіборги - ратні діти,
З якими пройшов він за річкою дорогами війни.
Йому б ще жити і такими орлами своїми радіти,
А він воїном залишився за півкроку до весни

І свист спопеляючих градів і армійських мінометів
Шматували землі і двічі вбитих його солдат.
Це був один із афганської війни рядових моментів,
Коли йшов у безсмертя воїн і батько – комбат.

ПРИВІТ СОЛДАТ...

Його стрічало все рідне село,
Як і дідів в травневім сорок п'ятім.
І тільки його друзів у цім дійстві не було,
Що з ним були у тім бою завзятім.

Привіт солдат, в подяку, що живий,
Гримів Майдан селянського розливу.
Ти правді очі людям всім відкрий,
Як і діди колись, що обробляли ниву.

Він подивився на село крізь сльози,
Згадав ту відчайдушну січ на Сході,
Як троє їх було у тім бою в морози,
З його села у тім останньому поході.

Той Іловайськ став пам'ятником їм,
Хоч ще пів тижня лікарі тіло зшивали.
Він кров свою віддав друзям своїм,
Хоча про це вони уже не знали.

Їх все село до Бога вкупі понесло,
І схоронило на святім дідівським полі.
Їх ще в народжених тоді всіх не було,
Коли діди світ боронили від неволі.

Привіт, солдат, живи, бо смерті в вічі,
Дивився чесно ти в буремну свою днину,
Ти втратив друзів, а не честь свою у січі,
Що виокремлює на паперті святій людину.

ЗЕМЛЯ...

Ти хоч раз послухай, як вона тремтить?
Подивись її у вічі, в сльози вбрані.
Може, їй найбільше з нас болить,
Бо ми діти в неї неслухняні.

Ти хоч раз послухай, що шепочуть нам,
Її губи понівечені в двобої.
По її окопамі поритими полям,
Хтось століттями України рани гоїв.

Полікуй ти рани на святому тлі,
Бо вона одна тебе від бід спасає.
Дякуй Богу, що ти гість є на землі,
І вона про це давно вже знає.

Біль земний більш зримий на війні,
Коли кіборгів в свої надра ховає.
Сиротіє світ, і десь на святім дні,
По загиблим вся земля ридає.

Тож послухай - як вона мовчить,
У урочистій сьогодні святій позі.
Йде війна і смерть лишень на мить
Може десь затриматись в дорозі.

ВІДГОЛОС ВІЙНИ...

Закривавлена пам'ять війни,
Посивілі не в пору солдати,
Недоспані розстріляні сни,
Запакований біль в медсанбати.

Це не всі сторінки із тих днів,
Що на Сході вже стали буденні.
Мабуть, зовсім уже зачерствів
Хліб сусідів, й стосунки химерні

Стали зовсім не ті, що були,
Коли разом ходили в походи,
Ще й діди наші в згоді жили,
Ця омана з роками проходить.

Я вдивляюсь в історію слід,
У життя двох великих народів,
Коли шли до братів ми на Схід.
І вмирили разом за свободу.

А тепер поміж нами стіна,
Що кремлівською стали всі звати.
І ця зла й небратська війна,
Грузи двісті продовжує слати.

І на цьому розбійному тлі,
Що вчинили брати бувші наші.
Нажилися вампіри в Кремлі,
І не хочуть вже спільної каші.

Бо вже черево сите тріщить,
І розперті кармани в злодіїв.
Їм війна ця усім не болить,
І Москва як зрадлива повія.

І у цім ще совковім гамбіті,
Ключ потрібно до миру знайти.
Це вже звиклий всім клич в тому світі,
Про сусідів, що були брати.

СОН

Мені приснився мир на Сході,
Я вірю в вірогідність своїх снів.
Я в ньому бачив кіборгів в поході,
Які верталися до рідних берегів.

Мені схотілося потиснути їм руку,
Я навіть крок назустріч їм здійснив,
І в цім сердець святому перестуку,
Я з ними вік свій заново прожив.

Я в них помітив нації своє майбутнє,
Яке всіх кликало у бій на Майдани.
Оте замішане на святім тісті незабутнє,
Що наближало в Україні світ весни.

І я проснувся, і крізь прикриті очі
В дарунок - сонце кіборгам у обійми.
Мені схотілось сон цей вкрасти в ночі,
І розділити зміст його з людьми війни.

ОСТАННІЙ БІЙ..

Черги пролетіли, як зміїні жала.
«Слава Україні» прошептав солдат,
Щоб жила віками наша держава,
І нехай квітує в ній вишневий сад.

Він упав на землю, а услід лунало:
«Слава нації, смерть ворогам!».
Бліде сонце Сходу на коліна встало,
Віддаючи шану лозунгу словам.

«Слава Україні, героям слава»,
Кликав Україну з Майданів.
Хай живе і квітне наша держава,
Та, що захистити він в бою зумів.

БАТАЛЬЙОНИ НА СХІД

Батальйони на Схід, як ключі журавлині.
А в повітрі літає, що в нас кличуть: «Війна!»
Вони клятву дали всі своїй Батьківщині,
Бо вона в них, як мати в світі правди одна.

Видно це на обличчях помужнілих солдатів,
А в упевненім кроці - віра в спільне буття,
Що з Майданів вело українських комбатів,
Де пізнали вони сенс свого майбуття.

Тепло сонце дарує у воєнну дорогу,
А за ними вслід вірні батальйонам тили.
Дай ти, Боже, їм всім повернутися змогу,
Щоб живими в цім світі і у мирі жили.

Революція правди кличе вас до походу,
Шанс здійснити свій вибір в кожній нації є.
Ми шукали віками незалежності броди,
Тому віримо свято у майбутнє своє.

ФІЛОСОФІЯ БЕЗСМЕРТЯ...

Влучив він йому в серце, а здригнулась уся Україна.
Воїн падав на землю, чверть століття у вічність летів.
За цей проміжок часу йому виділась матінка рідна,
Кроки ті по життю, що він з нею здійснити успів.

Вбивця витер приціл, бо слізьми запітнів він і кров'ю
Рука снайпера звично надіслала наступний патрон,
А він падав на землю забираючи клаптик з собою,
Теплоти і безсмертя, загрузивши в життєвий вагон.

І кіношник крутив цю незвичну картину востаннє.
Тому воїну, що у безсмертя за нас відлетів.
І згадалось йому оте перше кохання ще раннє,
Яке він у житті, як миттєвості, в юність зустрів.

Та як мало перната накувала солдату у долю.
І покликала совість в завершальну годину на Схід.
Він обняв свою матір за селом біля рідного поля.
І пішов серед перших свій вершити до правди похід.

Куля влучила в груди і шпарину знайшла серед броні.
Він в польоті до Бога чверть століття, як кіборг, летів,
Він зробив крок вперед і в останнім святому поклоні,
Цих два метри землі відібрати Україні зумів.

ТВОЯ МІСІЯ

Чому так зимно на душі, хоч в осені живемо,
І хлопців наших в рідну землю слізно несемо.
А потім в пам'ять їх церковне вино скорбно п'ємо,
І стиснувши серця від болю вироку усі ждемо.

А в круговерті цих подій брехні людської море.
Хтось гріє руки на крові безвусих ще дітей.
Йому давно вже ніпочім безчинства ці і горе.
Даєшся диву, як земля тримає їх ще за людей.

Й ми піднімаємо всі руки, по життю, до Бога,
Якесь безсилля, що не можеш цих дітей спасти,
Бо в кожного на паперті тільки його дорога,
Якою він повинен в цьому непростому світі йти.

І де зупинка на покій, лиш Бог це мусить знати.
Мабуть, тоді коли ти місію свою здійсниш до дна.
І буде в вічність споряджати знов солдатів мати,
Бо вона в них, як і Україна, по життю лише одна

КІБОРГ

Він в тридцять років ветераном став.
І бійці батьком кликали бувало.
Він не одну війну свою уже зверстав,
Щоб в світі правди більше стало.

Тому не випадково Схід кличе його.
Він, ніби кіборг, в п'єдесталі слави,
Зійшов на паперть бачення свого,
Проблем народних у ім'я держави.

НА МИХАЙЛА...

Ось вже й Михайло завернув до храму
Як покровитель воїнства святого.
Той перший ангел, що вклонивсь Адаму,
Віддавши йому частку серця свого.

І десь надію знову кличуть в гості
Найперше тим, що на Майдани встали.
На українськiм цiм святiм помостi,
Що у борнi свiт правди захищали.

А як нам нинi в Україні жити,
Як хам прийшов і знов руйнує хати.
То не про нас написано хандрити,
А всiм потрібно зброю помсти брати
І воювати...

ПРОСНІТЬСЯ, ПАСИНКИ...

Розтерзане буття мого народу,
Неначе Ірод протоптав слiди.
Залили кров'ю України вроду,
Колись квітучі знищили сади.

Як нiби знов монголи на Русі
Прийшли на волощкове поле Сходу.
І ми стаємо вже мужнiшими усi
На цiй вiйні за єднiсть і свободу.

І усi найманці нехай запам'ятають,
Хоч з пам'яттю у них проблеми є.
Вони всi iстину забули і не знають,
Бо дiлять свiт знов на моє й твоє.

Та свiт давно дiди вже подiлили
І кров пролили за отой подiл.
Мiльйони душ за правду овдовiли.
Кому ж потрібен нинi передiл?

Неблагородні внуки, пасинки безчестя
Де ж Ваша правда? Продали комусь...
Ви України цвіт втоптали, як в нашестя,
Коли монгол понищив святу Русь

Просніться люди, знищте Ви хату,
Де народились звані Вам батьки,
Бо личить ця війна вампіру-супостату,
Щоб пити кров з вкраїнської ріки.

Садок вишневий дідівський спалили
І в світ пустили караван сиріт.
Та духу нації Ви нашого не вбили,
Нам в пам'ять досвід пришлих славних літ.

І на святому терені Вкраїни,
Де у калину вбрався нашій рід.
Ми поклялися предкам як русини,
Коли збирались в визвольний похід.

СЛІД У ПАМ'ЯТІ

Вони бачать Україну у прорізі сучасної зброї,
Вони хочуть зробити нас рабами Кремля,
Тому так загострили братовбивчі амбіції свої
І забули, що згідно історичної правди це наша земля.

Ми усі піднялись, бо у рабстві життя не схотіли.
Краще згинути в битві, ніж стогнати в ярмі.
Вони тисячі нас вже сьогодні на паперті вбили.
І ці Мінські відозви більш не гріють сьогодні мені.

Стогне рідна земля, покалічені ГРАДАМИ села...
І в роздертому світі бачу я свій сплюндрований край.
Ця політика дика Кремля нас усіх до окопів довела,
Зникла казка про спільний наш колись каравай

Схаменіться, волає ще не вбите від горя стремління.
До моральності й духу, а, можливо до нових вершин.
Тут на місті святому залишилось гниле лиш коріння,
Де єднались народи, там лишився кривавий спомин.

Знову осінь вдихаю, а на серці незвична тривога,
Бачу я вже на Сході помужнілих вкраїнських солдат.
І з молитвою знову я звертаюсь до мудрості Бога,
Щоб зберіг їх у раті ще без досвіду юний комбат.

А в осінньому небі за півроку уже посивілім.
У останній політ знов ескадри зібрались в розвід.
Їхній відблиск в серцях передчасно батьків побілілих.
Знову кличе до правди в її мудрий у пам'яті слід.

ПОВЕРНЕННЯ...

Його на Сході снайпер «пожалів»:
Зробив калікою, та не лишив життя.
Він так задумав чи свідомо захотів,
Щоб воїн вічно жив у стані болю й каяття.

Прийшов до тьми, а навколо – май.
Він без ноги у ньому, й сонце у вікні,
І кожен день кричав у снах «Стріляй!»
Він поєдинок вів із снайпером в своїй уже війні.

Його кроїв і шив весь Ескулапів світ,
А він продовжував в атаки йти у снах,
Той снайпер часто слав у снах йому привіт,
І відчував він дотик зброї у не вбитих воїна руках.

Тягнулись дні, уже й протезу слід
Свіжі рубці відчули владно на собі,
А він із нетерпінням ждав і мимоволі блід,
І на прицілі бачив Того, він єдиного, в своїй судьбі.

Йому ніхто перечити у тім не став,
Він сам обрав свою стежу солдата,
Коли я розповідь почув оцю, вже підсвідомо знав -
Чекають у житті його ще не одні бої і дотик автомата.

Йому весь госпіталь бажав добра у путь,
І навіть сонце переможно, що на Сході встало.
Він йшов не мстити, а своє в свій дім вернуть,
Чого для єдності його України і для нього бракувало.

ЛОГІКА БУТТЯ...

То є логічно, мабуть, коли з осені – зима,
Опісля через весну знову прийде літо,
Коли вона з косою в хату стукає сама,
Бо всі ресурси твого Я крізь життя сито.

А як же бути - у неповних двадцять літ
Твій біг спинила вража куля серед квіту,
Коли ти тільки розпочав свій власний слід,
Лишивши нам його на святій паперті для звіту.

Ніхто не скаже, що твій вчинок алогічним був,
Десь непомічений в бою, чи може недочутий.
Він знову нас на Майдан совісті вернув,
Де заявила наша нація: «Їй незалежній бути!»

Тому логічним є все те, щоб у майбутнім жити,
Могла людина в боротьбі на українським тлі,
А ти відав життя солдат, щоби цей світ зробити
Більше чеснішим і мудрішим на святій землі.

ВОЗНЕСІННЯ

Відкувала зозуля у дорогу солдату,
Доточила до долі, стільки він захотів.
Він з дороги поглянув, де лишив рідну хату,
Те подвір'я яке, ще з дитинства любив.

Біль знайшов його серце, і сльозою у вічі:
Він у хвiртці помітив найрiднiших людей,
І згадав вже солдатом материнські ті ночі,
Що вона не доспала, як ростила дітей.

Ви, простiть, мене мамо, горе знов в Україні,
Я вернусь на подвiр'я, тiльки Ви мене ждiть.
Нам на Сході потрібні тили наші надiйні,
Не вгадає зозуля, нас в свiчах пом'янить.

Сонце впало за обрiй, село нiч проковтнула,
Він пішов у безсмертя - обманула перната.
Його пам'ять народна у вiках пригорнула,
А вознесла до Бога та остання граната.

МАМО, ПРОСТIТЬ...

Мамо, простiть мене, я стежку не забув додому -
Майдан покликав нас, та ще й в Росiї допомгли,
Вони ввiрвались у наш дiм і цю вiйну свiдомо
Затiяли, а ми рабами бiльше жити не змогли.

Мамо, простiть, не всі вернемося ми з поля брані,
Ви тiльки правду нашим внукам потiм донесiть.
Хай пам'ятають, що батьки були там не останні,
І так, як всі хотiли в правдi на своїм подвiр'ї жить.

Мамо, простiть, не плачте над плитою честi й слави.
Ви в самостiйний свiт мене пустили від свого тепла,
А Ваша теплота в моїм життi - святий порiг держави -
Мене, і всіх однополчан на Сході завжди берегла.

Мамо, живіть, бо ми в цім пеклі за життя згоріли.
Нас вже Небесних тисячі на Майдан совісті прийшли.
Ми лиш одну професію засвоїти в житті успіли,
В якій себе у Україні всі на святій паперті знайшли.

ПРОЗРІННЯ...

Куди йдемо ми всі і до якої правди,
Де ж та межа від мудрості до зла?
Чому ми не послухали дідів поради,
Що нам в дорогу мудрість простягла.

Десь не дочули, бо спішили усі жити
Так, як діди добро клали в стерню.
А нас за це впродовж років дурити
Продовжували ті, хто цю схотів війну.

Звели на паперть цілі покоління,
Здригнувся світ в небаченій брехні.
І ця придумана Кремлем на Сході бійня
Засвідчила усім, що ми знов на війні.

Вмирають хлопці – у віках їм слава
В салюти вдягнена могилами земля.
Та з кожним днем зростає та держава,
Яку діди з батьками бачили здаля.

ВІД ЛЮСТРАЦІЇ – ДО НОВОЇ НАЦІЇ

Буде люстрація – відродиться нова нація,
Хтось пророчо під руку в Україні сказав,
Бо це є принципова у ритуалі совісті акція,
Хто не пройшов її, той у нації майбутнє вкрав.

Це просто потрібно зрозуміти саме сьогодні,
Коли світ напередодні непростих днів стоїть.
Ми всі як один саме від Майдану совісті згодні,
Що після люстрації наступить в країні нова мить.

Хай пройдуть процеси, що знайомі у всій Європі,
І можновладці здадуть свої справи усі в архів.
Нам надоїло наступати на відомі граблі ефіопів,
У нас досвід поколінь, який з роками не змілів.

І це достатньо для самобутності нашого народу,
Який століттями убивали, бо нескореним був.
Ми крізь Майдани пройшли завоювавши свободу,
І час розплати за пережите народ сьогодні здобув.

МАМИНА ПРАВДА

Жовте листя в спомин осінь залишила,
Роздягнула гілля, світ в осінні квіти.
Мама посивіла на призьбу присіла,
В сина запитала, як їм з батьком жити.

Я Вас на порозі чекала з дороги,
Вірила, що скоро буде мир і квіт,
В нашій Україні, на шляхах облоги
Зацвіте калини вітчизняний цвіт.

Що тобі я мушу, мамо, розказати,
Щоб ти зрозуміла, як душа болить,
Бо наша Вкраїна, то є друга мати,
А без неї, мамо, неможливо жить.

Будуть щебетати ластівки на сонці,
І ще прийде спокій в український дім,
І для Вас із батьком в рідному віконці
Усміхнеться доля нам в житті усім.

ЛЮСТРАЦІЯ ДУХУ

Бачиш, не так сталось, як нас у школі вчили,
Чуєш, не тому зозуля знову доточила роки,
Нас сотні літ принижували, гнобили і катували,
Та не змогли позбавити націю мою від мороки.

То як так сталось, що знову в саме серце прямо
Стрілили люду, який у віках воював за свободу.
А, може, ми знову, як бувало, в «молоко» стріляємо,
Пора навчитись пізнавати тих, хто мутить нам воду.

Бо кожному українцю надоїло криве дзеркало,
Хочеться вгамувати біль об'єктивними переминами.
Ми свято віримо, що у душах народу ще не смеркло
Те, що рухало наш люд віками до світла руїнами.

А шкільні підручники мають властивість старіти,
Бо їх по замовленню чи під когось пишуть люди.
Тому написані колись настанови не будуть нас гріти,
Якщо люстраційні переміни не пройдуть усюди.

ШУРАВІ

Знов заплакало небо, і трава на коліна
Опустилась в поклони на святу благодать.
В їх очах ще світилась та свята переміна,
Що вела на Майдани посивілих солдат.

І в шеренгах на раті вони знов, як то варто
Їх призвала Україна, як в афганські роки.
Усміхнулось із хмари сонце вслід винувато
І вже звично шептало: «Хай щастить мужики!».

А в строю бойовому - по солдату новому,
В них себе він побачив із-за тої ріки,
Як в душманським гамбіті долю зичив живому,
Як нам'яв за ті роки він солдатські боки.

Посивілих й безвусих об'єднав в святім справі
Вирок долі мільйонів за України буття,
Вони клятву на паперть заповіли державі,
А без неї не буде в них свого майбуття.

Знову сльози на небі, їх криваві потоки.
Шураві знову сниться той форпост Кандагар.
Відгрімилі вже грози в бойові їхні роки,
Лише пам'ять вдягнулась у афганський кошмар.

І сьогодні на Сході в їх священнім поході
Відбувається дійство із рукою Кремля.
Довелось шураві, як в минулій природі,
Звично всім заявляти, де їх рідна земля.

Осінь якось незвично листям слід їх вкриває,
Заглядає у вічі враз змужнілих солдат.
Кожен в цьому двобої наперед уже знає,
Що дороги легкої в них не буде назад.

Але віра міцніша за кремлівські подачки,
Бо не можна свободу помінять на гроші.
Вже проснулась Україна із набридлої сплячки,
Коли ж це зрозуміють у Москві торгаші.

Десь і сонце знайшлося у осіннім привіті
І, за звичай, тепло їм вручило, як стяг.
І здригнулося зло в непривітному світі,
Налатуючи долю їх для нових звитяг.

ДІАЛОГ ЗІ СВОЇМ Я

Туман упав в під рання України,
Як ніби скатертину на поля встелив.
Я зачаровано вдивлявся в нове диво,
Яке мені сьогодні Бог у дар створив.

Яка прекрасна українська осінь!
У фарбах світ по-новому в мені.
І на дубах кремезних уже просідь,
Як у минувшину стежками промені.

Вони як свідки сталінського лиха
Кличуть мене продовжити діалог,
Ту вічну сповідь, про яку я стиха,
Почув в дитинстві в батьківський пролог.

Та що казати – більшовицька влада
Вже все сказала на її манер,
Хоча й вона у п'ятдесятих була рада,
Коли вусатий вождь її помер.

Похоронили, справили всі тризну,
А потім в абсолют всю злість звели
І намагались перебрати всю білизну
Вождю своєму, з яким тихо роки йшли.

А що добились? Влізли в кукурудзу,
Відлигу з січня в літо принесли,
І вже в ООН Микитині конфузи
Побачили від світу всі послі.

А потім медаліст сів до корита
І шлунки всім працюючим звело.
«Хай буде Африка із Азією сита!»
Гриміло гасло і в застійні будні привело.

А як глумились над селом умільці!
Ділили землю, гнали у колгосп.
Мабуть, здригнулись навіть і трипільці,
Коли в країні зрів знов голокост.

Нам повезло – дарунки медалісту,
Як мана Божа в дар - все вибирай.
Лиш би мовчав, хоч обіцяв Менгісту
На наш манер вже африканський рай.

Трішки не встиг, хоч їх злякав колгоспом,
Втягнув країну у афганський млин.
Ще десять років через річку мостом
Чекали матері парад військовий клин!

Вкинули в яму - аж загуркотіло
Півтори пуда орденів в музей.
І тут Андропов так поставив діло,
Що влаштував в Союзі Колізей.

Контора справно взялась за роботу,
Зганяла всіх в забутий Брежньорай,
І цю не довгу кедебіську квоту
Ще рік тягнув Черненко в бувший край.

А жирну крапку ще в радянськiм світі
Поставив спритно кормчий Горбачов.
В тій перестройці світ його помітив,
Але спасіння в ній, так й не знайшов.

Розпавсь Союз із радістю і злістю,
В крові народжена вся незалежність та
Мріяли жити й будувати власні всі помістя,
Хоча ідея та була не так проста.

І ось сьогодні знов в Кремлі проблеми -
Забрали Крим, Микити бувший дар,
Пізніше в Сходу виникають теми -
Кремлівський мрійник наганяє чвар.

Що ж вам потрібно, недостойні діти?
З одної крони у життя, але гілля не ті.
Наречуть Вас в майбутнім пустоцвіти
І предків мудрість знищать в самоті.

А, Ти, говориш діалог не вийде?
Ні, мабуть вийде, тільки буде стидно Вам,
Коли всім на поріг прозріння прийде,
То як, Ви, в очі глянете Богам?

А як дітей Ви матерям вернете?
Це Вам, в Кремлі, платню за їхню смерть дали,
Ще не одну Ви Сотню в Україні спалите і вб'єте,
Хоч духу нашого здолати не змогли.

Бо дух то в нації і у серцях народу,
Загине тіло, але дух наш все оте,
Що в нові Сотні складе ту природу,
Яка в майбутнім в душах проросте.

І в Божий суд, на паперть слави
Прийде нарід мій переможець зла.
Він одягнеться в новий квіт держави,
Яка боролась й дух свій зберегла.

ЩОСЬ НЕ ПИСАЛОСЯ ДАВНО...

Щось не писалося давно, хоча слова просились
Сказати правду людям, може, кривда пропаде,
Думки крутились в голові і між собою бились,
І десь на дні душі була надія, що цей біль пройде.

Що знов отямиться народ, що кликали братами,
Згадає істину – локальні війни шлях до світових.
Наступні покоління будуть кликати катами
Тих, хто у логіці життя так й не знайшов правих.

А не знайшов, бо не хотів, мабуть, шукати
Хтось у Кремлі давно від крові захворів.
Він, навіть, не помітив, що й російська мати,
В світі війни шле до Аїда вже своїх синів.

Щось не писалося та знов душу прорвало,
І я ніяк второпати не можу в ритмах дня,
Чи вже так сильно та Росія з нами бідувала?
І кому вигідна ця дика бійня й колотня?

ЧЕТВЕРТИЙ

Сьогодні вже четвертого несли до Бога,
Лише тридцять чотири було б нині літ,
І ця остання у борні його свята дорога,
Сльозами рідних як росою омовіння з віт.

Прощай, солдат! Земля хай буде пухом.
Тобі вклоняється весь український квіт.
Ти не ховавсь за спини друзів, земля слухом -
Повниться й нині, як спасав ти правди світ.

І буде Умань вся Вас пам'ятати
Тих, хто згоріли першими в борні.
За подвиг Ваш і Україна - наша мати,
Запише в пам'яті в ті героїчні дні.

А в день помину ми прийдемо знову
До тебе, воїне, з пошаною в поклін.
Ти чесно впав в бою за ту основу,
Що суттю є життя наступних поколінь.

САМОБУТНІСТЬ...

Вщипніть мене, може, заснув....
Й проспав я головне, як на чужій орбіті,
Бо я, уже півроку, так і не збагнув
В якому опинилися ми нині світі?

Якась незрозуміла логіка речей,
Чужі нас нищать на своєму полі,
При цьому вчать усіх поза очей,
Що ми їх всіх тримаємо в неволі.

Неволя – це коли вдираються у дім,
Неволя – це коли дітей твоїх вбивають,
Коли стоїш ти непохитно у дворі своїм,
А його вперто вже сьогодні забирають.

Нам дім ваш непотрібний, маю свій,
І ваша дикість нищити народність,
І я не йду у вашу хату, а живу в своїй,
Щоб зберегти в ній нашу неповторність.

СЛЬОЗИ ПАНАХИД

Нелогічно діють сьогодні руські політики,
Аналізуючи причини на Сході воєнних дій,
Бо не можна без своєї власної самокритики
Встановити об'єктивність всіх нині подій.

Хочу спитати – де ведуться військові дії?
Думаю, тут відповідь однозначно звучить,
Хоча не зовсім мені зрозумілі їх міфічні мрії,
Але наша земля у нас під ногами горить.

То як же ми можемо сьогодні іншого чекати,
Коли ви прийшли до нас, щоб вбивати нас.
Чи може благословила на злочин вас російська мати
Стріляти дітей наших і захищати світ від проказ?

Таких нестиковок не повинно бути в політиці,
Хоч це поняття складне, але логіка завжди є,
Вона шукає пояснення завжди в аналітиці,
І тут може бути встановлено кордон, де твоє і де моє.

А щодо дій, які веде Путін проти моєї держави,
Це однозначно – загарбницької війни геноцид.
Тут сусідня держава не знайде ніколи святої слави,
А вмиється своїми сльозами від ритуальних панахид.

ЄДИНА

Якась ти не така – напружена і нещаслива.
Як ніби хтось в душі переворот здійснив.
Ти навіть десь місцями побіліла, стала сива
Але, що зміни ці для мене? Я тебе любив.

Любив, та і сьогодні мушу заявити сміло,
Що ти одна така в цім злому світі в мене є.
То не біда, моя єдина, що обличчя помарніло,
Наступить час, і ти розквітнеш і вернеш своє.

Те, що будило мене в світ і у росу водило,
Що звеличало скрізь, де я всі роки вкупі жив
Воно мене в тайзі Якутській й Казахстані гріло,
І я вернутися в твої теплі обійми знов спішив.

Я однолюбом став з тих пір, як в тебе закохався,
Хоч інших бачив я впродовж прожитих літ.
Але коли до твоїх чар я з тих шляхів вертався,
Я чесно ношу ніс свою завжди як Неофіт.

І ось сьогодні, у часи біди, літа мої невпинні
Дають ще символічну мить красу твою узріти.
Я знову звідаюсь тобі моїй єдиній Україні,
Що ти така одна у світі, де хотілось мені жити.

ЯКОГО МИ РОДУ

Ви кого колись питали – якого Ми роду?
Де взялися наші предки в літописах дані?
Чи історія в них дійсна для мого народу?
Може, чинники для правди не такі названі?

Може, ми чужого щастя захотіли нині,
Розбазікались по світу, в Криму кров пустили.
І на Сході купаємось у брехливій піні,
Та й чужинцям за згодою кордони відкрили.

Мабуть, ні, бо хліб ми їли із своєї ниви,
Та й у згоді з світом жили, в часи особливі.
Заплітали коням вдячно ми русинські гриви,
За свободу воювали і в дітях щасливі.

На землі своїй, що пахне квітом України,
Скільки їх життя віддало, не спинити плину,
Бо постійно втягували нас у криваві війни,
Ми ж тягнулися до правди завжди без зупину.

А коли ми зупинялись, щоб передихнути,
Знаходились лихі люди, дух народу вбити.
Ми ж мріяли буття наше свідоме збагнути,
Й до історії своєї з лабіринтів вийти.

Намагались, спотикались, падали до крові,
Піднімались з колін битих, звертались до Бога,
Опришками й гайдамаками зростали в діброві,
Така була в моїх предків непроста дорога.

Відблиск Трипілля, Скіфів і Сарматів,
Славні сторінки русичів і княжої доби,
Розгул стихії польських гетьманатів,
Козацька слава в жорнах боротьби.

А потім знана Рада, той консенсус віку,
Відкрив дорогу у московський світ Богдан.
Звитяг козацьких більш століття ліку,
Вже Переяславський верстав майдан.

Війна козацька перейшла в Руїну.
Вмирала єдність на очах людей,
І смерть моральна нищила Вкраїну,
Перевдягнувшись у вбрання ідей.

Вони в союзі з українським духом,
Мазепи мудрість в полі брань знайшли.
Іван був першим, хто серця послухав,
Коли в неволю ми московську йшли.

А потім Орлик нам права, як крила,
В конституційнім втілив документі,
Як ніби в світ він спорудив вітрила,
І в український квіт наш на планеті.

Доба козацька формувала славу,
Яку Потьомкін спродав Катерині.
Вони разом зліпили ту державу,
Яку козацька слава згадує понині.

Потрухлі чайки на Дніпрових схилах,
Знищені Січі, гайдамак Парнас,
І тільки правда на сивих могилах
Вдягнулася в мудрість і дійшла до нас.

Нас убивали в війнах, це привичне,
В голодоморах нашу суть сікли,
Але украсти у душі наше величне,
В роки пройдешні так і не змогли.

Воно проснулось, проситься в дорогу,
Яку на паперті нам пропонує світ.
І ми сьогодні Україну, згідно Богу,
Вберемо в новий історичний квіт.

То Ви спитайте - хто ми є? Потомки тої статі,
Що піднялась з колін впродовж століть.
Нас ще побачить світ на політичній карті,
Ви тільки мудрість в свій реєстр занесіть.

СВІЙ МАЙДАН

У кожного в душі є свій Майдан,
Сформований роками не для слави,
А суть його, щоб як найменше ран,
Що біль несуть для нашої держави.

Щоб зрозуміли в світі націю мою
У світі правди й помислів високих,
Щоб не вмирили у страшнім бою
Наші сини – майбутнє синьооке.

Майданів дзвін через серця проліг,
Одні лишили слід на полі брані,
А інший пам'ять вже про тих зберіг,
Хто впав в борні своїй, за Нас, останній.

У кожного в житті Майдан є свій,
Де формувалась правда України,
Не ради слави в свій священний бій,
Йдуть українці як тоді, так й нині.

ДОЛЯ НАРОДУ

Не доспівали пісню і не долюбили,
Пішли на Схід, щоб правду боронити.
Мізерний клаптик вічності, який прожили,
У нашім серці буде завжди жити.

Я ніби з ними був на їх святому бастіоні,
Пройнявся долею солдат і виділись мені:
Ті очі матерів сльозами й горем повні
Й прокляттям всім, хто винен в цій війні.

ДОЛЯ НЕБЕСНИХ

Дивлюсь на календар я – вже і червень на порозі,
Розкішне сонце знов троянди в життя кличе.
І білий птаха підозріло, ніби втомлений в дорозі,
Мені на мові тій пташиній щось своє курличе.

Я зрозумів його, сьогодні птаха був майже один,
Десь загубив свою він половину стаї серед світу.
Мені й сьогодні видівся на Сході їхній клин,
Що кожен рік під весну прилітав до нас для звіту.

Приніс пернатий стрим в миттєвість мого я,
А з ним неспокій в хату, бо горіла Україна
І те, що в нас боліло кожен день здаля,
Вже в іншій ракурсі нам виділась Руїна.

Вона торкнулась кожного із нас, бо сенс у тім,
Зростала поступово мудрість у великого народу,
Яка у повсякденному розстрілянім бутті своїм,
Знов набувала український генотип - його природу.

Тому і неспокійно птаху там, бо він у тій війні
Вже втратив добру стаю від своїх Небесних,
Він так надіється, що прийдуть в Україну мирні дні,
Коли на Сході ключ його пернатих знов воскресне.

А я троянди виростив для того дня - для них,
Щоб привітати знов пташиний спів у нашім роді.
Я буду їх чекати кожен день лише своїх отих,
Що загубилися в житті держави десь на Сході.

КОМБАТ

Знову впала зоря на пагони молодого солдата.
Він про те ще не знав, що комбатом навідні став.
Черга перервала його роздуми, раптово, із автомата,
Ніби не помітила для настрою в офіцера підстав.

А в шеренгах уже його батальйону, ніби на свято,
Повеселіли обличчя його майже тисячі соколят.
Вони задоволені, що уже давно їхній законний тато,
Став сьогодні по уставному їх молодий комбат.

Бо йшли під кулі вони з ним уже майже півроку.
Захищали від смерті його, а він їх від постійної біди.
Вона їх чекала з непередбаченого солдатами боку,
А їм жити хотілося, як ніби в пустині ковток води.

Провів комбат їх дорогами Криму, а потім і Сходу.
І ні одна мама не отримала того страшного листа,
А писав він матерям, що син воює за свободу,
Хоч служба у війську українському була непроста.

І Україна вірила йому, а діти віддано дивились в очі.
Така його місія зберігати їх і до перемоги вести,
Тому і недосипав молодий комбат свої солов'їні ночі,
Щоб бути впевненим і до перемоги з батальйоном йти.

Але та черга - прорізала простір і знайшла комбата,
Він якраз в бойовому строю проводив інструктаж.
Вона пошматувала серце українського солдата,
Але не змогла взяти совість воїна на абордаж.

Він схилився на землю, за яку воював і вірив роками,
Бо народився тут, і тут його батьки, і тут в перший клас,
Він схопився в останньому подиху за неї руками,
А над ним повисло небо дітей його і України глас.

А коли понесли комбата над його землею до Бога,
Вся Україна на колінах благословила в святу путь,
А за ним йшла тисяча сиріт його, і ця остання дорога -
Десь допоможе Україну мою до єдності повернуть.

МОЯ УКРАЇНО

Заспівай мені пісню, ту яку я приніс від мами,
Подивись мені в очі, чи зрадить тебе я міг,
Ми з тобою її будували в собі і в дітей роками,
Ти на полі війни не один за цей цвіт поліг.

І не вір ти нікому, що ми всі не такі вже стали,
Просто в світі оцім ми любили, як маму її,
Скільки їх безіменних за Україну життя віддали,
Ще їх світ пригорне і ще створить легенди свої.

І прийде ота мить - ми збудуємо їм п'єдестали,
І Небесним всім Сотням ми напишемо реквієм свій,
Тим, які Україну до останнього подиху захищали,
І згоріли в двобої за Вітчизну в останній свій бій.

Заспівай мені пісню про калину, як мама співала,
І розкрий усім очі на казковий її оцей цвіт,
Щоб розквітла в роках історична її свята слава,
І любов до України нас єднала ще тисячі літ.

Принесіть Ви калину на могили Небесних героїв,
Поклоніться всім світом до холодного краю плити,
Їх Майдан воєдино серед перших на подвиг настроїв
А наступним героям ще до цього, дай Боже, прийти.

Заспівайте їм пісню у святому контексті спомину.
І відбийте у ній героїчне і коротке людини життя.
Це той подих моралі, що суттєво на світ нині вплинув,
Піднесіть людську гідність до найвищого стану буття

ЧОМУ, ТАК РАНО ПОСИВІЛИ, НАШІ, МАМИ?

Чому так рано посивіла мати?
І у очах її з'явивсь незвичний біль,
Їй довелося знову свого сина посилати
На цю війну, як ніби в рану сіль.

Бо в цій війні давно вже зримі винуваті,
І братовбивчий слід веде свій до Кремля.
Та й в нас знайшлися його щирі проводжати,
Їм не потрібна вже полита кров'ю ця, не їх земля.

Бо продались Іуди всі далеко не за гривні,
Позеленили свій зрадливий власний кейс.
І спрямували братовбивчі підлі свої бивні
Спочатку в Крим, а нині стогне Схід вже весь.

В крові втопили мудрість там людей і вбили вроду,
Зелених чоловічків із нутром продажним розвели.
Хотіли загубити велич ту українського народу,
Яку діди століттями у війнах всіх за правду возвели.

Тому калини цвіт знов у волосся посивіле мами,
Вплела люта війна на справедливім України тлі.
Вони і посивіли всі, так досить рано, не з роками
Ці найдорожчі наші люди на оплаканій землі.

ВІТЧИЗНА

Нахилилася мама над обителлю сина,
Її очі зігріли ще крихітне єдине дитя.
Син довідавсь пізніше - є у нього Вітчизна,
І без неї не мислив більш свого він життя.

Бо Вітчизна це дім, де ти в світ появився,
Де зігріла тебе рідна мами рука,
Де ти вперше в житті на вечерю спізвився,
І всю ніч тобі снилась постать юна й струнка.

Притулилася мама до грудей вже солдата,
Проводжали до війська все село в перебіг,
Вслід збідніло йому посміхалася хата,
Де Вітчизною був його рідний поріг.

Похилилася мама над могилою сина,
Свіжий горбик землі серед правди дідів.
Їх колись розчавила геноциду машина,
А він жити в країні зовсім іншій схотів.

ПАМ'ЯТЬ СОЛДАТУ

Посадіть на могилі його Ви калину,
І сльозами усіх матерів освятіть.
Він любив їх обох у житті без упину,
В день помину до нього і калини прийдіть.

Поклоніться у ноги, як герою, солдату,
Що загинув в борні, хоч хотілося жити,
Поганьбіть Ви навіки родословну всю кату,
Бо прийшов він свободу нашу вбити.

Не прощайте зло проти свого народу,
Бо зав'яне калина на їх свіжій землі,
І потоплять в крові ту жадану свободу,
Ті Іуди, що плани верстають в Кремлі.

Посадіть Ви калину, не лишень для спомину,
Покажіть всьому світу, що Україна - це ми.
Ті, хто першими впали у лютневу годину,
Що за тисячу років стали зватись людьми.

ВІЧНІСТЬ

Упало сонце, стомлене за день,
Лишило слід у рейді вже нічному.
І він відчув, як із дівочих жмень,
Теплом повіяло, як ніби з його дому.

Він не второпав, хто цей жест здійснив,
Хто зупинив ходу його в підході ночі.
Він ще останній крок один ступив
У святу вічність, крізь прикриті очі.

А потім їх тепло відчув і жити захотів,
Побачить сонця диск на ріднім Сході,
І дух його ще в її жменях довго тлів,
Тепло яких він зберігав в своїм поході.

А сонце лиш на мить затрималось в ході,
Та теплий дотик в її жменях залишився,
І вже ніхто не допоміг в його спільній біді,
І правди світ солдату в тузі поклонився.

БІЛЯ ОБЕЛІСКУ

Я знову у своїм селі прийшов до обеліску,
Вдивляюсь у знайомі прізвища в граніті.
Їх сто двадцять чотири в оцім вічному списку
Не повернулись в рідний край в самому квіті.

Вже й матерів нема, що в сорок посивіли,
Не дочекавшись своїх рідних із війни.
І діти повоєнні відслужити, як то личить, успіли
Тільки вони, як совість наша, ходять до нас в сні.

Питають, як живемо - про порядок в повоєннім світі,
Бо залишили мир для нас як пам'ять про ті дні.
І щось завжди болить душа і ми в постійнім звіті,
Як ніби знову в їх поході, вже на своїй війні.

Я ВІРЮ

Я вірю, що зозуля накує багато років
Моїй Україні, рани заживуть, і зникне жах,
Нас зрозуміють в світі барв ще з різних боків,
І ми сьогодні поклянемося на їх гробах.

Тим, хто пішли з життя - а так хотіли жити!
У мирний час, а не в часи жахливої війни
Їм довелося у бій йти, щоб мудрість відродити
І щоб дітей їх у майбутнім усі кликати людьми.

І на оновленім бутті новітньої держави
Пройде переосмислення ідеї - хто ми є?
І відгомін у двадцять першім віці слави
Нам нині шанс цей українцям всім дає.

А є надія, то і жити треба в цьому світі,
Бо інший плін життя збудуємо лиш ми.
За це нове буття ми як на Божім звіті
Залишимось в історії на історичнім тлі Людьми.

ВОЇН

Бачиш - десь впала зірка на полонину,
Чуєш – по комусь траурний гімн пролунав,
Що об'єднають ці процеси в одну частину,
Він про це уже напевне ніколи не взнав.

Серце рвало горе посивілої матері,
Якій сніг зненацька, на голову за ніч упав,
А він лежав серед України на святій паперті,
Там, де спокій від банд кремлівських захищав.

А рядом діти стояли в урочистій тиші,
Син батька в потойбічний світ проводжав.
А над Аїдом вітер кущ калини колише,
Де захисник щастя і єдиної України лежав.

І серце не хотіло миритися із закономірністю,
Від якої немає шляхів відступу ніколи назад.
Він відрізнявся, як воїн держави своєю вірністю
І воював, як і належить патріоту за вишневий сад.

ПОКЛОНІТЬСЯ СВЯТОМУ

Поклоніться святому, подивіться у батьківську душу,
Захуйте ненависть, десь у свій братовбивчий архів.
Не придумуйте знов Кайдашеву засохлу Ви грушу,
Не вбивайте те спільне, що єднало відлуння віків.

Що ми скажемо внукам, бо спитають дідів посивілих,
Де Ви втратили гордість за розстріляний нинішній світ?
Ми на паперть прийшли у нажитих рубцях посинілих,
І за правду боролись, уже протягом тисячі літ.

Поклоніться народу, за його величаву звитягу,
Що не впав на коліна, а буде свій власний вже дім.
Ми сьогодні в державі відшукаємо ту перевагу
Й об'єднаємо рід наш у майбутньому в націю всім.

Поклоніться ви Сотні, що згоріла в борні на Майданах,
І свічу запаліть за перерваний правди їх зліт.
Вони перші, які не схотіли більш жити в кайданах,
Їх життя спорядило всіх у вічний священний політ.

Поклоніться Ви Богу, він від зла відгородить,
Нехай визначить благо, у якому знайдемо себе,
Бо загине любов, вже непотріб із підлістю бродить
І її в небуття цей тандем із життя загребе.

Поклоніться собі, помудруйте над нашим минулим,
Відшукайте поріг, де сховали під ковдрою зло.
Може, ми десь не так ці стосунки свої перегнули,
Ще ніколи не пізно застелити ту ковдру в добро.

ПОВЕРНІТЬСЯ ДО ПРАВДИ..

Поверніться до правди з очима її однодумців,
Подивіться на світ, він же витканий з доль поколінь.
Це орнамент отой, що зупинить усяких безумців,
Це послання від Бога, в настанові сердечних велінь.

Подивіться у душі і знайдіть в них принижену гордість,
Оберніться до сонця, яке гріє однаково всім,
Роздаруйте любов, закопайте по глибше всю строгість,
І на паперті слави поділіться теплом Ви своїм.

Розтопіть усю злість, набундючену кимось природу,
А внесіть в світ порядок, а в стосунки сердець красоту.
Це оте необхідне, що становить всю сутність народу,
Розрішіть цю проблему, і, як видно, не зовсім просту.

Зупиніть оцей безлад на землі в зародковому віку,
Не лінчуйте дитя, у якого батьками не Ви,
Бо загине мораль - світ змайструє духовну каліку,
І не стануть ніколи на Вселеній мільйони людьми.

ОБЕЛІСК СЛАВИ

Поклади на граніт ти троянди,
Поклонись в бік святих обелісків.
Вони вмерли за відгомін правди,
Хоч відлуння побід було близько.

Поклади і завми на хвилину,
В ній ти подвиг пізнаєш солдата.
Ти сьогодні шануєш Людину,
Яка в бій йшла наш мир захищати.

МИТТЄВІСТЬ

Він почув лише постріл, зник у темряві світ.
І розколоте небо навпіл, як прощальний поклін,
А на згорблену постать опустилися сльози із віт,
Віддаючи пошану весні, у яку, був закоханий він.

А вона так не просто прийшла крізь розтоплений лід,
Покалічених доль і розбитих мільйони сердець,
Покінчила з чумою і десь істини праведний слід,
Возвела в абсолют, перемоги той славний вінець.

МОЛОДІ ЛЕЙТЕНАНТИ

Він піднявся в атаку, а навстріч оті траси смертельні,
Але пізно вертати команду, що видихнув взвод.
Це було в сорок першій, поблизу знаменитої Єльні,
Вони перші пішли, забезпечивши іншим поход.

Його взвод там поліг, він лишився навік сиротою
В двадцять років своїх, хоч курсантом вже був.
Лейтенанта отримав в переддень із війною
І у битві смертельній перший досвід солдата здобув.

Потім будуть бої, похоронки він буде писати
Від Москви до Берліна, що як відгомін бувшій різні.
Там лежать побратими, статус їхній радянські солдати,
Що віддали життя в цій священній великій війні.

ОХ, РОСІЄ, СЕСТРИЧКО...

Ох Росіє, сестричко,
Що Ваш Путін затіяв
Помарніло вже личко,
Народ дружбу просіяв.

На узбіччях провіяв,
Замісив в братній січі,
Зла тобі заподіяв,
Як не батько, а вітчим.

Як дітей нам розвести,
Щоб лоби не побили,
Щоб його маніфести
Мимо вух пропустили.

Ой, Росіє, небого,
Нащо тобі Україна,
В тебе горя вже свого -
По старечі коліна.

А ти руки трясучі,
На чуже зазіхаєш,
Наші хати квітучі
Вслід за димом пускаєш.

Як отямляться внуки
І запросять до звіту,
Відірвуть тобі руки,
Пустять вбогу по світу.

Ось тоді зрозумієш
Ти, Росіє, всю суть,
На сусідське не смієш
І в думках зазіхнуть.

ХРЕСТОВИЙ ПОХІД

Кажуть, що придумали десь фразу:
Кожне покоління на війні.
Я не вникнув в зміст її відразу,
Хоча серцем знав - вона не по мені.

Де знайти той компроміс в моралі,
Хоч в цій сфері пошуки всі марні.
Ось чому нас вчора обікрали,
Й замісили не в своїй пекарні.

А тепер їдять той хліб кривавий,
Як вампіри - кров вступила в очі,
І шукають для своєї слави
Гріти руки всіх бандит охочих.

Вже нагріли в Харкові, в Одесі,
Воювати стали донеччани,
А той Путін у російській пресі,
Пропагує сказ свого дурману.

Світ завмер, вже сморід світової,
Грають м'язи, звиклі воювати.
Думав Путін, що лише в двобої,
Буде він судьбу нашу рішати.

Не додумав, поросли ганьбою
Драма Криму, потрясіння Сходу.
Люд повстав і поведе з собою
Патріотів до святого ходу.

Кажуть, що то гріх для всіх господній
Воювати в січі з бувшим братом.
Вірю в братство, та в країні жодній
Брат не їде в гості з автоматом.

Брат до брата їде з миром в хату
Не вбивати, а благословляти.
Що ж скажу я з Москви брату-кату,
Коли він прийшов дітей моїх стріляти.

Непростою та розмова буде,
Хоча жевріє в душі нас всіх надія.
Діалог цей світ добра розбуде
І проснеться ще нова Росія.

НЕ ТА ВІЙНА

Я дивлюся як в кіно – і шепчу, ох, Росіє,
Слави відблиск подій на могилах дідів.
А сьогодні на Сході наш сусід нахабніє,
Ніби світ правди предків вже від крові здурів.

Ще не висохла кров в наших спільних могилах,
Де лежать переможці в царстві тиші плити,
А сьогодні броня знов в дорогах застигла,
І чекають команди сусіди - наші бувші брати.

І в їх світі убогим перекошенім люттю,
Бачу знов я Майдани й барикад караван.
Там вмирають сини, світ наповнився муттю,
І звучить над Аїдом, густо мовний слоган.

А в убивчім процесі божевілля банкує,
В когось сина убили, хтось злочинцем представ.
Хто ж сьогодні цей злочин так нахабно годує,
Хто ж такі братовбивчі знов команди віддав.

На дворі знову травень, як у тім сорок п'ятім,
Та минула війна - не рівня буде цій:
Як в єдинім пориві у бою тім завзятім,
Впали в січі за правду в битві спільній своїй.

Переможці сьогодні не на цьому розбої,
Тут не буде героїв, як в минулій війні,
Проклянуть Вас всі люди і наречуть бідою,
І здригнеться Росія у вдовинім вбранні.

ПЕРЕМОЖЦІ

Відлуння слави в обеліски вбране
Ще довго душу буде холодити.
Й те покоління на війну призване
Хоч в дев'ятнадцять їм хотілось жити.

Вони пішли у вічність, як солдати
За святу правду кривду скоренить,
Ті посивіли не в роки комбати
Принесли світу Перемоги мить.

І я прийшов до обеліска слави,
Віддати дань за ті воєнні дні
Тим, що дійшли до Праги і Варшави,
І в тім двобої згинули в борні.

І ти, прохожий, зупинись на мить,
Вони із вірою в життя вмирали.
Лиш пам'ять вдячна вічністю зорить
За світ спасенний, що Ви захищали.

НЕ ПРОСТО ТАК...

Колись нам говорив історик в школі,
Який пройшов дорогами страхіть,
Що геть не просто на тім браннім полі
Людину вбити просто, ніби мимохіть.
Мабуть, простіше було б і не вбити,
Навіщо гріх господній в душі слати,
Адже людина народилася любити,
А їй наказано, щоб вічне розстріляти.
Принаймні, так нас виховала мати.
Тому не просто на курок нажати,
І в інший світ людину споряджати.
Його ж повинні із війни чекати,
І так не просто їх переконати;
Дітей вчорашніх, бо вони солдати,
Повинні рід свій свято захищати,
І ту без жертвенну мораль зламати,
Бо не в людей ти мусиш вже стріляти,
А ворогів – тому не бійся кари від богів.

СОЛДАТ

Незвично він присів до мене в ряд,
Дивився фільм, а бачив там себе.
Я не стерпів спитав, його: «Скажи, солдат,
То правда, що у фільмі я бачив тебе».

Він промовчав, мабуть, згадав боїв кінець,
Рейхстагу штурм, і ранок без війни.
Ну, а у мене геть ввірвавсь терпець:
«А як тепер живуть, ці, що у фільмі, пацани?»

Змахнув сльозу солдат і глянув на екран,
Немов там відповідь мені шукав,
Як їх літак геть пошматований в таран
Пішов в безсмертя й екіпаж його забрав.

Його зібрали в медсанбаті на землі
Зобов'язали довго в цьому світі жити,
Щоб пам'ять тих солдат вернути із імлі,
І шлях у вічність їхній потім освятити.

Ось так й несе святе звання солдат,
Він - гордий дух розтрощеного тіла,
Йому й сьогодні сниться медсанбат,
Хоч добра низка років пролетіла.

ПОДАЙ ЖЕ, ГОСПОДИ, ТИ СИЛИ НАМ..

Чомусь мені схотілося весни
Такої щоб літа мої скостити,
Щоб я зумів, хоча не вірю в сни,
На браннім полі правду боронити.

І чесно, як Олег «Іду на Ви»,
Мовить на Сході Кремлем зібраному зброду,
Що ріка зради плине від Москви,
Навіщо мізки правити народу.

Хіба не краще впасти у святій борні
На тім священнім Куликовім полі.
Їх вже мільйони зникло в тім горні,
А ще мільйони можуть згинуть в неволі.

То краще вже за свій вишневий сад,
Оспіваний й оплаканий батьками,
Народжений теплом Майдану й жахом барикад,
Хто в революції згорів, він нині з нами.

Подай же Господи, тієї сили усім нам
І розуму, як зможеш, тільки дай, мудрій людині.
Щоб пам'ятали всі, що відсіч України ворогам -
Священна історична річ, з початку і донині.

ВІДГОМІН ПОКОЛІНЬ

Ви не помітили, як плачуть ветерани -
Що побідили в ту страшну війну.
Бо ще й сьогодні так болять їх рани,
Хоч час весни тієї вже в історію звернув.

А то була весна в травневім сорок п'ятім,
А перед ними ідолом Рейхстаг.
І в тім бою останнім і завзятім
Був у Берліні українець, росіянин і казах.

І ще багато безіменних друзів,
Хоч по боях він їх запам'ятав,
Проголосили світу у чужій окрузі
Те, що пізніше, Кейтель підписав.

Роки воєнні в переможній бойні,
А в обелісках слід вже по війні,
Чому ж в сльозах їх ветеранські скроні?
Чому сьогодні спалах ГРАДІВ в їх вікні?

Сотні «чому?», і як їм відповісти,
Що їхній мир недогляділи нині ми,
З Майданів діти, знані активісти,
Бо захотіли стати у Європі всі людьми.

Простіть Ви нас, хоч ми і непростенні,
Що в двадцять першій мир не зберегли.
Ті перемоги Ваші і шляхи буремні
В серцях потомків в пам'ять пролягли.

СОЛДАТ ВІЙНИ

Він був солдат, великої країни,
Він визволитель був, він воював,
Щоб не глумився Каїн на руїні,
І щоб Іуда свій нарід не здав.

Він був солдат, щоб у святім двобої,
Дітей і матір в раті славній зберегти.
Він по своїй суті ненавидів брязкіт зброї,
Та ратний час пробив і довелося йти.

Він був солдат, і внуки знов солдати,
В віках святої і почесної борні,
Їх, як його колись, чекає рідна мати,
А обеліски вже по їх сьогоднішній війні.

МОЖЕ, ЦЕ НЕ СОН...

Сьогодні ніби снилося мені,
Що на Майдані всіх вдалось убивць зібрати.
І часто так буває по війні,
До них звернулась українська мати.

Звела до Бога руки труджені свої,
Якими пестила дитя своє єдине.
Ти в очі не посмів тоді заглянути її,
Бо ти убив надію матері і її сина.

То хто ж цю Кодню на Майдані відновив,
Хто ж допустив, щоб брат стріляв у брата,
Він ніби на планеті в іншій сутті жив,
А нині одягнув звиклу сутану ката.

І я побачив у страшному України сні,
Як розпинали на Майдані українця брата,
Як намагались доказати всім на гідності війні,
Що битва та була за правду проти волі ката.

І я проснувся і поглянув вже в своє вікно,
Побачив світ своїми власними очима,
Перехрестивсь, що те із сну прийшло ждане кіно,
І Україна в його титрах знову буде вільна.

У КОЖНОГО БУВ СВІЙ МАЙДАН

Не з того боку був ти на Майдані,
Не в тих стріляв і кров пролив не ту,
А хто докаже нині його мамі,
Що син загинув на святім посту.

Хто поверне їй сина і її надію
І віру у загальне перед Богом каяття,
Хто визначить сьогодні Божу міру
За злочин Ваш, що полишив життя.

ТИ НЕ СТРІЛЯВ

Ти не стріляв, а хто ж убив дітей,
Хто їх життя забрав в сімнадцять років,
Хто скільки часу крав в моїх людей
Відлуння мрій і покликів високих.

Я майже вірю – може, й не стріляв,
А хто ж тоді звелів курок спустити,
Він сотні раз, мабуть, прорахував,
Що з цим його тавром йому не жити.

Не жити, бо ти вбив чужу весну,
Не пожалів ти сиву його неньку.
Він націю сьогодні спас від сну
А ти як звір його звів у сиру земельку.

Я вже не вірю, що стріляв не ти,
І Сотні кров пролита не тобою.
Та де ж слова такі мені знайти,
Щоб рани матерів синівські гоїть.

ВІЧНИЙ ПОКЛИК

Підкрався травень в цвіті величавім,
Для мене він завжди монументальний.
Вже стільки літ я промовляю: «Славім!»
Й спішу до тебе, переможцю, славний.

Щоб за той подвиг поклонитись в ноги,
Й промовить тихо «Умань пам'ятає!»
Я переконаний, що Ви були тоді не Боги,
І бій останній, був для Вас не раєм.

Для Вас ми діти - у постійнім звіті,
В подяку квітнуть постаменти в травні,
А Ви завмерли в камені й граніті,
Як символ ратний за побіди славні.

Трагічна доля в тім червонім віку
Двадцятьте розстріляне століття,
Бо правив Каїн, в його власнім ліку
Тих наших бід, страшного лихоліття.

Та перемога - Ваш був сенс життя,
А нині Ми як відгук отій славі.
Ви повернули світ в війну із небуття,
Вам слава й квіт, в Берліні і Варшаві.

І Злата Прага, і Софія й Рим,
І Трептов Парк Вас славить в обелісках,
Бо знає світ, не буде той чужим,
Хто рідним став у пожовтілих списках.

Роки пройшли, відгомоніли весни,
Прибралась Умань у бузковий цвіт.
Я знову тут, щоб тобі квіт принести
І нашу вдячність за спасенний світ.

ПРИВІТ, СОЛДАТ...

Ти воїн був, ти був солдат,
І я горджусь за ратні твої справи.
Як пролунав святий набат,
Ти в бій пішов не ради слави.

Коричнева чума шабаш вчинила,
Ти поспішав, щоб на війну попасти,
І де взялась та молодецька сила,
Щоб пережити, побідить і голову не скласти.

І ти дійшов в Берлін і надпис на Рейхстагу
Лишив на пам'ять і синам, і своїм внукам,
Що збережуть в серцях твою воєнну сагу
Про подвиг твій у повоєнних слави перегуках.

Привіт, солдат. Вже й правнуки солдати
І так, як ти у ту війну, піднялись нині в бій,
Їм знову мир потрібно України захищати,
Так, як і ти - вершити роду твого подвиг свій.

І будуть саги їм вже інші про війну писати,
Така вже суть і логіка вся нашого життя.
Свята, солдате, в нас робота - рід свій захищати,
І прославляти, як і ти колись, сьогоднішнє буття.

ПОКЛІН ПЕРЕМОЖЦЮ

Ти на мить зупинись, поклонись вслід йому.
Він приніс в тім травневому спічі свободу,
Він прийшов, як батир в ту жорстоку війну
І загинув, як личить солдату, за майбутнє народу.

Не дійшов до воріт, де пройшли його сни,
Де стрічала у юність у любові пороша.
Він пішов у безсмертя, не дожив до весни,
Його кличуть болгари Альоша.

В перестуках століть пролітають роки,
В бій ідуть уже інші солдати,
І в відлунні епох, як в потоках ріки,
Чути подихи Ваші, комбати.

АФГАН В МОЇЙ ДУШІ

Я пам'ятаю в середині вісімдесятих,
Коли війна велася у Афгані за рікою,
Загинув друг, казали побратими, під Гератом,
Своїх бійців закрит комбат собою.

Як ніби обухом мене, його я кликав братом,
Ділив в часи застійні наші спільні рани.
Його я першим привітав з посадою комбатом,
Як Кандагар стерли з землі душмани.

Я у Москві прийшов в приймальну військкомату,
І написав заяву воєнкому прямо на ходу,
Хотів сповідатись начальнику, як офіцеру-брату,
Про повсякденну в ті часи наших солдат біду.

Полковник непривітно зустрів брата у приймальній,
Мабуть, учора добре з горя погуляв,
Він ніби сам був на заставі у Гераті дальній,
Хоча по поведінці, як про мене, - він війни не знав.

Не знав, як стогін покалічених травмує душу,
Як йде боєць у свій останній його бій,
І шураві, які ще тільки вчора були бувші
Стріляють тобі в спину, як вже стали не свої.

Йому так тяжко, я це добре розумію,
Заяву воєнкому тичу в руки-трясуни,
А він мені, як ніби, куму зелен - змію
Відкарбував знайому фразу: «А зачем тебе они».

І що я міг йому в тім діалозі ще сказати,
Він би мене навряд чи зрозуміти зміг,
Йому лиш в снах ті виділись душмани і гармати,
А мій товариш в горах тих чужих йому поліг.

Я зрозумів, що в цій похмільній прозі,
Його сьогодні я морально побідив.
Він був чиновником і у своїй насидженій берлозі,
Він не одного звідти із-за річки загубив.

Роки летять так прудко, вже і пам'ять постаріла,
А він у ній лишився, як тоді в Карпатах, молодим.
Мабуть, таким, як куля його вража стріла,
У тому світі, що по суті був йому чужим.

БУЛА ВЕСНА..

А ту весну в далекім сорок п'ятім
Чекали, мабуть, всього світу люди.
Опісля бойні, як на бій завзятий,
Народ на свято їхав від усюди.

Були там всі: казахи, росіяни,
Узбек і українець також був,
І білорус з грузином, і вірмени,
На свято це парад героїв весь прибув.

То був бомонд великого народу,
І об'єднала всіх тоді весна,
Пройшли роки і ніби глянув в воду
Пройдешній вік, й держави вже нема.

Та що держави, різні люди стали,
Та і стосунки склались не прості,
Колись діди в окопах вкупі воювали
А внуки нині? Внуки вже не ті...

Комусь Вкраїна, як більмо на оці,
А іншим Крим, як біль, що тіло рве,
Та перемога в сорок п'ятім році,
Лиш в переможців славою живе.

Здригнувся світ від співу канонади
Каплиця неба - у мільйон вогнів,
Лиш обеліски доблесті і правди
Сьогодні свідчать про їх спільний бій.

ТРАГЕДІЯ НАРОДУ

Чомусь болить душа і стукає у скроні
Знов відгомони тій, за річкою, війні.
За примхами років, на часовій попоні
Щось загубили ми, як у страшному сні.

Трагедія людей, одягнутих в шинелі
І посланих на смерть, в той специфічний світ.
П'ятнадцять тисяч Вас, що за рікою вмерлі
Сьогодні звідтіля нам шлють священний звіт.

Про те, що не змогли вернутися до хати,
Далеко не усі були на тім мосту,
Коли парадний стрій в кінці вісімдесятих
Завершив війну ту, як взнали – непросту.

А потім караван порогів військкоматів,
Холодна фрази сталь: «Не слав тебе туди»,
І вже себе кляли, що склали автомати,
І мріяли, щоб правда, колись прийшла сюди.

Вона прийшла і знов у бій іде піхота,
Покликав Вас Майдан, вже сиві шураві.
Як залишилась там дев'ята Ваша рота,
Небесну Сотню тут спалили на зорі.

Приємність поколінь, трагедія і правда,
І як нам відродить всю логіку життя.
Нехай звучить завжди салютів канонада.
Що повертає світ в сучасний сенс буття.

КРИМСЬКИЙ БІЛЬ

Ми не так всі живемо, щось покрали в дорозі.
Треба мудрості плин, щоби правду не вбити.
Ми з колін піднялися, і на новім порозі
Нам потрібен ще час, і ми мусимо жити.

Ще в нас вчора було, що діди заповіли,
Нашу єдність і душу на торги віддали,
А сьогодні ми всі як один зрозуміли:
Україну єдину зберегти не змогли.

Більш гостини не буде як колись на Ай – Петрі,
Лікуватимеш душу у другому м'ятті,
Лише пам'ять навіки збереже кілометри,
Що проїхав колись ти в тому Кримськім житті.

Десь спіткнулась зоря, гірко впала у море
Те, що нашим було впродовж сонячних днів,
Все ж надія живе, значить, мудрість поборе,
Хто не вірить в майбутнє, той навіки згорів.

ЦЕ ЯКОСЬ НЕЗАКОННО...

Це якось неприродно, коли сніг на цвіт,
Це ніби проти шерсті, ніби із Бермудів,
Зими останній крок і сніговий привіт
Звучить, як вирок недоспаних буднів.

Когось, мабуть, Ви заморозили тоді,
Коли зігрівся натовп від коктейлів.
Як гартувалась гвардія, у крижаній воді
Й Ви барикад плекали каруселі.

Когось? Мені так видиться, що всіх.
І тих, що полягли в Небесній Сотні,
Що розвінчали історичний міф,
Що більш не буде щось подібне Кодні.

Якось незвично, щоб у квітні сніг,
Але таке в житті буває і в природі,
Що ніби Ти свій задум сам здійснити міг,
Чом зупинився, Ти, при явній Непогоді?

ЖУРАВЛІ

Прилетіли до нас журавлі
Мандрували з далекого краю,
Я зустрів їх на рідній землі,
Думав щось вожака запитаю.

Як їх стріла чужа сторона,
Як жили вони там цілу зиму.
Ватаг зграї сказав, що одна
Є у них як і в нас Україна.

Я його пригорнути хотів,
Обійняти, як рідного брата.
Я радів, що він знов прилетів,
Що не стрітив в путі супостата.

Він стрілою до сонця злетів,
Ключ рівніше проплив над землею.
Я дивився у небо й жалів,
Що був статтю зовсім не тією.

ВІДГОМІН МАЙДАНУ...

Чому так сталось - у нас вкрали перемогу.
Небесну Сотню, бусурмани, продали.
Ми ж на святім Майдані поклялися Богу,
А потім клятву вберегти всі не змогли.

Сьогодні вкрай роздерта Україна,
Правих і винуватих бери, гать гати,
А саме головне - в серцях людей руїна,
То, як ми можемо так жити й далі йти?

Навіщо на війні вмирали наші діти?
На цім придуманім і братовбивчім тлі,
Їх більшість з Сотні почали лиш жити,
Ви ж їх за правду віддали святій землі.

То де ж та правда так сльозами вмита,
Від неї нині болить серце в матерів,
За що ж та Сотня на Майдані вбита,
Коли наш пил розтанув й там згорів.

То вже пора, брати і сестри, вже тріщить терпіння,
Ця несумісність будоражить знову кров,
Народ проснувся і прийшло прозріння,
Що Україну об'єднає в одне ціле знов.

ПОДАРУЙТЕ ОБОМ ЇМ ВЕСНУ...

Подаруйте йому цю весну,
Бо не стрів він її в сорок п'ятім,
Покохав у весні він одну
Ту, що стрітив у класі дев'ятій.

Через рік він пішов, як усі
А вона в партизанські будні,
Він в коханні признавсь на Росі,
Там її розстріляли в грудні.

Поцілуйте за нього весну.
Він не зміг, бо зимою вознісся,
Він прийшов, як герой, в ту війну
Та у бронзі вернувся в Полісся.

Поверніть їх обох у весні
І згадайте в травневім спомині,
Сімдесят вже пройшло по війні,
А їх подвиг живий ще і нині.

СЛАВА ВОЇНСТВУ

Піднімися до сонця, протягни йому руки,
Там зустрінеш подібних, до тепла звикли ми.
Подивися у небо, де зібрались вже круки,
Їм тепла не потрібно, вони - діти війни.

Закружляли над світом, запах крові почули.
Невгамована совість світу в спину кричить.
Скільки можна чекати, ніби всі ми поснули
І не можемо вбивство це всім світом спинить.

Хіба Ви не помітили, лише нас всіх вбивають,
Полігон влаштували всупереч нормам всім,
На людей полювання – це політики знають,
Влаштувала Росія в злім діянні своїм.

Порівняйте Ви зброю - там дистанція півстоліття,
Неозброєним оком бачиш цю несумісність їх,
Викидаємо тексти Будапештського саміту в сміття,
Ми у пошуках правди, нас тоді обманули всіх.

Хто на трон посадив їх, той біду приніс в Україну.
Хіба він про те не знав, що народ наш завжди воював.
Подивіться в історію, скільки раз нас Кремль кинув,
Скільки душ шляхами в Аїд, скільки їх розтоптав?

Нас приспали свободою, а злодії всі руки нагріли,
Караван проспали, що в Росію, зазвичай, пішов
Ми, як ніби на голку всі в Угорщині разом присіли,
Щит Вкраїни украли, і його вже ніхто не знайшов.

Слава воїнству Бога, піднялося за честь і славу,
Що не зрадило націю і воює усім, що у нього є
Ми з цим військом збудуємо українську державу,
Але знищимо першочергово - те, що нині нас всіх дістає

ПРОСНЕТЬСЯ УКРАЇНА

Вони годину гасили у нас мінометами і ГРАДАМИ,
А ми у відповідь палили з армійського кулемета,
Вони в атаку всі пішли російськими бригадами,
А ми просили, принаймні, одне із чудес Магомета.

Чуда на сталось, мусульманський Бог не допоміг.
От якби зброї нам додали хоч і надприродні сили,
Щоби я всі наступні дні молитися за правду зміг,
Аби тільки їх ми у нашій ратній справі побідили.

Якась до фантастичного незрозуміла йде війна,
Хоч ті, що з зброєю в руках на полі брані знають
Хто їх уже сьогодні прийшов вбивати, і де вона,
Та правда в джерелах цього лиха, що вони мають.

Цю біду з нацизмом слід рівняти, як і в ту війну,
Коли фашисти нищили квітучі українські хати.
Сьогодні відгук страшної січі в очі холодом війнув,
І десь по почерку можна неофашизм уже пізнати.

Навіщо дім нищити, якщо збираєтесь в ньому жити,
Самостійно чи вкупі, все одно потрібна буде хата.
Ви показали себе світу з позиції - все слід убити.
Це притаманне у всі віки було портрету супостата.

Вони по дітях стріляють з двадцять першого віку.
Це жалюгідно, бо всі знають у нас вкрали зброю,
А я дивлюся на стадо «героїв» і Кремлівську кліку,
А де Ви будете, як нова зброя нас покличе до бою?

Тоді ми зможемо дати відсіч згідно нового стану,
Плюс наш героїзм, у найманців він був відсутнім.
Ми вас одягнемо перед світом у кроваву сутану
У вас не буде, як і у вашій долі життя в майбутнім.

Тож не блазною нікчемна банда вбивць і баранів,
Пролиту кров народу всього нашого Вам не змити.
Ми особисто Вам згадаємо забуту сагу про отаманів,
Які, за звичай, вмiли гарненько, вам пики бити.

ДІАЛОГ З ПЕРЕМОЖЦЕМ

Він притулився до землі - побите тіло
Відчув душею - з ним прощається вона.
І жити так йому всім серцем закортіло,
Якби не ця Росія, їх загарбницька війна.

Десь дiм далеко, ждуть його в Поліссі
Батьки завжди, але він дівчину згадав,
Як проводжав її за день до війська на узліссі,
І вперше стан її дівочий там обняв.

Може, й чекає, навіть жарко йому стало,
А він, побитий, тут серед людей війни,
Їх у живих лишилось, він це бачив, дуже мало,
Як ніби він попав на суд самого Сатани.

А рядом Іловайськ, як обеліск у пеклі,
Всім, хто згорів в цім безіменнім тлі,
Вже опісля напишуть тексти свої бляклі
Всі винуваті в драмі, на цій спаленій землі.

Він повз три дні, розтерзаний війною,
Уже батькам сказали, що в бою згорів,
Та образ тої постаті, що обнімав до бою,
Його три ночі і три дні постійно грів.

Він перемиг обох їх - і війну і косність,
А головне, він почуття захисника зберіг,
Він ніби повернув й мене у мою юність,
Немов спитати захотів - чи я б так зміг?

Я як проснувся, давно чекав розмови,
Хто ми всі є, як в Україні заболить?
Чи ми лиш хмуримо свої козацькі брови,
А інші будуть за нас ворога громить.

Мабуть, що ні, бо Україна - мати в нас одна,
Ми не роз'єднуємо їх, бо нас так батьки вчили.
Це нашій біль і мудрість, випита в борні до дна,
Яка дає в війні цій лютій переможні сили.

ЧУЖА ВІЙНА

Ти якось навідні сказав: «Я туди запізнився».
Я в сутність спочатку не вникнув – куди?
А потім пізніше як світ за рікою сказився,
Згадав, як хмеліли ми вдвох від твоєї на танку їзди.

Давно то було, вже і діти твої воювали,
Пізнали той стан, як тіло від рани болить,
Я знову прохожу стежками, які тебе знали,
І серце, згадавши ті роки, продовжує нить.

Навіщо війна в чужім світі забрала солдата?
Я тисячу раз це питання студентам в їх ряд.
Як ти залишився прикрити їх тілом комбата,
Отих ще безвусих радянських твоїх соколят.

Вони твоє тіло, як батька, принесли з-за річки
Щоб там на чужині не снівся тобі більш Кабул.
І постріли в пам'ять, і плач у Карпатах Марічки,
І сльози солдатські, і той всім прощений аул.

Це якось нечесно за землю афганську солдатів
Навіки спровадить п'ятнадцять їх тисяч в Аїд.
А світу брехати, як ніби спасли Ви тоді демократів,
І там залишили навечно в історії воєн свій слід.

Я ще і сьогодні, як з братом, шепочусь з тобою.
Вже й голову в сніг, а із юності знову в сні ти,
Як ніби у мене украли півсерця душмани за тою рікою,
А інша частина з тобою ще проситься рядом іти.

ПОКАЙТЕСЯ!

Дозвольте нагадати, найманці і так, звані, сепаратисти,
Не пізно ніколи гвинтівку багнетом у землю свою
Від Ваших злочинів перевертаються в Аїді нацисти,
Бо вони ніколи не вбивали своїх дітей у бою.

Чужих вбивали, не спорю, тільки не своїх на своїй землі.
Ви ж вбиваєте дітей і внуків на землях свого Сходу.
Ви слухаєте як неuki, що скажуть вашій банді в Кремлі,
Але давно вже не прораховуєте Путінського Ви ходу.

В Москві хочуть бачити нас постійно у статусі рабів.
Термін відомий, ми у цім одязі довго йшли роками.
А сьогодні уже шість тисяч двохсотих в Україні гробів
Герої не вмирають, їх подвиги у пам'яті з нами!

Я слідкую за логікою Ваших дій і не можу її зрозуміти,
Ви знищуєте чужими руками свій дім, в якому жили.
Скажіть відверто – хіба буде у найманців всіх боліти
За Вашу землю, батьків, дітей Ваших, що полягли?

Мабуть, ні! Ось тут я згоден, тільки не Ти, земляче,
Бо продав Ти совість за московський тухлий гарнір.
По таких, як Ти, давно над Дніпром шибениця плаче,
І Ти будеш на ній, якщо не покаєшся в гріхах, повір.

Отож, ще часу на роздуми трохи є, нікчемні вояки.
Хочеться вірити, що брага для мізків - не понад усе.
Ви скоро будете заправляти самогоном свої танки,
Від якого усіх Вас уже, як і найманців смерті, трясє.

А Путіни і Жириновські близнята і брати по крові.
У кожній державі - це явище історично тимчасове.
Кінчаються війни, приходять до влади люди нові.
Надіємось, що і в Росії появиться в світ коріння здорове.

СВЯТА ПАМ'ЯТЬ

Вроді все в мене є, що потрібно людині,
Навіть більше від того, що я мріяв колись,
Головне, що в житті не лишився один я,
А є жінка і діти, та і друзями теж обжились.

Вроді й роки в солідне заглядають вже нині,
Та і снігом у вічі хтось з розгону узяв і війнув.
Все частіш я встаю і дивлюсь ніби в очі святині,
У ті символи правди, що вертають нас всіх на війну.

Може, тихо пройти? Але пам'ять пройти неможливо.
Можна всіх їх забути, але як тоді в світі цім жить?
Це вони в сорок п'ятім народили в народі те диво,
Від якого луною свята пам'ять на Сході гримить.

Якось знов захотілось стати в стрій, як бувало,
Навіть руки, за звично, ніби знову відчули ту сталь,
Хоча років пройшло з днів солдатських чимало,
Але часто вдивляюсь в ту овіяну буднями даль.

Ніби все в нас гаразд, але знов ми в траншеях,
Бачу всі переплетені в парадоксах на Сході війни.
Знов благаємо Бога, щоб крізь залпи від ГРАДІВ алеях
Повернулись додому в рідну хату до мамі сини.

Вроді все в мене є, тільки хочеться миру до хати
І пісні світанкові десь під ранок без залпів гармат,
Щоб ростити онуків і батькам більш дітей не ховати
В святу землю України посивілих не в пору солдат.

НЕВІГЛАСИ

Якось все несподівано, ніби снігом на скроні,
Ця війна так набридла, холодить нині кров.
Ми на мить всі забули – знов з братами в прогоні,
Що лиш мудрість властива історичних основ.

А історію слід братам знати і не буде претензій до люду,
Що піднявся за волю, бо у генах всіх зріє скоріш.
По життю будував самостійну України споруду
А Ви - ніж йому в серце і по тілі кровавий леміш.

Не по-братньому це, так не коять вже нині сусіди.
Ваші дії - це зримий зледенілий жахливості слід
Коли танк по-живому душі наших дітей переїде
Потім матері слізно відправляють двохсоті в Аїд.

Може досить війни, потім лікті кусати ти будеш,
Ще наступить прозріння, але правда пізніше прийде,
У проміжку оцім у вбранні вбивць святого побудеш,
Поки мудрість знайдеться і, як сонце, на Сході зійде.

Запитай – «Що я хочу?», відповім - «Щоби гріло весною».
І без всяких сентенцій, а на паперті прямо слова
Нас не раз на віку вже лякали й травили війною
Та від воїнства того поросла на дорогах трава.

ОБЕРІГ

Вже червень пролетів, а з ним пів літа
Розтануло, як привид у паркому тлі,
Земля ніби заснула у жарі липнем одіта,
Тільки під ранок по траві росою від землі.

Притихли птахи десь сховали свій неспокій,
Мабуть, довідались, що злив не буде знов.
Лише зозуля на своїй ноті високій,
Комусь знов доточила років до основ.

Скільки в дарунок – це, як зичить доля,
І головне в цім стримі - що вона знає кому,
Бо ще не всохла за селом його тополя,
Яка чекала, як він пришлий рік був у Криму.

І знов, як оберіг, чекає і кує йому перната,
Щоб повернувся з Сходу, де вже рік в бою,
Щоб знов наповнилась піснями його хата
В честь сина-воїна, що Україну боронить своєю.

КРИМСЬКІ СПОГАДИ

Вже вечір вкрав пів купола у неба
І ватру сонячну на місяць замінив.
Прийшла у гості з моря знов амеба,
Як і тоді, коли в Криму в море ходив.

А ця істота мене стріла вже в Затоці,
Що я на Ялту в цьому році замінив.
І знов сльоза зрадливо мерехтить у оці,
У мене, у нагаду, бо я Крим завжди любив.

Згадав я церкву в скалах над Форосом,
Гору Ведмідь, що ніби в казці море п'є.
Ти понад морем, вправно їдеш з форсом,
А воно десь внизу, ти переконаний, своє.

Вмить зникло все, як в сні, як по заказу.
І наплювали в душу бувші брати в злі.
Я не стрічав такого витонченого сказу.
Як влаштували нам сусіди у Кремлі.

Вже сонце з горизонтом попрощалось
І розпустило понад морем коси золоті.
А мені в руку сон, як ніби щось осталося,
Там на Малаховім, дідівській славі, висоті.

ГЕНЕРАЛ

Я зустрів генерала – сорок років війна як минула
Та московська весна вже й сама у історії слід.
Його сповідь мені тоді в душу так влучно кольнула,
Що й сьогодні бувало ті слова, як на голову лід.

«Я в цей клаптик землі ніби в символ вдивляюсь,
Полк лишив там солдат і у ранах смертельних земля.
Їх забрала війна, я живий і сьогодні я каюсь,
Що не встиг їх помітити, тепер бачу здаля, крізь роки.

Як в згорілій траві кулі шершнями шпари творили,
І нагріті стволи пахли змазкою в залпах гармат,
Їх по шию усіх на розстрілянім полі у землю зарили,
Але все ж не могли вбити волю радянських орлят,

Був наказ комісара, а він значив в окопі «Ні кроку!»
Командиром був я, ще юнак, і недавно пагони одів.
Нас під вечір лиш сто залишилось із бувшого полку,
А півтисячі в світ полетіли повістки для вдів.

Нас знайшла медсестра лише трьох на убитому полі.
Вже пізніше я взнав, що лишився із полку один,
Стільки збігло води в моїй витканій болями долі,
Але в пам'яті вічно залишився кривавий той клин».

Оцю сповідь я ніс від Москви в українські простори,
Я його пам'ятав - командира загиблих солдат.
І так часто мені сняться сни, що він зло переборе,
Той ще юний, з війни, не по віку змужнілий комбат.

Він приходив сюди не лишень в день травневий,
Його совість вела на священний воєнний квадрат.
Це йому в сорок першій за садок наш вишневий,
Довелося лишити на полі своїх воїнів соколят.

Він в Берлін генералом на Рейхстаг підпис ставив.
Їм в подяку, героям, на дорогах страшної війни.
За вишневий садок, де він військо Христове оставив
Той священний плацдарм, ніби пам'ять із років пільми.

ВІДДАЙТЕ УКРАЇНУ

Віддайте нам Україну, ми забудемо всі свари,
Але Ви поверніть нам ту, яку забрали в рік,
Коли зелені чоловічки ніби, як бувало яничари,
Нам по сусідські вставили зміїні жала в бік.

Сьогодні зовсім інший стрим прозоро бачу,
Земля, що півстоліття згідно правди в нас була.
Путін в Кремлі на свій манер, як хан, переіначив,
І закусила Україна у образі справедливій вудила.

І досить вчасно закусила, божевілля треба лікувати,
Ви пам'ятаєте - у сорокових параноїк Україну захопив,
А як їм потім, нашу землю всім прийшлося повертати,
А потім їх на Нюрнберзькім процесі усіх світ судив.

Хіба не приклад для наступних всіх злочинців,
Що хочуть свій авторитет на крові інших піднести.
В різні епохи світ їх плодить як злочинні одиниці,
Щоб потім в приклад іншим мудрість пронести.

А тому ми Вас десь ще просимо, тікайте з України,
Дайте народу нашому у злагоді самому сенс знайти,
Нам у садку вишневім не потрібні остогидлі війни,
Ми вже проснулись і схотіли у Європу в мирі йти.

ЧОМУ ВИ НЕ СКАЗАЛИ, МАМО?

Чого тоді мені Ви не сказали, моя мамо,
Як заробляли у колгоспах трудодні діди?
Мабуть, боялись, що ми правду позбираємо,
І всі, логічно, будемо в двох кроках від біди.

Боялися, я вірю, бо ходили по землі святій оті,
Хто будував колгоспи на могилах хліборобів,
А потім поклон били всім їм вже на ниві золотій
Й до столу кликали, де напихають їх утробу.

А вони дідів наших в яму ще живих звезли у день,
Коли просилось сонце в світ і всім шептало жити.
І те тепло, що залишалось ще надовго з жмень,
Допомагало біль дідів вже під землею не будити.

Може, не так, я думаю сьогодні, а потрібно було, мамо,
Нам всім розповісти про той жахливий голокост,
Бо крізь роки ми багатьох їх закатованих не знаємо,
А тільки бачимо святої правди й честі роду пост.

Той хрест мовчазно ніби в стороні стоїть від горя,
Як у нагаду всім про ті страшні в тридцятих дні,
Тут вже не плачуть - тут про злочинність всі говорять,
Що проти нації, а їхні діти - сиротами в світ і без рідні

ДОБРОВОЛЬЦІ

Я пам'ятаю погляд твій у той зірковий день,
Коли збирався ти піти на Схід до війська,
Коли тобі всміхалася із піднебесся весни синь,
Хоч навкруги вже відчувалася війна російська.

Ти добровільно визначив подальший життя хід,
Його підтримала вся площа вдягнена у квіти,
Бо знали всі, що боронити цей Майдан від бід,
Ви поклялись, щоб рід України не зумів зміліти.

Я з нетерпінням ждав від Вас вістей з фронтів,
Як ніби з Вами проводжав надії всі в останнє.
Боявсь, щоб в Україні не зростала кількість вдів,
І всіх чекав Вас на дорозі у сьогодні мирне раннє.

Ви, постарайтесь хлопці, Вас чекають із війни,
На площу в квітах строєм перемоги звитим,
Вам зичать долі рідні із вже знаної у Умані весни,
Коли Ви йшли на Схід, щоб рід свій боронити.

СТАТИСТИКА

Сьогодні диктор звично двох назвав,
Що залишилися на Сході на світанні,
І якось стало страшно, ніби я узнав
Його для нас слова в житті останні.

Він попросив, як ніби зрив в наші серця
В тих, що залишив на перегоні війни тління,
Щоб в день святий як січа кінчиться оця,
До них у мирі вийшли вдячні покоління.

Щоб поклялись на паперті народи всі.
Не допустити в Україну більше супостата,
Щоб бігли їхні діти й внуки по живій росі
І недоторканою була їх українська хата.

Під вечір диктор знову ..., а я вимкнув звук
Статистика, жахлива річ, війни стосовно
І якось вимикач спітнів від теплих рук,
Бо те, що Україною болить, то для нас кровно.

ПАМ'ЯТЬ

Я пам'ятаю спогади, як діда проводжали на війну.
Грав на гармошці інвалід, що воював на фінській,
І навіть подих літа холодом у спеку провійнув,
Як ніби свій контракт уклав в війні фашистській.

Дід, як сьогодні діти, добровільно в пекло йшов,
Міг залишитися по броні, та й дітей подвір'я повне,
Та він себе на полі брані у війні світів знайшов,
Бо захищав у Вітчизняній битві роду буття кровне.

А потім похоронок дощ на село рідне впав,
На діда баба двічі із фронтів в руках тримала,
А всього їх за сотню рід села в нагаду мав,
З пащі війни, яка всім долю поіменно поламала.

Він не прийшов з тієї лютої для всіх війни,
Так і лишився в Сталінградській битві з танком,
Його не бачив я живим, та часто в мої сни,
Приходить воїн в пам'ять внукам із світанком.

Спасибі, діду, що приніс ти у наш дім тепло,
Йому ціна твоє життя, про це внук завжди знає,
Сьогодні знов ми на війні, щоб у віках вічно жило,
Оте спадкове в нашій славі, що з тобою обнімає.

ТИ, ДОБІЖИ, СОЛДАТ

Ти не добіг, то спробуй доповзти до цілі,
Не половинним йди ти дивувати світ.
Вони залізли в душу і на мутній біди хвилі,
Хочуть украсти в Україні її роду квіт.

Я вже не вірю більше в їх гучні промови,
Слова повинні співпадати в діях після них,
А над периметром війни лиш кров від змови.
І цими вбивствами керує промосковський псих.

І не вкладається у голову - кому це треба?
Де може бути та неписана межа від зла,
Невже нині в Кремлі не бачать – ми не амеба,
Бо є хребет, ми не потерпимо їх злого ремесла.

То добіжи, прошу тебе, до того шабля слави,
Щоб показати всьому люду - воля у нас є,
І нехай знають там в Кремлі - в ім'я держави,
Наш статус незалежності нам в світі сили додає.

КИНЬТЕ ЗБРОЮ, НАЙМАНЦІ

Я вмикати боюсь Інтернет, бо в сльозах знову буду,
Диктор мову почав про війну - вимикаю я звук,
Вже зболілась душа, бо в Кремлі удалися до блуду,
Вже давно на крові апробований війнами трюк.

На цім мертвому полі мир в промови убраний,
Скільки можна словами світ брехливо стрясати.
Караван для смертей - вже давно не бажаний,
По приході якого у людей будуть вбивці стріляти.

Надоїли обіцянки - слід нам братись за зброю,
Краще вже у атаці згоріти, ніж в траншеї кротом,
А мені сниться мир, як вертаються діти з двобою,
І наклали табу на той звиклий всім термін АТО.

Може, так це і буде, але хочеться вже і сьогодні
Припинити убивства, бо потрібно людині в теплі.
І десь жевріє думка, що в Росії всі матері згодні,
Щоб їх діти живі - не в двохсотих лежали в землі.

Киньте зброю, найманці Росії, якщо вірите в Бога,
Тільки нелюди можуть убивати українських дітей,
У нас спільним були - Віра, Правда, до Бога дорога.
Де Ви їх загубили серед Путінських блудних ідей?

На нас дивиться світ - вже рахує з посмішкою гулі,
І Ваш Путін в Кремлі більше року, обманує світ.
А Ви в маковім полі склали тих, хто не чує зозулі,
Щоб в останню дорогу матерям у Росії під звіт.

Йди додому, юначе, і воюй із Кремлем до нестями.
Може, згодом пізнаєш ти війни усю нинішню суть,
Як поля України впорядковує Путін гробами,
Слізьми мам покропив всі двохсоті до Бога у путь.

СТРАТЕГИ

Хтось сказав, що нас можуть у мить звоювати,
Встановив навіть термін - за повних два дні.
Я хотів для історії у стратегів оцих запитати,
Коли вимруть, як мамонти, Ваші звички брудні?

Може, дасть Бог, вдягнетесь всі Ви у мудрість,
Тож загляньте в архіви, що зіпріли давно.
І згадайте, попутно, нашу спільну Ви юність
І самі усвідомте, чорно-біле радянське кіно.

Як гнобили за мудрість й не пускали до сонця,
А без світла вмирало, те, що націю в люди вело.
Їсти з Вашої ложки і дивитись з чужого віконця
Надоїло Україні, й на Майдан нас усіх привело.

А Ви хочете нас знов зробити своїми рабами.
Мабуть, вдарився Путін головою в своєму Кремлі.
З нами правда дідів і майбутнє в історії з нами,
І не буде Вам свята на моїй українській землі.

А стратеги завжди при ділах - на брехні торгували,
Де побільше платили там і сповідь на ринок свою,
Нас вбивали у тюрмах і на папертях нас розпинали,
А ми єдність Україно намагались відстоять твою.

НАЙМАНЦІ

Ну, що сподобалось тобі в дітей стріляти?
І кров пускати нашу українську за гроші,
Тебе, мабуть, вовчиця народила, а не мати,
А потім душу в тебе відкупили торгаші.

Як міг ти торгувати нині на людському болі?
Хто таке право дав, сусіде, в світі Божому тобі?
У наші хати смерть приніс - на волошковім полі
Хоронять хлопців наших, і Україна наша у журбі.

А тобі, мабуть, добре, бо в сусіда горить хата,
А, пам'ятаєш, в сорок першим - ми в однім строю,
Як залишилася в котлі під Києвом одна гармата,
Вже без снарядів в тім останньому і спільному бою.

Як дід мій на плечах із того пекла виніс твого
І на стіні Рейхстагу рядом підписи стоять.
Немає діда вже давно - від пагорба святого,
Смереки в тузі обнялися і у смутку гомонять.

Тихо воркують - що у сусідів не пішло у долю,
Розтринькали всю мудрість й правду пропили.
І вже сьогодні по їх спільному в минулім полю
Російські танки смерть братам по крові принесли.

То, як так сталось, де ж та клятва, що вкупі навіки,
Чого ж Ви історичну правду заховали в свій архів.
Невже дідівську славу у Москві забули до копійки
І запал мудрості у дружбі прожитій, геть відсирів.

А, може, дружбою була - чергова звітність на папері.
Чекали випадку, щоб в спину - Вам же не звикати!
Ви вже не раз, в історії, нам показали шлях у двері,
То, як ми можемо сьогодні Вас до столу закликати?

Мабуть ніяк, бо не солдат ти, а кремлівський вбивця,
Ти за платню свою кончину тут у нас знайдеш,
А вслід тобі спільна трагедія народів буде снитися,
Якій сьогодні я не бачу, як і ти, найманцю, чітких меж.

УКРАЇНО, МАМО

Подивилась дівчина в очі юнакові,
А у них росинки майже однакові.
Я тебе чекатиму, а в дорогу квіти,
Спіши, мій коханий, матір захистити.

Україно, ненько, ми твої всі діти,
Нам з тобою плакати чи в теплі радіти,
Йди, юначе - соколе правду воювати
Буде Україна в мирі всіх стрічати.

Поклонилась мама солдату в дорогу,
Він пішов за мудрістю звітуватись Богу,
За селом схилилася дівчина – тополя,
Житиме Вкраїна – якщо спільна доля.

ЦВІТ ПАПОРОТІ

Хтось в неї папороті квітку на Купала вкрав
І не побачила вона ту мить святу цвітіння.
І не зустріла милого, хто у житті її вінок шукав,
Щоб потім дітям передати чарівне насіння.

Не склалося життя, ти навіть руки опустила,
Хоча дівчата кликали на річку кожен рік.
Ти вроді висновки з життя від досвіду зробила
І вже забула квітку ту міфічну, що Іван нарік.

Але одного разу спробувала в долі попросити
Вінок на щастя кинути у жданий водограй,
Бо захотілося, як інші люди вік прожити,
А в пам'ять мамині слова - із милим лише рай.

Її вінок до берега принесла хвиля від прибою
Вона знайшла того, хто папороті цвіт її приніс.
Я часто бачу їх уже утрюх, і зачарований ходюю,
Милуюся, що вони вирішили в долі компроміс.

ВІНОК НА ІВАНА КУПАЛА

Збіглися дівчата в потічок вінки знесли.
О, Боже ласкавий, вкажи сьогодні долю.
Ми ніби дань у мудрість роду принесли,
Щоб поділити лише з милим своєю волю.

Біля води різноманітний вже іде танок,
Зібравсь в Івана ніч благати ласки в Бога,
І десь надіялись знайде їх берег той вінок,
З якого і почнеться у життя спільна дорога.

З росою поверталися дівчата в різне вже село,
Одні в усмішках - в інших сльози у дівочі очі,
Всміхались вслід їм зорі - кому вчора повезло,
А невезучим від Івана спіч - в купальські інші ночі.

ПРАВИЙ СЕКТОР

Я бачив очі тих людей, мій друже, йшли за правду,
Коли гримів Майдан й Небесну Сотню розіп'яли.
Невже Ти дії всіх сприймав, як нам чужу браваду,
Чи не впізнав отих, що Правим сектором всі звали.

Впізнав, я переконаний, якщо Живеш ти в Україні,
Хіба тобі вже не болять, мій друже, що на ниві круки,
Чому сьогодні Ти зам'явся - не мовив слова дивні?
Які ввібрали від Майдану переможні слави звуки.

А вони першими вмирили - ми ще не проснулись,
Хоча ми вірили, що світ спасуть їх балаклави,
І в крижаній воді вони свавіллю не прогнулись.
Ти що, мій друже, не помітив на Майдані слави?

А може не хотів помітити, скажи мені, мій друже,
Це оті кіборги, що величаєш ти як Правий сектор.
Це патріоти, які в державі до безчинства не байдужі,
Бо бачать в долі України вже зовсім інший вектор.

А ти здригнувся, кажеш, в машину з гранатомета.
Я вірю, страшно, бо там живуть теж наші люди,
Для них Україна особлива серед бруду є планета,
Повір, мій друже, правди без неї у нас не буде.

Тому ти вір їм - ці два поняття для Правих вкупі,
Вони для того і помирили - щоб в Україні свято,
Щоб всі злочинці в законному для них від лупі,
Не змогли більше мудрість України гвалтувати.

Я хочу бачить Правий сектор в зеніті слави,
Щоб він ординцям не дозволив красти по блату.
Я їм бажаю жити в цім світі в ім'я держави,
Так же достойно, як звоювали, славу солдату.

ПРИНЦИПОВО

Я переконаний, ще обере Україна новий вектор,
Я уже чітко усвідомив і наше всіх майбутнє,
Я навіть впевнений, що вже сьогодні Правий сектор
Добавить стриму нам у життя всім путнє.

Не тільки вірю, а достовірно я бачу й знаю,
В них не забрати всю їхню принциповість.
Я рік останній їх сьогодні життя перегортаю,
По ньому можна уже писати про них повість.

Бо вкупі з ними на Майдані Гідності – то сила!
А вишкіл в сотнях, хоч академій не кінчали,
А в час коли їх на столичній площі влада біла,
Всі зрозуміли, що ці люди за правду встали.

А скільки їх лежать в палатах у державі!
І гоять рани від бандитів за Україну.
Я поклоняюсь в ім'я майбутнього їх славі,
Усім Правим за нашу справу в цю хвилину.

ЗВОНАРІ

Роздзвонили по всій Росії – ніби своє відібрали!
Згідно вимог якого права цей Ваш геноцид?
Мабуть, забули - ми Москву уже не раз мали,
Коли козаки Сагайдачного давили Вас, як гнид.

Як Вас табунами пас Іван Сірко по дібровах,
Вичухалися уже і в світ своїми ногами пішли,
Ви постійно перебували проти нас у змовах,
Ділили світ і не питали - чи долю там ми найшли?

Ми то знайшли, а Ви ніж - в саме серце оцій долі
А щоб вгомонилися навіки - у тюрми весь бомонд
Ви не уявляєте, ординці, як жили ми всі в неволі,
Як ніби хтось запустив в утробу прокляття зонд.

Відбилися, відмолилися, з колін всі піднялися,
А Ви, найманські орди і дітей наших знову в Аїд,
Я дякую Богу, що звички дідівські ще лишилися,
А якщо так, ми ще залишимо на карті політичній слід.

Я, навіть, знаю, яким він буде - в історію вдягнеться
Отож, чекайте ви сюрпризів в руслі походів козаків,
Тікайте, ще не пізно в Росію, нехай мама діждеться,
А там, проп'єте гроші з душ наших - так Путін хотів.

А як прийдете до Бога – він правду про Вас визнає,
Не забудьте тільки паспорт вбивці в гріб покласти,
Щоб схоронити в землю, те, що народи розлучає,
А залишити той кусок історії, що нашим дітям нести.

Отож, не спішіть нас відспівувати, ще ноги не захололи.
Ми ще в Україні заспіваємо пісню про вишневий сад.
Свою державу на людяність майже всю пропололи,
Тепер лишилося Вас взяти за горло, як діди, у Сталінград.

КРУЇЗ У ПАМ'ЯТЬ

Я телефони обірвав, я хотів правді в вічі
Востаннє глянути тобі і відійти геть вбік.
І не поставив я тобі в честь того жесту свічі,
Хоча заявою своєю ти мене на мить обпік.

Як ніби в нас дві України, а ти живеш у третій,
Тобі вже зовсім не болять, що злодій в дім,
І тільки пам'ять ще кусає на сторінці затертій,
Як ми з тобою вдвох пливли ще у човні одним.

Не та вже Україна, кажеш, думаю, що не той ти.
Бо Україна проводжала, ніби мати, в мир і війни.
Це просто нам потрібно в ній усім себе було знайти
І захистити свою матір – як достойність родів зміни.

Ти не зумів, буває так, але навіщо ти сказав всім їм,
Що Батьківщиною назвеш, хто кусень кине в хату,
А я згадав, як ми на випуску всі над Дніпром стоїм,
Й п'ємо за мир під небом України дружню квартиру.

А пам'ятаєш, як нас всіх у деканат, як на пожежу,
Бо виявляється злочинно до Тараса квіти у травневий день
Як нас виховували і одягали у партійну всіх одержу,
І так хотілося, як у Конфуція, згадати всім про Женю.

Тебе я нині не визнаю - забув останню нашу зустріч,
Та й років вже пробігло, ніби не було Москва – ріки.
А мені якось не в собі, я набираю номер на ніч,
Щоб не нашкодили тобі, як кажеш, наші земляки.

Донецьк мовчить, тривожні довгі телефону хвили
За ними ти, я додзвонюсь – катастрофічно часу нестаче,
А десь на східній полосі схилились вишні стиглі,
Збирати нікому – світ поділився на твоє й моє.

НА ПЕРЕДОВІЙ

Той кулемет вже надоїв за Божий день.
Вони привикли - як за розкладом стріляв,
І їм до столу посилав гостинці з жмень,
Як привид смерті, над периметром літав.

А потім на півдня затих, аж скучно стало,
То краще б вже стріляв – в тишу не звикли,
Бо ця незвичність, як і війна, усіх дістала,
А на подвір'ї в мамі вишні вже пристигли.

Пише, бідує дуже і чекає з війни сина,
Він це по почерку сльозовім сам побачив.
Моя матусю, якби знала, як твоя дитина
Хоче додому, та отой Путін нам на судачив.

Хоче забрати наше дідівське кров'ю полите,
Та ми не гірші за наших предків, що тут стояли.
Поле у маках, де пісні в вечір - танками вбите,
А наші хати, де жили діти - в попіл убрали.

Як же я можу оце забути, що сам є свідком.
Не в Інтернеті, що у російській їх пропаганді.
Як переможемо їх ми у раті, Ви їм барвінком
Викладіть, мамо, хрест у дорогу всій їхній банді.

Знов кулеметом - вже надоїли думки зібгали,
І у цих Пісках стало у когось менше на дворі,
Їх не хвилює, що знов сьогодні життя украли,
Що залишають душу селянську самотню в горі.

МІНСЬКІ РОМАНТИКИ

Знов в Мінськ зібралися послы від світу,
Кажуть, на Путіна санкціонують заборону,
А він на другий день вже, як для свого звіту
Стріляв із Градів, що в забороні, нам в оборону.

Це безпринципність і опускаються вже руки,
На що тоді існує міжнародний трибунал,
То може нам потрібно взяти всім Базуки,
Та заодно провчити їх місцевий кримінал.

А то неясно, вроді всі живемо в полі права.
Ось тільки право не однакове в січі для всіх.
У мирні дні правом займається держава,
А на війні сьогодні право ігнорує кремлівський псих.

То хіба можна хворим людям в руки зброю?
Мабуть, що ні, бо буде страшно жити всім,
Бо клоун може сам покінчити, на сміх, з собою,
Щоб потім в рейтингу піднятися своїм.

Всі так захопляться тим само лінчуванням
І не заміять в процедурі самовбивства двійника,
А потім знову вже за Путінським бажанням
Над нами буде всім міфічна із Москви рука.

Ми оці фокуси вже бачили в достатній мірі,
Бо в цирковому полі жили цілий Божий вік,
Нам ще й сьогодні сняться ті хрущовки сірі,
Хоч по відлизі добрий кусень часу втік.

Але що з Мінськом, де ті референтні стрічі,
Ще не забувся всім від Будапешту штрих,
Як ніби ми не на війні і у цій брудній січі,
І хтось вже інший, а не Путін здійснює постриг.

Мовчить Москва, що мають Києву сказати?
Вбивають хлопців - кожен день двохсоті в дім
Своїх дітей з війни стрічає звично сива мати.
А звичка ця – є смерть в бутті, ще за життя, своїм.

ПОКАЙТЕСЯ

Почуйте нас, бо буде пізно,
Підніметься старий й малий,
Поки ми просимо Вас слізною,
Бо вже нарід на війни злий.

А як піднімуться всі люди
Влаштують Вам нові Майдани,
Утямте Ви – вже люд не буде,
Вбиратись знову у кайдани.

Пізнали волю – подих свята,
Згадали поіменно всіх.
На патріотів в нас земля багата,
Бо за свободу воювали добрий років міх.

Боролись предки, нині уже діти,
Знайомий почерк долі нашої в роках,
А сльози нині - щоб тоді усім радіти,
Як перемогу зборемо в руках.

Отож, покайтеся, є ще час для цього,
Бо пізно буде вмруть прощені дні,
Нам не потрібно Вашого чужого,
Ми лиш рятуємо Україну у вогні.

Ідіть додому, обніміть Ви маму,
Не думаю, що не чекають Вас,
Ви вже забули за війною гаму,
Тих почуттів, що характерні нас.

А ми залижемо всі наші рани
І відбудуємо свій дивовижний світ
Насипмо усім бійцям кургани,
Що за Україну впали у свій квіт.

До них прийдуть всі люди України,
Щоб поклонитись в ноги воякам,
Тим, що спасали мудрість від руїни,
Бо доля в них була саме така.

Тебе згадають - брат продажний,
Як убивав ти гордість за гроші.
На площі зради побуває кожний,
Кого одів ваш Путін в бариші.

Але це потім, а сьогодні – кайтесь!
В цей незвичайний історичний час
І всі мерщій в Росію забирайтесь,
Послухайте, поки благаємо всіх вас!

ПОЛІТИКИ

Невже політики в Москві глухонімі,
Не чують стогін і не кажуть правду.
Уже в Росії тисячі в двохсотих у пільмі,
А Ви для світу демонструєте бравладу.

Кому потрібна проти люду ця брехня,
Ви подивіться, в перекурах, в очі мамі.
Я ще не бачив того в східній долі дня,
Щоб не крутилась смерть на панорамі.

Ви Кисельовщину в світ правди заплели,
Досить брехати, під замовлення, народу,
Чи не чесніше, щоб до істини прийшли
Всі самостійно - в час Христового походу.

Бомонд політиків в Москві, як Коза Ностра.
На війні гріють руки – значить на смертях
Кремлю ілюзія потрібна неправдива й гостра,
Щоби людей тримати всіх у Путінських сітях.

А Ви забігали, як ніби щось затисли в двері.
Як світ зманити? Ніби в домі все гаразд,
І забрехалися – вже Кремль стоїть в партері.
Отож, уважно слухайте Ви європейських газд.

Політика - то надзвичайно мудрі дії і наука
І поважає світ політиків таких у всі віки.
Хто не черпає інформацію лиш з ноутбука,
А сам стоїть на мудрій паперті всі ці роки.

В ДОРОГУ

Ну що, добігались, правдо продавці,
Тепер Вам хочеться, як раки, всім назад,
То Ви ж клялися, що були усі в удавці,
Як на Майдані Сотні був святий парад.

Та не брешіть, Ви просто всі чекали чуда,
І готували хутко Ваш Антимайдан.
Ви ще не знали, що зросла нова споруда,
Яку не зміг скорити навіть сам Пахан.

Не всіх купили ще й не вкрали цвіту,
Хоча роками гробили весь свій народ,
А ми всі вийшли із багнюки й гніту,
І відтворили цноти історичний хоровод.

Танцюйте з нами вже на свої кровні
Інших немає - з'їла все руська війна,
Ми в світ прийшли всі не повторні
Та Україна в нас була завжди одна.

РУСЬКИЙ СОЛДАТЕ

Сідай, поговоримо, руський солдате,
Чому, ти, прийшов у наш дім убивати,
Невже біль народів хтось буде латати,
А Вас ще безвусих в двохсотих чекати,
На клапті землі у вбранні чорнім мати?

Ти глянь навкруги – це твоїх рук робота,
Розбиті хати в нас й зруйновані долі,
Навіщо тобі в контекст совісті квота,
А, може, за краще на руському полі,
Ростити врожай і всміхатись тополі?

Якісь не такі Ви, та бачу десь згодні,
Що правити світом в Кремлі ті не годні,
Бо кинули всіх Вас, як м'ясо гарматне,
Хоч знало всю правду в Росії все знатне,
Мовчить ще і нині, бо вже непридатне.

Ідіть, розберіться – чому нас лобами,
Ми ж хата до хати стояли домами,
А нас всіх травили партійні роками,
А тих не спокійних давили руками,
Якими ж, солдате, були ми братами?

ПРИЄМНІСТЬ

Опустилося сонце вслід усім на коліна,
Перші зорі зустріли незвичайний загін,
І вклонилась воякам посивіла Вкраїна,
Бо покликала правда до рішучих їх змін.

І в цейтноті їх долі, бачу шлях я солдата,
Що пішов добровільно у хрестовий похід,
Щоб згадати той подвиг, як дідів Прага Злата,
Відповідно став вільним України наш Схід.

Внуки йдуть воювати дідів правду збирати,
Якось вроді незвично, бо це в світлі весни,
Бо не можна за просто юність їх розстріляти,
Кращеobelіск мудрий всім звести від війни.

Уже й місяць на небо, ніби сторож в дозорі
Стрій солдатський змужнів на своєму посту,
А із Сходу назустріч їм всміхалися зорі
І летіли авансом в невідому для них пустоту.

ПОДИХ ВІЙНИ

Проводжало село земляка на війну,
Голосила гармошка – ніби випила склянку,
А неспокій у душу юнакові війнув,
Як спустився солдат на подвір'я із ганку.

Він відчув всіма фібрами подих війни,
Хоч до фронту достатньо дороги,
Уявив він вже жала її, від дідів сивини,
І відчув як, не звично, морозом прощупало ноги.

А ворота батьків йому в душу здаля,
Ніби знак Батьківщини в дорогу,
Нагадали солдату - тут України земля,
Яку він у війні захистити мав змогу.

Йому друзів ватага щось кричала услід,
І вона вся в сльозах тихо вслід зашептала:
«Повернись, я чекаю, через кіпу всіх бід,
Бо в жорстокім цім світі я тебе покохала».

Ніч ковтнула село, плач гармошки затих,
Транспорт курс взяв в поході до Сходу,
Він дав клятву Україні на іконах святих,
Що він правду звоює і вернеться з походу.

МИТЬ АПОКАЛІПСИСУ

Угомоніться, хоч на мить, слов'яни, не кричіть,
На місяць голосити вже сьогодні пізно,
Ви краще їх за горло по - дідівські всіх візьміть,
Щоби було їм нині, як моїй Україні слізною.

Щоби відчули, як душа поранена болить,
Щоби побачили хоч раз ті очі в мами,
Коли дитя єдине у двохсотому лежить
На святій паперті цілованій Богами.

Ось тут, у світ скажіть, хай війни проклянуть
Живущі нині і майбутні мудрі покоління.
Я хочу так, він хоче так і ти хочеш, мабуть,
Щоби здоров'я нації росло, тільки, з її коріння.

Корінню тому тисяча вже нині літ
І стільки ж років нас постійно корчували.
А ми уперто йшли крізь бурі в вимріяний світ
На зло усім смертям - за волю воювали.

Кому подобавсь цей Парнас – тих не любили,
Бо відчували - правда посміхнеться нам,
А скільки душ без слідства в цім поході вони вбили,
Мабуть, трагедія оця відома лиш Богам.

І ось сьогодні знову світ України в крові,
Чи може ми цю бійню перші почали?
Ми ж нею милувалися, як діти в розбудові,
На ґрунті незалежності наш храм звели.

Ви Градами убили храм в Криму й на Сході,
Бо перегрівся Ваш Пахан в своїм Кремлі.
Тут не кричати слід усім у визвольнім поході,
А вбивць всіх вигрібати з української землі.

НАПЕРЕДОДНІ

Не знаю навіть, як розмову розпочати,
Хоча запитань назбиралося достатній міх.
Я для початку діалогу хочу запитати,
Хто право Вам таке надав, щоб коїть гріх?

Це, Ви, вбивали в матері її надію і жиріли,
Дітей каліками робили, щоб не бачили весну.
Я коли бачу, як Ви руки на крові солдатській гріли,
Лякаюсь, ніби знову світ у добу Сталіна звернув.

Це він чинив розправу, щоб утримати корито,
Боявся, що хтось лишню кістку кине в рот,
Минуло торба літ як те корито давно згнило,
А Ви рішили в хід історії зробити поворот.

Тож діалог повинен бути нині принциповий,
Скажіть, нам найманці, де діється, весь жах війни?
Ми що взяли на абордаж ваш Орінгой Новий,
Чи може Омськ завоювали Ваш Бандери братани?

Ні те, ні інше - війни слід на українським Сході,
То, що Ви, бусурмани, зовсім мізки пропили?
А може заблудились всі у Путінським поході,
І комісаром в свою банду Жириновського взяли?

Я бачу діалог у нас не вийде – логіка відсутня,
Одні емоції й брехня, вже Інтернет смердить.
Одна й та пісня, бо незмінна в Кремлі лютня,
Хоч про Немцова і його Росію в нас завжди болить.

КРЕМЛІВСЬКИЙ НЕРОН

Я знов почув в вістях – убили вояка на Сході,
Простого хлопця, плуг залишив і пішов у бій.
Я десь вже про це чув і навіть бачив, вроді,
Як він завершив у останнім кроці подвиг свій.

Про це говорять кожен день і сльози в вічі,
Не слід миритися із злом, ще гірш – звикати,
Твориться беззаконня в світі у форматі січі,
А неспокійний світ продовжує всіх дивувати.

Тому й незрозуміле це гібридне дійство всім
І навіть висновки дивують можновладців.
Якщо не збережемо нині мир ми на життя осі
Боюся, що почне цивілізація з неандертальців.

У вістях говорили - Кремль знову ігнорує Мінськ.
Він про угоди, кажуть люди, як в пусте балакав.
Для Путіна - вже не секрет, а бачить Бог, ідея фікс
Загнати у таможню нас – тоді шлях у Європу гірко плакав.

Якесь кощунство – торгувати долями людей,
Вбивати юність бо цей злочин добре оплатили.
Це факти із переліку злочинних Путіна ідей,
Які ще за часів радянських у утробі його жили.

Тому й двохсотих каравани із обох сторін,
Наслідки дій крамольного російського Нерона.
І в круговертях дикості немає значних змін,
І чаша відчаю народу вже давно сльозами повна.

В мільйони свіч вдягнулося терпіння світу,
Чекають змін в контексті вже набридлої війни,
Бо не по Божому престиж свій будувати з гніту,
Щоб доточити в шарм народу більше сивини.

ПОДІБНИЙ ПОЧЕРК

А може я не на ту ногу встав, чи уже світ сказився,
Одні у Мінську пакти пишуть, інші смерть несуть.
Як вроді не один процес, я сотні раз з собою бився,
Щоб зрозуміти, на кінець, Кремлівську всю цю муть.

Зібрались виродки з усього світу Україну лупцювати,
Немов своїх проблем у них немає на своїй землі.
А вслід біді мого народу у Москві будуть плескати,
Вже надоїли свої брехні на чужому для них тлі.

Ця круговерть болить мені - я в ній кінця не бачу,
Хтось хоче храм побудувати по сценарію Кремля.
Це примітивно і знайомо нам і цю подібну передачу,
В давній історії Вкраїни уже бачила моя земля.

І сльози ріками лились - нас за гроші сусіди убивали,
Та предки сонцю усміхались у тисячолітній боротьбі,
Молились Богу і з колін вставали – твердо знали,
Наступні покоління проклянуть пришельців у ганьбі.

Сьогодні прадідівська місія на лобнім місці слави,
Внуки історії народу українського зібралися в похід.
Це найпочесніша хода в ім'я народу і держави,
Прийти на бранне поле, щоб захистити слави рід.

МАМО, Я ПРИЙДУ

Я цю знайому постать, як у фільмах, часто бачу,
Й бланання ті ж самі, хоч ці - реальне дійство дня.
Саме тому, мабуть, я Путіну ніколи не пробачу,
За горе, що у хату він приносить нам щодня.

За те, що він ту постать вмонтував на паперть слави,
Подібне бачив в Сталінграді на Мамаєвій горі,
Як там, так й тут - ці постаті в журбі з війни чекали,
Щоб поверталися наші діти із святої січі на зорі.

А скільки їх не дочекалися свого єдиного до хати!
І кожен день до невідомого Солдата в гості йшли.
А люди один одного ще не втомились лупцювати.
Немов в своїх стосунках діалог для миру не знайшли.

Я хочу запитати Бога – чи лишилось у людині Боже?
Чи може світ такий - в одного є Воно у іншого немає.
Тому, мабуть, і Бог йому в житті уже не допоможе,
Коли безбожник на ту постать свою руку піднімає.

Коли священне ложе правди в брехню вбрали,
І приплатили щедро вбивцям за тій постаті біду,
Їх проклинає мудрий світ, тих, хто надію розстріляли,
Перетворивши материнський шлях у траурну ходу.

А із історії вслід рідній постаті: «Чекайте, мамо, я прийду!
Як тільки правду в цьому світі Україні, я знайду».

ЗЛО

Зло завойовником удерлося в серця
І вже на покуті у душі поселилось.
І сплюндрувало настанови праотця
Бо його мудрості в своїй ході не вчилось.

Хто ж розкопав це братовбивче джерело?
І так по вигідному запросив до столу.
Хіба не знав, що в свою сутність завжди зло,
Травмує душі у сльозах від пересолу.

Думаю, знав, і по своєму мудро скерував,
Бо замішав на братовбивчій тлі на крові
І зло всміхнулось - стрій смертей його чекав,
Вже не на дружній, а знайомій у Кремлі основі.

Здригнулась мудрість, запитала тихо в зла:
«Хіба ж то насолода нищить світ любові?
Чи не знайдеться в світі того ремесла,
Щоби із ніжністю - не болем в кожному слові».

Зло зажирілі з лиха тяжкі віки ледь підняло -
І подивилося на світ збіднілий від війни.
І руки загребущі, що в червоний колір вбрало,
Поволі піднялися на поверхню горя з сивини.

І мовило старече перенапхане смертями:
«Мене покликали вершити цей безчестя діалог,
Ті, хто давно у цьому світі проклятий Богами,
Бо біль для них, серед любові, до війни пролог».

Воно полізло далі – стрій вдовиний на узбіччі -
І посивілі не з роками мами з болем йому вслід.
А над периметром війни я бачу Бога мудрі очі,
І мимоволі прошу в нього розтопити злий цей лід.

НА СХІД

Дивлюсь їм услід, й мимоволі з думками -
Як ніби вступаю з собою у бійку - чому і навіщо все це?
А стрій їх в історію йде і десь вже з роками,
Почують всі правду - хто видумав дійство оце.
Покликав в дорогу мільйони й на паперті слави,
Вніс запис у спадок наступним Вкраїни синам,
Що саме чесніше на захист своєї держави,
Піднятись всім слід, як в нагаду її ворогам.
Дивлюся на них крізь віки – вже русинів бачу -
Що щит свій прибили, як заклик до свар.
А потім в віках по Дніпру свою славу козачу,
Кріпили, щоб зникли основи в країні до чвар.
І губи самі їм в дорогу священну в ритм кроку -
Як всім, хто Вітчизну від зла у борні захищав.
Щоб Ви повернулись в свій дім з того боку,
Де, всі покоління з побідою рід України стрічав.
Вже курява збита сідає у степ полохливо,
Зітхнула дорога зігріта солдатським теплом,
І вітер повіяв їм вслід ніби в спеку ліниво,
І слід залишився, як рани життя за селом.

ІСТОРІЇ СЛІД

Хіба не видно, друже, що біда прийшла у дім,
Що розстріляли із Росії нашій із тобою спокій.
І ми по праву совісті стоїм на полі всі своїм,
Тім клаптику землі у квіті України синьоокім.

А де ще нам стояти, може скажуть у Кремлі?
Вони привикли нам всім радити в дорогу.
Що тільки так нам слід ходити по своїй землі,
Як скаже Путін, у Москві, бо має таку змогу.

Ми всі мовчали - був протоптаний маршрут,
Як ніби їхали усі у більшовицькому вагоні.
А на узбіччях після них лишався правди бруд,
І так довгі віки, хоч очі відчаю лишались повні.

І відчай цей спровадив всіх нас в боротьбу,
Дорога слави вся в могили вояків убрана.
Народ нарешті виборов свою ждану судьбу,
Яка в одержу нації була уже слухняно вбрана.

А Ви, надумали історію ще раз переписати,
В кордони вбрати так, як вигідно в Кремлі.
Історію не слід міняти - Вам її потрібно знати,
Тоді і правда буде всім на мудрій цій землі.

ЗУПИНИСЬ НА ХВИЛИНУ

Зупинись й не спіши, ти добігавсь до ручки,
І не кидай ти тінь, що ніколи було не твоє.
Ти прожив від авансу все життя до получки,
Тож послухай мене - добіжиш потім решту своє.

Розберися під осінь – хто твій рід завжди нищив?
Хто придумав кравчучку, щоби старість твою зберегти.
Щоб тягав ти до гробу надоїте усім поводище,
Та ще Богу молився, що хоч так маєш змогу ще йти.

Як отямишся, друже, розказати про все внукам,
Щоб твій досвід з життя допоміг їм в путі.
Щоби мудрість Вкраїна розібрала по клункам,
Те, що завше згодиться в їх майбутнім бутті.

Що, себе не впізнав? Так, завжди з сну буває,
Головне, що проснувся, значить буде твій сенс.
Ще на ниві Вкраїни, рід твій пісню про нас заспіває,
Головне, що до правди вже почався процес.

ЛЕТОВИЩЕ

Бій стихав, кров стікала по стінках додолу,
Взвод атаку відбив - захистив України поріг.
А він в небо дивився, як зірвалася зірка й по колу,
Опустилась солдату до натруджених бійнею ніг.

Вгамував свою біль - здивувався, що стало так тихо,
Ще хвилину тому рвав повітря снаряд із гармат.
Їх позносили вниз, щоб зібрати докупі все лихо,
В цей незвичний живому у крові медсанбат.

Їх знайдуть потім всіх на летовищі аеропорту,
Пісню друзі складуть, як про кіборгів з пекла війни.
Вони там залишились біля подвигу їхнього порту,
Ти в день спічу героям не забудь і до них загляни.

І скажи за столом, як зберуться усі не спокійні,
До подій, що творяться і зовуть усім світом бедлам.
Ми в аванс всі живемо за солдатів, що нині покійні,
І чекаємо миті, щоб за них відомстити катам.

Коли стихнуть бої – знову світ повернеться до миру,
Не забудь про летовище, там кувалася гвардії мить.
Не гарцюй на їх ранах, бо нажив дурноту ти від жиру,
Краще світ їх згадай, бо у ньому усім ще болить.

Вони перші зустріли біду - воювати пішли проти неї,
Хоч хотілось піти у росу, а під ранок на мамин поріг.
Їх на Сході в війні розстріляли від Градів алеї,
Вони світ залишили тобі, щоби мир ти у ньому беріг.

ВІЙНА

Десь зажеврило небо, світ нарешті проснувся,
І заглянув у душі доросліших війською солдат.
Він у нове вбрання, що доречно в природі, вдягнувся,
Тільки якось незвично помужнішав ще юний комбат.

Він навідні вже знав, що під вечір усім їм до бою,
З батальйоном його необстріляних юних дітей.
Тих, яких на війні захищати він мусить собою,
Щоб живі всі вернулись в світ гуманних ідей.

А вони полохливо голубками у стаю зібрались,
І у образ стратега перед першим двобоєм вдались.
Щось святе в цих дітей у єдине в житті об'єдналось,
Що збрало їх тут, де їх предки в цю землю вжились.

І команда «Шикуйсь» - ніби грім серед ясного неба,
Пролунала тоді коли сонце прибігло в зеніт.
Тільки зойк материнський ніби постріл «Не треба!»,
Пролунав вслід колоні, що крізь куряву тихо на Схід.

Вони склали свій тест, в Іловайським трагічному колі
Посивів їх комбат - клав у грузи двохсоті дітей.
Їх зустріли героями від калини червоному полі,
Тихо плакало небо, омиваючи світ від смертей.

ХІБА, ТО ЛЮДИ

То, як так можна, ніби ми усі у вовчій стаї -
Одні воюють – інші завойоване крадуть.
А потім вслід двохсотим очі злодій опускає,
І знову ниву горя вже по - новому стрижуть.

І так було завжди - там де боліло всьому люду,
Знаходилися нелюди на ґрунті горя й зла.
І будували в нелогічному світі ту свою споруду,
Що в філософії війни відтінок свій знайшла.

Їх прокляне всіх доля, їм не місце в тому світі,
Де переплетене в єдиний стрій душі моє й твоє.
Ви не знайдете рис людського у тому бандиті,
І лише біль, що він десь поряд серце дістає.

То як так можна - у дітей своїх украсти долю,
Послати в пекло, а самим збирати бариші.
Я піднімаю очі в небо і у Бога слізною молю,
Щоби усіх їхвилучив із християнської душі.

ТО, ЯК ЖЕ ТАК

Війна війною - та бувають тут і перекури,
На них збирається на спіч з країн бомонд,
Тут відбуваються ті особливі процедури,
Як, в філософію війни, слід вмонтувати миру зонд.

Так і у Мінську кілька раз посла збирались,
Як ніби все логічно – всі були проти війни.
Але в плин миру опісля незрозуміле приживалось,
І заборонене стріляло кожен день з їх сторони.

То, як так можна – автомати проти танків й Градів?
То, може, всі на повні груди і по заклику Хреста?
Бідніє світ від реактивних пострілів снарядів,
І лиш надія у серцях солдат у головного їх поста.

ДЕРЕВО ЖИТТЯ

Якась апатія злодійкувато лізе в душу,
Себе ти ловиш, що не так, як всі у світ.
Бо виростили ми ту Кайдашеву грушу,
Щоби плодила нам смачний усім привіт.

Привіт - то добре, але груші переспіли,
Садівники - сусіди вже давно спились.
Бо апетит у нас до урожаю груші вбили,
І заблукали у брехні – не раз було колись.

Межа сумує – дерево стосунків вмерло,
Немає груші – в смерть вдягнули цей кусок землі.
І те довірливе, що нас єднало в душі стерло
Те компромісне дерево життя на історичнім тлі.

ЙДИ ДО ДОБРА

Як можеш посміхнутися – всміхнись,
Від цього поганіше людям ще не стало.
А є нагода - ти у мудрість роду одягнись,
Бо те, що коїться вже надоїло і дістало.

Якась не зрозуміла філософія буття.
Вроді усі за те, щоб мир прийшов до хати.
А далі в плин розумного домішане м'яття,
Яке лише навчилося з трибун рапортувати.

А ти, спитай в дідів, як в них в родах було,
Як зустрічали всі незваних гостей в домі?
І ти відчуєш знов, як із глибин те проросло
Що об'єднає націю на цім кривавім полігоні.

Хоронять воїна - поплач, йому в святу дорогу,
Сльози лікують і навчають в світі злomu жити.
А маєш час в двобої, тож піди і помолися Богу,
Бо з ним надійніше квіт України сторожити.

Не прощай зрадників, достатньо їх у цьому світі,
І не дай, Боже, руку їм ти будеш тиснути у згоду.
Хто зрадив раз в житті, знайде місце в зеніті,
Щоб відшукати в каятті до зради стежку броду.

Живи, як більшість у цім несхожому різноманітті,
Всміхайся Людям і тебе помітять також Люди.
Не намагайся щось знайти живе в гнилому смітті,
Ти краще до добра іди, яке ще є в збіднілому усюди.

ЛЮДИНА ВІЙНИ

Він також біг, бо рядом з роти всі побігли,
Він щось кричав в процесі руху, бо кричали всі.
Вони на точку вчасно задану усі добігли,
А потім кулеметом, як живим тілом по косі.

Він бачив смерть, хоча косу у неї не помітив,
Десь зовсім рядом привид її холодом війнув,
Він не отямивсь ще від бігу, і тому не стрітив,
А може й до спасіння, що цей час десь промайнув

А потім снилося солдату те благословення Боже,
І кадр з життя, як він по полю долі вперто біг.
Хтось перекрив ту вражу кулю значить воїн переможе,
І перемога завітає в дім його із бойових доріг.

Скінчилась пауза - зібрався у кулак і далі рушив,
Ще попереду довгий шлях у визвольнім путі.
Він залишився у живих, бо Буття Книгу не порушив,
Хоча металом міг по склу, як у реальному житті.

Він пробіжить ще не один десяток кілометрів,
І проповзе, як личить воїну, східній периметр боїв.
Він був людиною війни, яку сам виткав із моментів,
І свято вірив в суть її, яку ще в мирний час скроїв.

РОЗСТРІЛЯНА ЮНІСТЬ

Тобі двадцять чотири роки промайнуло,
Це для історії миттєвість - чверть століття.
Знов в пошматоване буття біллю війнуло,
Те, накопичене віками прокремлівське сміття.

Вже по живому рвуть «брати» твоє і наше тіло,
Згадай історію, як убивали твою плоть вони?
Коли в народі нашого нутро в січі боліло,
А їм хотілось кров дітей твоїх серед весни.

Ти побідніла, Україно, бо синів в дідівську землю,
Крізь сльози правди караван несуть в Аїд.
А я дивлюся тобі в очі й серцем не приємлю,
Оцей бандитський промосковський слід.

Моя нескорена і посивіла в горі, Україно - мати!
Дивись - яких дітей-героїв нині вже зростила ти!
Вони з колиски закохались як у матір й захищати,
На паперть слави згодні всі, за тебе, наша рідна, йти.

Тобі сьогодні незначна ще в юність кількість років,
А як ти з гордістю свій юний вік пройшла!
Ти прямувала в світ, де нас пізнали з різних боків,
І там помітили твій шарм і ти себе знайшла.

Пробач ти нас, що ми дозволили несправедливо,
Твою їм юність розстріляти – як це бувало у віках.
Ще буде свято, Україно в нас – на твоїх вулицях щасливо,
Всміхнеться правда й завітає в дім наш миру птах.

ПОВЕРНЕННЯ

Прийшов солдат додому з клятої війни,
І притулився на подвір'ї до чола Вітчизни.
Він цілий рік не був у рідній хаті й з далини,
Чекав, коли наступить святий час до тризни.

Яким трагічним був цей незвичайний рік!
Скільки людей побачив воїн в батьківському горі!
Він намагався зупинити той людський потік,
Який втомилися в Аїд стрічати посивілі зорі.

Сідай за стіл, ти, батьківський, солдат,
Забудь на мить ти світ війни тої на Сході.
Ти серед перших відгукнувся на набат,
Що прозвучав, як клич у визвольнім поході.

І підніми ти, як за звичай, сто солдатських грам,
За тих бійців, що не дійшли до перемоги.
Вони лишились у війні, щоб України храм,
В подяку внуки збудувати новий мали змогу.

СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ДУШІ

Часами я дивлюся в небо на український Схід,
Немов чекаю звідти ждані відголоски правди.
На дні душі завмер в надії недобитий ними світ,
В чеканні коли всі сконають прокремлівські банди.

Тоді і на Донбасі зрозуміють люди сенс життя,
Бо загубили вони бачення його в своїм поході.
Щоб зрозуміли тільки всі - не буде вороття,
До того безладу, що стався нині в них на Сході.

Я весь пройнявся суттю всіх тих неспокійних днів,
Які всі світом однозначно стали кликали війною.
Я бачив Крим і Схід, як наш нарід там обіднів,
Всупереч казкам, що всім Путін в мізки вкроїв.

Пройде ще купа часу як затихне спільний біль,
Змиють дощі сліди від звіра, що пробіг крізь душі.
І більш не буде сипати на рани Кремль нам сіль,
І внуки покорчують на межі всі Кайдашеві груші.

І може небо, у яке дивлюся нині я, розсудить нас колись,
І обніме епоха тих, хто першим встав в лиху годину,
Й полине пісня солов'їна у безхмарну мирну вись,
Й покличе для помину всіх солдат Вкраїна під калину.

ПЕРЕМИР'Я

Ти чуєш, вже втомилися стріляти братани у нас?
Хоч іноді ще посилають нам гостинці з того боку.
Вже кілька днів кудись пропали їхні ГРАДИ враз,
Що так завзято лупцювали нашу Україну синьооку.

Невже кінець війні і наші діти у батьківський дім?
Прийдуть героями, що не вклонились їхній зброї.
І вдячно голови схилила до землі вся Україна їм,
Як переможцям того зла, що Путін нам всім скоїв.

Я починаю день з вістей - як пройшла ніч на Сході,
Я ще невпевнено включаю телевізор сонцю стріч.
Бо душа наша ще і нині залишилася у тім поході,
В якому доля виткала народу вже чимало протиріч.

ДЕВ'ЯТА РОТА

Чому засмучений, солдат, скінчилась люта бійня.
Тебе уже у рідній хаті України зачекалися батьки.
А, ти, свою схилив вже посивілу голову опівдня.
Як ніби не помітив ждану вами перемогу з-за ріки.

А там за річкою убили майже всю дев'яту роту,
В останній день війни спустилась біда з гір.
А Ти лишивсь живий в Афгані, увійшов у святу квоту,
Тому туманить сльоза всім, смерть перемігших, зір.

Вертайсь в життя солдат, чекає Україна, досить крові,
За десять літ три тисячі двохсотих із-за річки мамам в дім.
Бо зачекались Вас з війни уже ті ниви волошкові,
Які лишилися чекати одиноко, Вас із війни на тлі чужім.

Дороги воїнів з війни оспівані й оплакані віками.
Мільйони йшли стежками правди чи несли їх у Аїд.
А потім довго лікували рани і умирали уже з нами
Ті, що лишили на землі в дорогу дітям героїчний слід.

А серед цього квіту вічна пам'ять роти бойової,
Що не вклонилася в афганському гамбіті на зорі.
Їх судьби в тім двобої хтось умілою рукою перекроїв,
А вже пізніше з гір спустилися душманські упирі.

Сьогодні пролетіло чверть століття з тої рокової січі.
Вони навіки залишились на посту в кінець війни.
І нині ставлять шураві у їхню пам'ять поминальні свічі,
За подвиг на чужій землі. І часто бачиться мені -
Дев'ята рота, там, за річкою, у вічному вогні.....

ЗМІСТ

ЧОМУ ТАК БОЛЯЧЕ МЕНІ.....	5
ШКУРИНКА ХЛІБА.....	6
ФІЛОСОФІЯ СПОВІДІ.....	7
ЗАПОВІДЬ ХРЕСТА.....	8
ФІЛОСОФІЯ ВІДРОДЖЕННЯ.....	9
ВБИВЦІ.....	10
УКРАЇНСЬКІ ШУРАВИ.....	11
ДО ПРАВДИ.....	11
ЗА КРОК ДО ПОДВИГУ.....	12
ПОДВИГ.....	13
ТИ ПАМ'ЯТАЄШЬ?.....	14
ПРОЩАЙ, СОЛДАТ.....	14
ПІЗНАННЯ МУДРОСТІ.....	15
ШИРОКІНО.....	16
НАВЩО?.....	17
МУЖНІЄМО В БОРНІ.....	18
ЩОСЬ ВЛІТКУ ЗИМНО СТАЛО.....	18
ЗЕМЛЯК.....	19
МІСЦИНА.....	21
СУДЬБА.....	22
ТАНКОВА ДУЕЛЬ.....	23
ПРАВДА ВІЙНИ.....	23
ЩОСЬ ЗИМНО В СВІТІ.....	24
ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ.....	25
ПЛОЩА ПАМ'ЯТІ.....	26
КУРГАНИ СЛАВИ.....	27
ФІЛОСОФІЯ ВІЙНИ.....	28
МІЛЬЙОННИЙ СЛІД.....	28
ПОМИНАЛЬНА ХОДА.....	29
ПІДНІЖЖЯ СЛАВИ.....	30
В ПЕРЕДДЕНЬ ПЕРЕМОГИ.....	31
ДЕНЬ СПОМИНУ.....	32
В ПОШУКАХ ІСТИНИ.....	32
ПОМ'ЯНЕМО ЇХ.....	34
ПІД НАСТРІЙ.....	35
ФІЛОСОФІЯ ВБИВЦІ.....	36
ОСТАННІЙ КРОК.....	37
ПАМ'ЯТІ АНАТОЛІЯ СЛОНСЬКОГО.....	38
КУДИ БІЖИШ, ТИ ДОЛЕ.....	38
СЛЬОЗА СОЛДАТА.....	39
ДУЕЛЬ.....	40
ЗА МИТЬ ДО ПОДВИГУ.....	41
ЗАПОВІТ.....	42
ФІЛОСОФІЯ ПАМ'ЯТІ.....	42
ВЕСНА В СТОСУНКИ.....	43
ФІЛОСОФІЯ ІСНУВАННЯ.....	44

ДВІЧІ ВБИТИ.....	45
ВАС ПРОСИТЬ СВІТ.....	47
ЖИТИ.....	48
ОСТАННІЙ БІЙ.....	49
НАЙМАНЦІ.....	49
НЕ ЖУРІТЬСЯ МАМО.....	50
ПОВЕРНІТЬСЯ В СВІТ ЩАСТЯ.....	51
ТРАГЕДІЯ КРИМУ.....	52
БАЛАКЛАВА.....	53
КРОК У БЕЗСМЕРТЯ.....	54
ВІДГОМІН РУЇНИ.....	55
ФІЛОСОФІЯ БРАТОВБИВСТВА.....	56
РАДНИКИ.....	58
БРЕХУНИ.....	60
СПОГАДИ.....	61
ЗУПІНИСЯ, ПРОХОЖИЙ.....	62
РОЗКАЖИ, МЕНІ ПОЛЕ.....	62
РОЗДУМИ.....	63
КОДЕКС ІСУСА ХРИСТА.....	64
ПРОСИПАЄТЬСЯ СХІД.....	65
ВИЗВОЛИТЕЛЬ.....	66
ПЛОЩА ОМОВІННЯ.....	66
ПРОСТІТЬ МЕНЕ, СИНИ МОЇ.....	67
ЇХНЄ ЛІТО.....	69
ЛИСТ З ВІЙНИ.....	70
ПРОСТИ, СИНОЧКУ.....	71
ПРИВІТ, БРАТАН.....	72
ВАРТОВІ.....	73
ОСТАННЯ ГРАНАТА.....	74
КІБОРГ ВІЙНИ.....	74
КОСТИЛЬ НЕНАВИСТІ.....	75
«ПО ПОНЯТТЯХ».....	76
ВСТАНЬ ПЕРШИМ.....	77
СНИ КРЕМЛЯ.....	78
БЕЗСМЕРТЯ.....	79
ПРИВІТ СОЛДАТ.....	79
ЗЕМЛЯ.....	80
ВІДГОЛОС ВІЙНИ.....	81
СОН.....	82
ОСТАННІЙ БІЙ.....	83
БАТАЛЬЙОНИ НА СХІД.....	84
ФІЛОСОФІЯ БЕЗСМЕРТЯ.....	84
ТВОЯ МІСІЯ.....	85
КІБОРГ.....	86
НА МИХАЙЛА.....	86
ПРОСНІТЬСЯ, ПАСИНКИ.....	87
СЛІД У ПАМ'ЯТІ.....	88
ПОВЕРНЕННЯ.....	89

ЛОГІКА БУТТЯ.....	91
ВОЗНЕСІННЯ.....	91
МАМО, ПРОСТІТЬ.....	92
ПРОЗРІННЯ.....	93
ВІД ЛЮСТРАЦІЇ – ДО НОВОЇ НАЦІЇ.....	94
МАМИНА ПРАВДА.....	94
ЛЮСТРАЦІЯ ДУХУ.....	95
ШУРАВИ.....	96
ДІАЛОГ ЗІ СВОЇМ Я.....	97
ЩОСЬ НЕ ПИСАЛОСЯ ДАВНО.....	101
ЧЕТВЕРТИЙ.....	102
САМОБУТНІСТЬ.....	102
СЛЬОЗИ ПАНАХИД.....	103
ЄДИНА.....	104
ЯКОГО МИ РОДУ.....	105
СВІЙ МАЙДАН.....	108
ДОЛЯ НАРОДУ.....	109
ДОЛЯ НЕБЕСНИХ.....	109
КОМБАТ.....	110
МОЯ УКРАЇНО.....	111
ЧОМУ, ТАК РАНО ПОСИВІЛИ, НАШІ, МАМИ?.....	112
ВІТЧИЗНА.....	113
ПАМ'ЯТЬ СОЛДАТУ.....	114
ВІЧНІСТЬ.....	115
БІЛЯ ОБЕЛІСКУ.....	115
Я ВІРЮ.....	116
ВОЇН.....	117
ПОКЛОНІТЬСЯ СВЯТОМУ.....	117
ПОВЕРНІТЬСЯ ДО ПРАВДИ.....	118
ОБЕЛІСК СЛАВИ.....	119
МИТТЄВІСТЬ.....	120
МОЛОДІ ЛЕЙТЕНАНТИ.....	120
ОХ, РОСІЄ, СЕСТРИЧКО.....	121
ХРЕСТОВИЙ ПОХІД.....	122
НЕ ТА ВІЙНА.....	123
ПЕРЕМОЖЦІ.....	124
НЕ ПРОСТО ТАК.....	125
СОЛДАТ.....	126
ПОДАЙ ЖЕ, ГОСПОДИ, ТИ СИЛИ НАМ.....	127
ВІДГОМІН ПОКОЛІНЬ.....	128
СОЛДАТ ВІЙНИ.....	129
МОЖЕ, ЦЕ НЕ СОН.....	129
У КОЖНОГО БУВ СВІЙ МАЙДАН.....	130
ТИ НЕ СТРІЛЯВ.....	131
ВІЧНИЙ ПОКЛИК.....	131
ПРИВІТ, СОЛДАТ.....	133
ПОКЛІН ПЕРЕМОЖЦЮ.....	134
АФГАН В МОЇЙ ДУШІ.....	134

БУЛА ВЕСНА.....	136
ТРАГЕДІЯ НАРОДУ.....	137
КРИМСЬКИЙ БІЛЬ.....	138
ЦЕ ЯКОСЬ НЕЗАКОННО... ..	139
ЖУРАВЛІ.....	139
ВІДГОМІН МАЙДАНУ.....	140
ПОДАРУЙТЕ ОБОМ ЇМ ВЕСНУ... ..	141
СЛАВА ВОЇНСТВУ.....	142
ПРОСНЕТЬСЯ УКРАЇНА.....	143
ДІАЛОГ З ПЕРЕМОЖЦЕМ.....	144
ЧУЖА ВІЙНА.....	145
ПОКАЙТЕСЯ!.....	146
СВЯТА ПАМ'ЯТЬ.....	148
НЕВІГЛАСИ.....	149
ОБЕРІГ.....	150
КРИМСЬКІ СПОГАДИ.....	150
ГЕНЕРАЛ.....	151
ВІДДАЙТЕ УКРАЇНУ.....	153
ЧОМУ ВИ НЕ СКАЗАЛИ, МАМО?.....	154
ДОБРОВОЛЬЦІ.....	155
СТАТИСТИКА.....	155
ПАМ'ЯТЬ.....	156
ТИ, ДОБІЖИ, СОЛДАТ.....	157
КИНЬТЕ ЗБРОЮ, НАЙМАНЦІ.....	158
СТРАТЕГИ.....	159
НАЙМАНЦІ.....	160
УКРАЇНО, МАМО.....	161
ЦВІТ ПАПОРОТІ.....	162
ВІНОК НА ІВАНА КУПАЛА.....	162
ПРАВІЙ СЕКТОР.....	163
ПРИНЦИПОВО.....	164
ЗВОНАРІ.....	165
КРУЇЗ У ПАМ'ЯТЬ.....	166
НА ПЕРЕДОВІЙ.....	167
МІНСЬКІ РОМАНТИКИ.....	168
ПОКАЙТЕСЯ.....	170
ПОЛІТИКИ.....	171
В ДОРОГУ.....	172
РУСЬКИЙ СОЛДАТЕ.....	173
ПРИЄМНІСТЬ.....	174
ПОДИХ ВІЙНИ.....	175
МИТЬ АПОКАЛІПСИСУ.....	176
НАПЕРЕДОДНІ.....	177
КРЕМЛІВСЬКИЙ НЕРОН.....	178
ПОДІБНИЙ ПОЧЕРК.....	179
МАМО, Я ПРИЙДУ.....	180
ЗЛО.....	181
НА СХІД.....	182

ЗУПИНИСЬ НА ХВИЛИНУ	184
ЛЕТОВИЩЕ	184
ВІЙНА	185
ХІБА, ТО ЛЮДИ	186
ТО, ЯК ЖЕ ТАК.....	187
ДЕРЕВО ЖИТТЯ.....	188
ЙДИ ДО ДОБРА	188
ЛЮДИНА ВІЙНИ	189
РОЗСТРІЛЯНА ЮНІСТЬ	190
ПОВЕРНЕННЯ	191
СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ДУШІ	192
ПЕРЕМИР'Я.....	193
ДЕВ'ЯТА РОТА.....	193

ФІЛОСОФІЯ ВІЙНИ

Видається в авторській редакції

Підписано до друку 08.09.2015 р. Формат 60x84/16.

Папір офсетний. Ум. друк. арк. 11,6

Тираж 100 прим. Замовлення № 130

Видавничо-поліграфічний центр «Візаві»

20300, м. Умань, вул. Тищика, 18/19

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 2521 від 08.06.2006.

тел. (04744) 4-64-88, 4-67-77, (067) 104-64-88

vizavi-print.jimdo.com

e-mail: vizavi008@gmail.com